Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΑΙΘΡΑ ΚΑΙ Ο ΗΡΩΑΣ ΘΗΣΕΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του Βασίλη Παν. Κουτουζή

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

Ο Πιτθέας, ο βασιλιάς της Τροιζήνας, είχε μια πολύ όμορφη και ζωηρή κόρη την Αίθρα που μεγάλωνε κοντά του με συντροφιά τις θεραπαινίδες της, αφού είχε χάσει τη μάνα της νωρίς, σχεδόν αμέσως απ όταν ο πατέρας της μαζί με τον αδελφό του Τροιζήνα είχαν καταλάβει την περιοχή και βασίλευαν σ αυτήν.

Οι γιοι του Πέλοπα του Ταντάλειου και της Ιπποδάμειας, Τροιζήν και Πιτθέας κατέλαβαν την Τροιζήνα γύρω στα 1250 , εποχή που ζούσε και ο Ηρακλής.

'Οταν εισέβαλαν στην Τροιζήνα τα δυο αδέλφια, ο Πιτθέας έγινε βασιλιάς της Άνθειας -σημερινή Τροιζήνα. Ο Ανθας, ο παλιός βασιλιάς -κι ο γιος του Αέτιος- έφυγαν στη Μ. Ασία- τότε λεγόταν αλλιώς - μαζί με άλλους και ίδρυσαν την Αλικαρνασσό.

Ο Τροιζήν κατέλαβε την Υπέρεια-σημερινή Καλαυρία. Τότε ο Υπέρης, αδελφός του Ανθα, αναγκάστηκε μαζί με άλλους Καλαβρούς και Αχαιούς να αποδημήσει στην Κάτω Ιταλία. Από αυτούς ολόκληρη περιοχή ονομάστηκε Καλαβρία (περίπου το 1250 π.Χ.). Εκεί αργότερα ιδρύθηκε και η πόλη Ποσειδωνία. Ξαφνικά, όμως ο Τροιζήν πέθανε. Τότε ο Πιτθέας ανάγκασε τις δυο πόλεις να ενωθούν σε μία , και τις ονόμασε Τροιζήνα, σε ανάμνηση του αδελφού του.

Μετά το θάνατο του Τροιζήνος , οι δυο γιοι του Ανάφλυστος και Σφηττός ήρθαν στην Αττική, όπου ίδρυσαν δυο ομώνυμες πόλεις (ο πρώτος την Ανάβυσο και ο δεύτερος την Σφηττό στην περιοχή των Σπάτων). Ιδρυσαν ακόμη την Πιθάη.

Ετσι διαλύθηκαν τα παλαιά βασίλεια, παρέμειναν όμως διάφοροι οπαδοί τους στην περιοχή της Τροιζήνας, που ζούσαν με την καλλιέργεια της γης και το ψάρεμα. Ενας από αυτούς ήταν και ο λεβεντόκορμος νέος, ο Πόρος, που ζούσε κοντά στη Σφαιρία. .

Μόνος πλέον ο Πιτθέας κυριαρχούσε στην Τροιζήνα και την Καλαυρία, που εκτείνονταν από το όρος Ορθολίθι μέχρι το ιερό της Θερμησίας Δήμητρας, νότια του Σκυλλαίου ακρωτηρίου. Το Σκύλλαιο πήρε το όνομά του εκ της ταφής της κόρης του βασιλιά των Μεγάρων Νίσου (1240 πΧ) .

Ο Πιτθέας εθεωρείτο ως ο σοφότερος άνθρωπος, και μυθολογείται ότι είναι εκείνος που δίδαξε πρώτος τη ρητορική, περί της οποίας άφησε σύγγραμμα. Του αποδίδονται δε και τα ρητά: « Μηδέν άγαν» και « μη δικάσης πριν αμφοίν τον μύθον ακούσεις». Τη ρητορική Τέχνη τη δίδασκε στο ναό των Αρδαλίδων Μουσών.

Όμως ποια ήταν η Τροιζήνα επί βασιλείας Πιτθέα , περί το 1240 π.Χ. όπου άρχισε να νοιώθει τα πρώτα σκιρτήματα η Αίθρα;

Η Τροιζήνα την εποχή εκείνη βρισκόταν στη μεγαλύτερη ακμή της. Απλωνόταν δεξιά και αριστερά του Υλλικού ή Ταυρείου ποταμού, στην έκταση που σήμερα καλύπτει το λεμονοδάσος του Δαμαλά.

Βόρεια της πόλης ήταν το μαυσωλείο. Νοτιοδυτικά ήταν η Ακρόπολη, κοντά στον ποταμό Χρυσορρόα, ο οποίος στέρεψε μετά από μια εννεαετή ανομβρία. Η Ακρόπολη λεγόταν Αθηνιάς, λόγω του ναού της Σθενίας Αθηνάς (πολιούχου).

Νότια, έξω από αυτήν, υπήρχε ναός της Ακραίας Αφροδίτης. Ακόμη υπήρχαν ναοί του Λουτερίου Πανός, του Φυταλμίου Ποσειδώνα και της Θεσμοφόρου (νομοθέτου) Δήμητρας, για την οποία γινόταν κάθε χρόνο γιορτή, που

ονομαζόταν «Θεσμοφόρεια». Η γιορτή διεξαγόταν υπό τύπον συμβολισμών και παρακλήσεων, που σχετίζονταν με τη γονιμότητα της γης, και την ευγονία και πολυτεκνία των γυναικών.

Δυτικά των κατοικιών, που ήταν στην ανατολική πλευρά του σημερινού λεμονοδάσους βρισκόταν η Αγορά, ονομαστή την εποχή αυτή. Εκεί υπήρχε η λεγόμενη «Στοά», στην οποία ήταν τα διάφορα καταστήματα, διαχωρισμένα μεταξύ τους, κατά είδος εμπορευμάτων. Επίσης δυτικά βρισκόταν το θέατρο της πόλης και νότια αυτού το στάδιο. Κοντά στο στάδιο ήταν οι βωμοί του Διονύσου και των Θεμίδων.

Το λαμπρότερο οικοδόμημα της αγοράς ήταν ο ναός της Λυκείας Αρτέμιδος.

Στην Τροιζήνα υπήρχε ένα είδος αποκρυφισμού, και ετελούντο μυστήρια. Λόγοι που συνηγορούν στην άποψη ότι στην Τροιζήνα υπήρχαν αποκρυφιστές είναι η ύπαρξη:

== Ναού του Θεαρίου Απόλλωνα - που ήταν ο αρχαιότερος στην Ελλάδα ναός του - θεότητα σχετική με τον αποκρυφισμό και την τέλεση μυστηρίων, και
== Ναού του Ερμή Πολύγιου. Ερμής ονομάστηκε από τους 'Ελληνες ο Τεχούτι ή Θώθ, ο οποίος κατά το 4.000 π.Χ. έδωσε στα μυστήρια της Αιγύπτου την παλιά τους αίγλη και μεγαλείο. Πιθανότατα ο πρώτος βασιλιάς ο Ωρος, που εθεωρείτο αιγύπτιος, να είχε μεταφέρει τον αποκρυφισμό και τα μυστήρια.
= Επίσης ναού της Ισιδας.

Στην αγορά της Τροιζήνας υπήρχαν: ναός του Σωτήρος Διός που έχτισε ο Αέτιος και ανατολικότερα ο ναός της Αφροδίτης, ο ναός των Αρδαλίδων Μουσών και οι βωμοί του Αρδάλου, του Πλούτωνα και της Περσεφόνης.

Κοντά στο ναό της Αφροδίτης, ήταν τρεις μαρμάρινοι θρόνοι, στους οποίους κάθονταν ο Πιτθέας και δύο ακόμη δικαστές και δίκαζαν. Στο σημείο αυτό δημιουργήθηκε το μνημείο-τάφος του Πιτθέα, όταν αυτός πέθανε.
Στο δρόμο προς τον Πώγωνα και την Κελενδερίδα , υπήρχε ο ναός του Άρη.

Στην περιοχή υπήρχε στόμιο σπηλαίου, από το οποίο, όπως ενομίζετο, ο Ηρακλής έβγαλε τον Κέρβερο , από τον Άδη στον απάνω κόσμο.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΑΙΘΡΑ

Η Αίθρα λοιπόν, 1240 π.Χ, ήταν μια μελαχρινή παρθένα, πολύ όμορφη αλλά και ζωηρή. Είχε μαύρα μακριά μαλλιά που τάκανε κότσο, όπως όλες σχεδόν οι αρχαίες Ελληνίδες. Καμιά φορά τα άφηνε και αλογοουρά, αλλά έλεγε ότι αυτή ταίριαζε πιο πολύ στις ξανθιές. Και σαν βασιλοπούλα είχε όλη εκείνη την περηφάνια, αφού ήταν το πιο αξιοζήλευτο κορίτσι της περιοχής. Είχε ό,τι επιθυμούσε, και πιο πολύ τα φλογερά βλέμματα των νέων, πλούσιων μα και φτωχών, αριστοκρατών αλλά και απλών εργατών. Ηταν συνάμα και πολύ έξυπνη. Είχε μοιάσει στον πατέρα της.

Σε πολλά ζητήματα του βασιλείου έλεγε θαρρετά τη γνώμη της κι ας ήταν μόλις δεκάξι χρόνων.

Η φήμη της είχε ξεπεράσει τα όρια της Τροιζήνας και πολλοί ήρωες της εποχής όπως ο Βελερεφόντης της Εφύρας, της Κορίνθου, την ήθελαν για γυναίκα τους.

Όμως αυτή δεν τον ήθελε, κι ας ήταν γιος του βασιλιά Γλαύκου.

--Θα με σκοτώσει και μένα όπως σκότωσε τον αδελφό του, και για να μην τον γνωρίζουν άλλαξε και το όνομά του από Ιππόνους σε Βελερεφόντης, έλεγε και ξανάλεγε.

Κι αυτό γιατί ο πατέρας της ο Πιτθέας έβλεπε με κάπως καλό μάτι αυτό το γάμο.

Εκείνη πάνω απ όλους έβαζε τον Ηρακλή, φίλο του πατέρα της, κι ας ήταν πολύ μεγαλύτερός της. Δεν την ένοιαζε που ο Ηρακλής είχε πάει με πάνω από χίλιες γυναίκες, κι ότι με 50, περίπου, είχε παιδιά. Αυτό μάλιστα ήταν που την γοήτευε. Ολες οι άλλες θα ήταν προηγούμενες... κι αυτή η τελευταία.....

Γι αυτό και του τάριξε κείνο το μεσημέρι που είχαν πάει περίπατο στη λίμνη της Ψήφας, κοντά στο Ναό της Αρτέμιδας που είχε χτίσει ο παλιός βασιλιάς Σάρωνας.

Περπατούσαν πάνω στην άμμο, πλάι στο κύμα που έγλυφε απαλά την άκρη της παραλίας, αφήνοντας ένα απαλό θρόισμα, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα ρομαντική, που ξεσήκωνε τις αισθήσεις σε τέτοιο βαθμό ώστε να σε κάνει να ξεφεύγεις από την πραγματικότητα. Απέναντί τους ο ναός της θεάς, ανάμεσα στα πολύχρονα δέντρα προκαλούσε δέος, κι έριχνε ένα μυστικιστικό κλίμα, που σε ωθούσε να πεις όλα όσα ένοιωθες εκείνη τη στιγμή, να κάνεις μια εξομολόγηση για όλα όσα σε απασχολούσαν.

Μέσα σ αυτή την ατμόσφαιρα η Αίθρα έκανε πως παραπάτησε , κι έπεσε πάνω στο γεροδεμένο άντρα, που έφτανε ως τα μισά του. Εκείνος τη συγκράτησε, κι αυτή αφέθηκε στα χέρια του πιστεύοντας ότι αυτός θα αντιδρούσε κατάλληλα.. Όμως αυτός έκανε πως δεν κατάλαβε...

-- Πρόσεχε θα χτυπήσεις μικρό,.... της είπε....

-- Ε όχι και μικρό... πειράχτηκε εκείνη.....

-- Μικρό είσαι, πολύ μικρό μπροστά μου....

Η Αίθρα πειράχτηκε..... Τι στο καλό.... Την έβλεπε σαν παιδούλα; Εκείνη ήταν γυναίκα πια με τα όλα της. Τραβήχτηκε λίγο πιο πέρα, και μετά γύρισε και του είπε:

-- Για κοίταξέ με καλά.....μοιάζω για μικρό;....., και με μια ξαφνική κίνηση πέταξε από πάνω της το χιτώνα που φορούσε.

Είναι αλήθεια ότι ο Ηρακλής δε μπόρεσε να μη θαυμάσει το τέλειο σώμα της. Όμως ο δεσμός της φιλίας με τον πατέρα της τον Πιτθέα, ήταν τόσο ισχυρός που την έβλεπε σαν κόρη του. Και της τόπε:

-- Ακουσε Αίθρα, εγώ σε βλέπω σαν παιδί μου, σαν κόρη μου. Ντύσου λοιπόν πριν σου αστράψω κανένα χαστούκι..... ή σε κρεμάσω απ το δέντρο ανάποδα.... Και κοίταξε να σέβεσαι τους φίλους του πατέρα σου για να σε σέβονται κι αυτοί....

Εκείνη υπάκουσε αμέσως, κατακόκκινη, ίσως από ντροπή, ίσως από έξαψη....

-- Ξέρω... ξέρω... εσύ για τον πατέρα μου πεθαίνεις.... είπε μπαίνοντας στην άκρη της θάλασσας.... Εδώ πάλεψες σκληρά... για να του φέρεις τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων, τα λεμόνια, τα πορτοκάλια και τα μανταρίνια, με τα οποία φυτεύτηκε ολόκληρος ο κάμπος μας, συνέχισε περπατώντας μέσα στο νερό κατά μήκος της ακτής.

-- Σιγά το πράμα... αυτό δεν ήταν και τόσο δύσκολο.....

--Ναι , ναι ξέρω έχεις κάνει πολλές ανδραγαθίες, πολλούς άθλους. Θέλω να μου τους διηγηθείς με λεπτομέρειες κάποια μέρα... Για να τους διαλαλώ σε όλους.....

--Τι να σου πρωτοπώ..... είναι τόσα πολλά, που θα θέλαμε μέρες να μιλάμε γι αυτά....

-- Είναι αλήθεια αυτό που λες.... Είναι τόσα πολλά, τάχω ακούσει να τα λένε για σένα..... αλλά άλλο είναι να μου τα πεις εσύ ο ίδιος.....που τάζησες.... Έχει άλλη αξία, το καταλαβαίνεις....

-- Ναι αλλά θέλει πολύ χρόνο κι εγώ... δε θα μείνω πολλές μέρες στην Τροιζήνα....

-- Τουλάχιστον όσο είσαι εδώ, να με πας μια μέρα να δω το σπήλαιο, απόπου έβγαλες τον Κέρβερο από τον Αδη.... Αυτό άλλωστε είναι κοντά στην Τροιζήνα.... του είπε παρακαλετά.....

-- Θα δούμε..... απάντησε ο Ηρακλής με περίσκεψη.... Αυτό δε βρίσκεται σε ομαλό μέρος, είναι πολύ απρόσιτος τόπος.... Δύσκολος για τα λεπτά σου ποδαράκια.....

-- Α μη σε νοιάζει, αντέχω..... αντέχω εγώ.....

Ο Ηρακλής κούνησε σχεδόν συγκαταβατικά το κεφάλι του..... Επειτα έστησε αυτί, και κοίταξε μακριά. Είχε ακούσει ποδοβολητά αλόγων.

-- Ερχονται τρεις καβαλάρηδες , είπε μετά.

Και πραγματικά τρεις ιππείς έρχονταν από την πλευρά της Κελενδερίδας, του χωριού που ήταν στην παραλία κοντά στη Σφαιρία, τη χερσόνησο στην κορυφή της οποίας βρισκόταν ο τάφος του Σφαίρου, του ηνίοχου του παππού της Πέλοπα.

Σαν πλησίασαν ο ένας, ο Κισίας, είπε:

-- Μεγάλε Ηρακλή, πέρα στο μεγάλο ακρωτήρι, απέναντι από τα δυο νησιά, είναι το πτώμα μια κοπέλας...Το ανακάλυψαν τα παιδιά των χωρικών που ζουν πάνω στο λόφο Πίσια.

-- Κοπέλα; Τι κοπέλα; Πετάχτηκε η Αίθρα, και βγήκε απ το νερό.

-- Πρέπει να δούμε τι συμβαίνει, είπε σοβαρά ο Ηρακλής. Τι σκότωσε κανείς; Πρέπει να το πούμε στο βασιλιά, και να πάμε να δούμε τι συμβαίνει....

Ολοι συμφώνησαν, και σε λίγη ώρα έφτασαν στα ανάκτορα του Πιτθέα, λίγο πιο έξω από την Τροιζήνα.

Τα ανάκτορα του Πιτθέα βρίσκονταν σε ένα λοφίσκο. Αποτελούνταν από τρία συνεχόμενα ισόγεια κτίρια, με υπερυψωμένα τα παρατηρητήρια των φρουρών, σε κάθε γωνιά τους , κυκλωμένα από έναν απέραντο κήπο με κάθε λογής λουλούδι.

Ο Πιτθέας καθόταν σ ένα ανάκλιντρο στη μεγάλη αυλή.

--Πτώμα; Κοπέλα; Ποια είναι; ρώτησε σαν τον ενημέρωσε ο Ηρακλής.

-- Αγνωστη σε μας, απάντησαν οι καβαλάρηδες.

-- Νάναι κάποια από εδώ; αναρωτήθηκε ο Πιτθέας.....ακούσατε να έλειψε καμιά;

-- Όχι βασιλιά μας, είπαν οι ιππείς.

--Τότε ποια είναι, τι συμβαίνει;.....ρώτησε ο Πιτθέας.

-- Θα πάμε να δούμε τι συμβαίνει, είπε ο Ηρακλής.

-- Θα πάω κι εγώ, δήλωσε η Αίθρα.

-- Δεν είναι φρόνιμο μια βασιλοπούλα να τρέχει στις ερημιές, παρατήρησε ο Πιτθέας.

-- Καλά σου λέει ο πατέρας σου, συμφώνησε ο Ηρακλής.

-- Γιατί.... Μπορεί να την ξέρω αντέδρασε η Αίθρα.

Ο πατέρας της κούνησε αρνητικά το κεφάλι του....Μα μετά από λίγη σκέψη είπε:

-- Αν είναι μαζί ο Ηρακλής.....

Ετσι λίγο μετά το μεσημέρι ξεκίνησαν για το ακρωτήρι της Πίσιας, το πιο μεγάλο ακρωτήρι του Σαρωνικού, η Αίθρα πάνω στο άλογο του Κισία, που ήταν μέλος της φρουράς του Πιτθέα, και ο Ηρακλής με τα πόδια, ενώ οι δυο άλλοι καβαλάρηδες έτρεχαν πιο μπροστά.

ΕΙΝΑΙ Η ΣΚΥΛΛΑ

Αφού πέρασαν τον Πώγωνα, την Κελενδερίδα, την Αρτέμιδα, τη σπηλιά του πολίτη Κάρα, και την Πίσια, κάνοντας δυο ώρες δρόμο, σχεδόν απόγευμα έφτασαν στην παραλία όπου βρισκόταν το πτώμα. Δεξιά και αριστερά κοφτερά βράχια, και στη μέση μια μικρή αμμουδιά όπου το είχε ξεβράσει η θάλασσα .

Ξωπίσω τους μαζεύτηκαν κι οι χωριάτες της περιοχής γεμάτοι περιέργεια.

Το πτώμα ήταν σε κακή κατάσταση.

Η Αίθρα μόλις είδε τη νεκρή κοπέλα έβαλε τις φωνές τραβώντας τα μαλλιά της:

-- Ω Δία, αυτή είναι η Σκύλλα, η κόρη του βασιλιά Νίσου των Μεγάρων…… Μα τι έγινε, τι της συνέβη;

Ο Ηρακλής συνοφρυώθηκε.

-- Ποιος ξέρει θα μάθουμε…. Μα είσαι σίγουρη;

-- Ναι, ναι είμαι σίγουρη…. Πολύ σίγουρη…. Την είχα δει όταν είχα πάει με τον πατέρα μου στα ανάκτορα των Μεγάρων για τις αρματοδρομίες. Είμαι σίγουρη. Όμως τι της συνέβη;….

Οι άλλοι κούνησαν το κεφάλι τους. Κι η Αίθρα συνέχισε:

-- Βέβαια κάτι έχω ακούσει, αλλά μπα…. Δεν πιστεύω νάγινε έτσι……

-- Τι…. λέγε…την έπιασε από το μπράτσο ο Ηρακλής.

-- Να, κοίταξε…. Είχα ακούσει… ότι η Σκύλλα….. πρόδωσε τον πατέρα της για χάρη του Μίνωα, που τον αγάπησε, για να τον νικήσει….. Λες να τη σκότωσαν γι αυτό το λόγο;

-- Τι έκανε δηλαδή; ρώτησε επίμονα ο Ηρακλής.

-- Είδε το Μίνωα και τον ερωτεύτηκε παράφορα. Ετσι κρυφά από τον πατέρα της πήγε στο πλοίο του, κι αφού κοιμήθηκε μαζί του, του είπε όλα τα μυστικά για την οχύρωση των Μεγάρων και της Νισέας …..

-- Και μετά;

-- Ε… Αυτή ξαναγύρισε στα Μέγαρα….αλλά ο πατέρας της, ο Νίσος, νικήθηκε από το Μίνωα….

-- Και που τάμαθες εσύ όλα αυτά; αγρίεψε ο Ηρακλής….

-- Όλα μαθαίνονται….γέλασε πονηρά εκείνη. Ιδιαίτερα όταν τα μυστικά σου τα ξέρουν οι θεραπαινίδες σου…… Η Σκύλλα για να μπορέσει να πάει στο πλοίο του Μίνωα, πήγε δήθεν για κολύμπι με τις υπηρέτριες της στην Πάχη. Εκεί τις άφησε και με ένα μονόξυλο πήγε στο καράβι του. Εκανε ότι έκανε, και μετά ξαναγύρισε στο παλάτι. Εκείνες δεν την αποκάλυψαν γιατί φοβήθηκαν την οργή του Νίσου…Όμως οι υπηρέτριες μεταξύ τους μιλάνε…. Ετσι τάμαθε και η δική μου θεραπαινίδα, η Αναξώ και μου τάπε…..

-- Μπορεί νάναι κι έτσι…. είπε με αρκετή αμφιβολία ο Ηρακλής. Και ποιος την έπνιξε;

-- Μα ποιος άλλος; Ο Νίσος επειδή τον πρόδωσε……

-- Μα τι λες, ο Νίσος σκοτώθηκε στη μάχη εδώ και μέρες , μουρμούρισε ο Ηρακλής…..αυτή είναι φρέσκια ….. Αλλά τώρα πρέπει να θάψουμε το πτώμα….

Η Αίθρα δε βρήκε τι να απαντήσει, έστω κι αν αναρωτιόταν ποιος να τόκανε….

-- Ετσι….χωρίς τιμές; παρατήρησε η Αίθρα. Βασιλοπούλα ήτανε δεν ήταν όποια κι όποια;…….

-- Τι τιμές… δε βλέπεις τα χάλια του πτώματος…. Ας τη θάψουμε πιο πάνω στην άμμο, και βλέπουμε…..

Η Αίθρα συμφώνησε. Ο Κισίας και οι άλλοι δυο καβαλάρηδες δεν είχαν λόγο να μη συμφωνήσουν μ αυτά που έλεγε ο Ηρακλής. Ετσι υπάκουσαν. Ανοιξαν πιο πάνω ένα λάκκο, την έβαλαν μέσα, της έριξαν στο πρόσωπο την εσάρπα της Αίθρας, και τη σκέπασαν με άμμο. Μετά έκαναν ένα λοφάκι με πέτρες για να φαίνεται το σημείο, αλλά και για να μην την ξεθάψει το κύμα.

-- Κάπως πρέπει να την τιμήσουμε είπε η Αίθρα.... Κάπως... αλλά πώς;....

Ο Ηρακλής πήγε πιο πέρα, κάθισε σ ένα βράχο, και σκέφτηκε λίγη ώρα. Μετά είπε:

-- Θα ονομάσουμε το ακρωτήριο Σκύλλαιο και τους κατοίκους της περιοχής Σκυλλαιείς....

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση, αντίθετα μάλιστα συμφώνησαν, πως ότι και να συνέβη, έστω κι αν πνίγηκε μόνη της, έπρεπε να τιμηθεί με κάποιον τρόπο.....

Μετά, κι ενώ είχε αρχίσει να βραδιάζει, πήραν το δρόμο του γυρισμού, για να ενημερώσουν τον Πιτθέα. Αυτός ίσως έδινε εντολή να γίνει έρευνα αλλά και να χτιστεί μνημείο στον τόπο της ταφής.

ΠΙΑΣΤΕ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΙΔΑ

Την ώρα που γύρισαν ο Πιτθέας είχε άλλα προβλήματα και δεν ασχολήθηκε με αυτό το θέμα. Κάποιοι Δρύοπες πολεμιστές από τη γειτονική Δρυόπη που δεν είχαν υποταχθεί απόλυτα στον Πιτθέα, επιτέθηκαν σε Τροιζήνιους που πέρασαν μέσα από το κάστρο της Δρυόπης για να πάνε στην Επίδαυρο, και τους σκότωσαν όλους.

Αυτό το έγκλημα ο Πιτθέας δεν θα το άφηνε ατιμώρητο. Ετσι είχε στείλει μια ομάδα πολεμιστών να τους συλλάβει. Και περίμενε με αγωνία την επιστροφή τους.

Όμως αυτοί αργούσαν και τότε, καθισμένος σ ένα ανάκλιντρο του παλατιού του, θέλησε να μάθη για την κοπέλα. Σαν τα άκουσε όλα είπε:

-- Αποκλείεται να τόκανε ο ίδιος ο Νίσος. Αυτός δεν πρόλαβε, σκοτώθηκε πριν ακόμα η Σκύλλα γυρίσει στο παλάτι του. Ισως, όμως, νάβαλε κάποιον έμπιστό του να το κάνει, προτού σκοτωθεί. Αν είναι έτσι, είναι μια δίκαιη τιμωρία. Οι προδότες, έστω και αν είναι τα ίδια σου τα παιδιά, πρέπει να τιμωρούνται παραδειγματικά. Θα μάθουμε όμως, πρέπει να μάθουμε……

Και στρεφόμενος στον Ηρακλή του είπε:

-- Περιμένω από σένα να μάθεις τι ακριβώς έγινε. Αν είναι τιμωρία δεν μπορούμε να επέμβουμε στις αποφάσεις του προδομένου βασιλιά. Αν όμως είναι έγκλημα τότε ο φονιάς πρέπει να τιμωρηθεί. Οσο για μνημείο που μου λέτε στον τάφο της, αφήστε και θα δούμε…. Να μάθουμε πρώτα….. Και αν δεν πρόκειται για τιμωρία, θα οργανώσουμε και μια τελετή πένθους στο ναό της Αρτέμιδας… Για το ονόματα…..που είπατε να δώσουμε, συμφωνώ…. Θα το ανακοινώσω σ όλους….

Και μετά από λίγη σκέψη…..

-- Αλλά για πέστε μου, εσείς που τους είδατε τελευταία, είναι πολλοί αυτοί οι κάτοικοι του Ακρωτηρίου, που τώρα θα τους λέμε Σκυλλαιείς;

-- Καμιά εικοσαριά όλοι κι όλοι, άντρες, γυναίκες, παιδιά απάντησε ο Κισίας. Ζούνε σε κάτι πλίθινες καλύβες……

-- Χμμμμμ….. πρέπει να τους αξιοποιήσουμε…. Να τους βοηθήσουμε …. Να τους μορφώσουμε κάπως…. Είναι κάτι που έπρεπε να τόχουμε κάνει από καιρό….. Θα το αναλάβεις εσύ Κισία… Πρέπει όλοι οι κάτοικοι της περιοχής να ζούνε καλά…..να έχουν τα ίδια προνόμια…..

-- Όπως προστάξεις βασιλιά μου….έχουν έναν αρχηγό….. τον Χάρμπη, θα τον βρω και θα συνεννοηθώ μαζί του… Αν και από ότι ξέρω….. δεν έχουν και πολλές ανάγκες….. τα καταφέρνουν… ασχολούνται με τις καλλιέργειες, ιδιαίτερα με τις ελιές…. κυνηγούν…… Συχνά έρχονται στην Αγορά και παίρνουν ότι χρειάζονται.. Όμως θα γίνει αυτό που θέλεις για να αναπτυχθούν ακόμη περισσότερο. Αν και είναι πολύ παλιά φυλή δεμένη με τις παραδόσεις της. Και δεν ξανοίγονται πολύ από το στέκι τους. Μόνο το λάδι που βγάζουν και της ελιές πηγαίνουν στο Μόδιο, που είναι το κέντρο φόρτωσης των εμπορευμάτων. Κι εδώ φυσικά, όπως σου είπα….

-- Τώρα που ανάφερες το Μόδιο, οι έμποροι που είναι εγκατεστημένοι εκεί μας έφεραν τους φόρους; Πρέπει να ρωτήσουμε τον Ηγησία , τον Ταμία ……..

Κείνη την ώρα ιππείς, νύχτα πια, έφτασαν με καλπασμό στα ανάκτορα του Πιτθέα. Ηταν η ομάδα που είχε πάει να τιμωρήσει τους Δρύοπες. Σαν ξεπέζεψαν οι καβαλάρηδες, ο επικεφαλής γονάτισε μπροστά στο βασιλιά, μετά σηκώθηκε και του είπε:

-- Μεγάλε Πιτθέα, οι δολοφόνοι έφυγαν νωρίς προς το Φαράγγι της Χώριζας. Δεν πήγαμε προς τα κει γιατί είχαν προχωρήσει πολύ, και τώρα ποιος ξέρει που βρίσκονται. Ισως νάχουν κρυφτεί κάπου ….. Θέλεις να ψάξουμε…..

Ο Πιτθέας έπεσε σε σκέψη. Κανονικά έπρεπε να τιμωρηθούν απ αυτόν τον ίδιο, γιατί απ όταν άρχισε να βασιλεύει, η Δρυόπη είχε υποταχθεί με τη θέλησή της στο βασίλειο του, και δε μπορούσαν τώρα μερικοί αντίθετοι να τρομοκρατούν τον πληθυσμό….

Όμως σκέφτηκε πως ίσως ήταν μάταιο να τους ψάξουν. Η περιοχή ήταν μεγάλη. Και μήπως αυτοί θα καθόντουσαν να τους πιάσουν…… Ετσι είπε:

-- Όχι αφήστε τους.... Αν έχουν οικογένειες... γυναικόπαιδα.... αύριο να πάτε να τους φέρετε εδώ....

-- Μα πατέρα και βασιλιά μου τι φταίνε τα γυναικόπαιδα;

-- Πάψε εσύ, δεν ξέρεις.... Όταν το μάθουν, ή θάρθουν να παραδοθούν, ή θα προσπαθήσουν να τα ελευθερώσουν, όπότε θα τους συλλάβουμε…… Τι λες Ηρακλή;

-- Δεν είναι κακή ιδέα, συμφώνησε ο ήρωας... Μα θάρθουν; Εχουν όλοι οικογένειες;

-- Οσοι έχουν θάρθουν... Κι όσοι δεν έχουν, θάρθουν για να τους βοηθήσουν. Στο μεταξύ διαδώστε στη Δρυόπη ότι θα υποστούν βασανιστήρια οι γυναίκες τους...

Κανείς δε μίλησε. Η φρουρά καβαλίκεψε κι έφυγε να ξεκουραστεί για να πάει την άλλη μέρα στη Δρυόπη. Εφυγαν ακόμη ο Κισίας και οι δυο συντρόφοι του.

Κι έμεινε ο Πιτθέας με τον Ηρακλή και την Αίθρα να συζητούν τα διάφορα συμβάντα, ως αργά... ώσπου πήγαν να κοιμηθούν.

ΝΑ ΓΙΝΩ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Την άλλη μέρα, αρκετά νωρίς, κι αφού η ομάδα της φρουράς είχε ξεκινήσει για τη Δρυόπη, έφθασε καβάλα στ αλογό του, τον φτερωτό Πήγασο, ο ήρωας Βελερεφόντης, ή αλλιώς δολοφόνος Ιππόνους. Βέβαια ο Βελερεφόντης είχε εξαγνιστεί για το φόνο του αδελφού του, γι αυτό και ο Πιτθέας τον δεχόταν στο παλάτι του. Και μάλιστα τούχε δώσει μια πρώτη υπόσχεση ότι τάχα θάπαιρνε την Αίθρα για γυναίκα του. Κάτι που απέρριπτε η Αίθρα…….

Στην αυλή του παλατιού ο Πιτθέας συζητούσε με τον Ηρακλή και την κόρη του.

Σαν ο Βελερεφόντης μπήκε στην παρέα τους έμαθε για τα συμβάντα, και είχε γνώμη για όλα:

-- Τη Σκύλλα θα τη σκότωσε ο Αρναίος, που την αγαπούσε και τη ζήλευε, παρατήρησε. Οσο για τους φόνους στη Δρυόπη, αυτοί που τόκαναν, τόκαναν για να σε εκδικηθούν που διέλυσες το βασίλειό τους, είπε στον Πιτθέα.

Μ αυτά τα λόγια, που τα είπε με στόμφο, ο Βελερεφόντης επεδίωκε να εντυπωσιάσει την Αίθρα, που χαμογελούσε σχεδόν ειρωνικά , σαν τον άκουγε. Γιατί στην πραγματικότητα τον θεωρούσε επιδειξία, αφού έλεγε πως το άλογό του πετούσε, άσχετα αν δεν το είχε δε κανείς να πετάει –πάντως φτερά δεν είχε. Ακόμη έλεγε ότι ψηλά στο ποτάμι, στο Χρυσορρόα, που ήταν ένα φυσικό γεφύρι, πάνω στους βράχους, υπήρχαν οι πατημασιές του αλόγου του, εξ αιτίας των οποίων, μετά το πάτημα, έτρεξε νερό. Αυτό βέβαια δεν ήταν πραγματικότητα γιατί το νερό έτρεχε αιώνες σ εκείνα τα σημεία. Πάντως οι πατημασιές είχαν δώσει το όνομά τους σε μια πηγή και λεγόταν Ιπποκρήνη. Πάντως όπως και νάταν , την άφηνε αδιάφορη…. Για αυτό και αντέδρασε σχεδόν βίαια όταν αυτός ξανάθιξε το θέμα του γάμου:

-- Είμαι μικρή για να παντρευτώ, είπε με ξεχωριστή αναίδεια.

Ο Πιτθέας γύρισε και την κοίταξε βλοσυρός:

-- Τι είναι αυτά που λες; είπε θυμωμένος. Εγώ έδωσα το λόγο μου στον πατέρα του το Γλαύκο…..

-- Όπως τον έδωσες να το πάρεις….. εγώ δε θα παντρευτώ ένα φονιά…. Έστω κι αν είναι από βασιλική γενιά……

Ο Βελερεφόντης έγινε κατακόκκινος από θυμό. Θα ήθελε κείνη την ώρα να τη χαστουκίσει, αλλά αυτό θα ήταν προσβολή για τον Πιτθέα, και δεν ήθελε να τα χαλάσει μαζί του.

Από το αδιέξοδο τους έβγαλε ο Ηρακλής:

-- Δε μιλάς με σωφροσύνη, της είπε…. Εσύ θα κάνεις ότι σου πει ο πατέρας σου. Εκείνος έχει μεγάλη πείρα και ξέρει… παρατήρησε, κάνοντας τον Πιτθέα να χαϊδέψει το γένι του με ικανοποίηση.

-- Σας τόπα πολλές φορές……δεν τον θέλω, έστω κι αν με κάνετε θυσία στους θεούς…..επέμεινε η Αίθρα.

-- Μπας κι έχεις κάποιον άλλον στο άδειο σου κεφάλι; Θύμωσε ο Πιτθέας.

-- Βασιλιά μου και πατέρα μου, πως είναι δυνατόν εσύ πούλεγες ότι με έχεις σύμβουλό σου, να λες τώρα ότι έχω άδειο κεφάλι; Τι απ τα δύο είναι πραγματικό, και ποιο το ψέμα;….. Για πες μου…..

Ο Πιτθέας προτίμησε να μην απαντήσει. Δε θάθελε και να συμφωνήσει μαζί της… Ωστόσο ο Βελερεφόντης καμώθηκε πως τσαντίστηκε.

-- Αν είναι έτσι εγώ φεύγω…. Σκεφθείτε το… γκρίνιαξε, και πηδώντας στ αλογό του χάθηκε γρήγορα στο βάθος του δάσους.

Λίγο μετά σηκώθηκε κι ο Ηρακλής. Εριξε τη λεοντή του στον ώμο του και είπε:

-- Ωρα είναι να πηγαίνω και γω για τα Μέγαρα… Πρέπει να μάθουμε για τη Σκύλλα….

Ο Πιτθέας συμφώνησε, τον χαιρέτησαν και κείνος πήρε το δρόμο που οδηγούσε

μέσα από το φαράγγι της Χώριζας στην Επίδαυρο με τα πόδια, όπως άλλωστε έκανε πάντα. Ηταν ένα πολύ άγριο φαράγγι όμως δεν τον φόβιζε. Είχε δει και χειρότερα……

Σαν έμεινε μόνος ο Πιτθέας με την Αίθρα, της έβαλε κατσάδα:

-- Γιατί δεν τον θέλεις, μια χαρά λεβέντης είναι…. Εγώ είμαι μεγάλος, θέλω απογόνους. Ποιος θα βασιλέψει σ αυτόν τον τόπο άμα πεθάνω;

-- Εγώ, είπε θαρρετά η Αίθρα.

-- Εσύ; Που ακούστηκε γυναίκα βασίλισσα;…γκρίνιαξε ο Πιτθέας

-- Γιατί, τι θα πει γυναίκα; Κάποτε πρέπει να γίνει κι αυτό, είπε σοβαρά.

-- Και πως θα τα βγάλεις πέρα; Ε μου λες;… Ξέρεις με τι θάχεις να παλέψεις;….πρώτα - πρώτα οι ιερείς, οι αποκρυφιστές….. αν δεν έχεις μυηθεί δεν σε λογαριάζουν, κι όπως ξέρεις στον αποκρυφισμό δεν μετέχουν γυναίκες….Πώς λοιπόν θα τα βγάλεις πέρα μαζί τους;….

-- Με τη βοήθεια της θεάς Δήμητρας που προστατεύει τις γυναίκες. Τα μυστήρια της θεάς τα τελούν ιέρειες…

-- Τώρα κάτι είπες…. Τι να σου κάνουν τρεις ιέρειες, μπροστά σε τόσους ιερείς και μυημένους φίλους των. Ξέρεις τι φίδια είναι όλοι αυτοί; Ξέρεις για πότε μπορούν να χύσουν το δηλητήριό τους ακόμα και στην πιο έμπιστη φρουρά και να σε ξεκάνουν; Όχι…..όχι…. οι πολεμιστές δεν έχουν μάθει να υπακούουν σε γυναίκες….άλλο μια παντρεμένη βασίλισσα κι άλλο μια ανύπαντρη…. Ξέρεις τι θα της φορτώσουν… πόσο θα τη διαβάλουν για να χάσουν, φρουρά, πολεμιστές και λαός, την εμπιστοσύνη τους; Όχι αυτό δε μπορεί να γίνει….. Δε θα τα αφήσω να γίνει……είπε πεισματικά. Το βασίλειό μου πρέπει να ζήσει και να μεγαλουργήσει… πρέπει όλοι οι κάτοικοι από τα όρια με την Επίδαυρο και την Ερμιονίδα , να είναι ενωμένοι, να έχουν ένα στρατό, ισχυρό, ικανό να αντιμετωπίσει τις διάφορες επιδρομές….. Μη νομίζεις ότι όλα θα είναι πάντα ειρηνικά;……. όπως τώρα……

Πάνω στην ώρα έφτασε ένας από τους έμπιστους συμβούλους του Πιτθέα, ο Κονίδας, που ήταν συνάμα και ένας από τους δικαστές- ο άλλος ήταν ο Τιγέας. Ο Πιτθέας μαζί μαυτούς τους δυο, δίκαζαν όσους έκαναν κάποιο έγκλημα.

-- Καλώς τον τον πιστό μου τον Κονίδα, είπε. Και γελώντας συνέχισε: Ελα να ακούσεις…..

Σαν εκείνος πλησίασε και κάθισε του είπε εύθυμα:

-- Η Αίθρα θέλει να πάρει το θρόνο μετά από εμένα…. Τι λέω μετά…. Μπορεί να τον θέλει κι από τώρα…. Και να οργανώσει καμιά σκευωρία, να με ξεκάνει και να γίνει βασίλισσα…είπε γελώντας πειραχτικά ο Πιτθέας.

Η Αίθρα ταράχτηκε:

--Τι είναι αυτά που λες πατέρα μου και βασιλιά μου;….. εγώ το είπα επειδή σ απασχολεί το θέμα του διαδόχου σου….

Στο σημείο αυτό επενέβη ο Κονίδας:

-- Βέβαια η Αίθρα φαίνεται άξια, αλλά είναι ακόμα μικρή…. Μετά νομίζω ότι ποτέ δε θα στρεφόταν εναντίον σου, ακόμα κι αν είχε τη δύναμη…. Σε σέβεται και σ αγαπάει…

-- Πολύ θέλει να της γυρίσουν κάποιοι εχθροί μου τα μυαλά; ρώτησε ο Πιτθέας.

-- Ε δε νομίζω πως μπορεί να γίνουν τέτοια πράγματα. Πρώτα – πρώτα γιατί ο λαός σ έχει για συνετό και δίκαιο βασιλιά…..μετά ο στρατός είναι όλος με το μέρος σου… κι αν υπάρχουν μερικοί που έχουν κάποια αντίθετη άποψη, όπως κάποιοι ιερείς, αυτοί δεν έχουν τη δύναμη να σε ανατρέψουν. Βέβαια, συμπλήρωσε ο Κονίδας, πρέπει να αποκτήσεις διάδοχο, και προς το παρόν φυσικός σου διάδοχος είναι η Αίθρα…

-- Μα η Αίθρα είναι γυναίκα, δεν είναι άντρας…..Πρέπει όσο ζω να παντρευτεί και να γεννήσει το διάδοχό μου….

-- Αυτό είναι άλλο θέμα… Είναι δικό σας, προσωπικό…. Εμείς οι άλλοι δεν μπορούμε νάχουμε γνώμη…..Εσεις θα αποφασίσετε…είπε σοβαρά ο Κονίδας.

-- Της προτείνω να παντρευτεί το Βελερεφόντη… Ετσι θα έκανα συμμαχία με το Γλαύκο και τους Κορίνθιους , θα είμαστε τότε πιο δυνατοί… αλλά εκείνη δεν τον θέλει…

Η Αίθρα πάρα δίπλα ξίνισε τη μούρη της... Ο Κονίδας το πρόσεξε και μετά από λίγη σκέψη είπε:
-- Ότι κάνετε θα πρέπει νάναι συμφωνημένο καλά, γιατί αν δεν είναι και υπάρχουν διχογνωμίες θα αποβεί εις βάρος σας... Και δε θα τόθελα... Αν η Αίθρα δεν τον θέλει, αυτό θάφερνε δυσαρμονία και στο βασίλειό σου και στη συμμαχία σου με τους Κορίνθιους.....

Ο Πιτθέας φάνηκε να παίρνει σοβαρά υπ όψη του τα λόγια του Κονίδα. Μετά στράφηκε στην Αίθρα και της είπε:
-- Καλά.... Άφησέ μας τώρα.....θέλω να μιλήσω με το Κονίδα για διάφορα ζητήματα του βασιλείου..... Δε θέλω νάσαι μπροστά... Όχι γιατί δε σούχω εμπιστοσύνη, αλλά γιατί δε θέλω νάχεις ευθύνη για όσα κουβεντιάσουμε....

Η Αίθρα υπάκουσε και αποχώρησε. Μετά ο Πιτθέας μίλησε με τον Κονίδα για το έγκλημα στη Δρυόπη και τις ενέργειές του, για το θάνατο της Σκύλλας και τον πιθανό φονιά, για τις αντιδράσεις κάποιων ιερέων, για τη σοδιά που θα είχαν, και άλλα ζητήματα του βασιλείου. Κι η συζήτηση κράτησε ώρες.....

Η ΑΙΘΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΕΣ ΤΗΣ

Μπορεί η Αίθρα, παρ ότι ήταν δεκάξι χρόνων να μετείχε σε πολλές επίσημες συζητήσεις του παλατιού, κι ο πατέρας της να ζητούσε τη γνώμη της για διάφορα θέματα όταν ήταν οι δυο τους, όμως δεν έπαυε να είναι και μια κοπέλα της ηλικίας της, που συζητούσε και διασκέδαζε με τις φίλες της και τις θεραπαινίδες της.

Όπως τούτο το όμορφο απόγευμα που βολτάριζαν στον ολάνθιστο κήπο του παλατιού, συζητώντας για διάφορα θέματα. Όμως στη συζήτηση κυριαρχούσαν οι άντρες. Η Ησινόη, η κόρη του δικαστή Τιγέα, η Βιδία ή κόρη ενός πλούσιου γαιοκτήμονα , η Γλαύκη η κόρη του αρχηγού της φρουράς Μελίτωνα και οι θεραπαινίδες της, η Αναξώ και η Ελένη, έλεγαν η μια μετά την άλλη τη γνώμη τους. Τόσο η Αναξώ όσο και η Ελένη έλεγαν θαρρετά την άποψή τους, αλλά με τον απαιτούμενο σεβασμό προς την κυρά τους, όπως ακριβώς τόχε προδιαγράψει η Αίθρα που πίστευε ότι είναι καλύτερα να σε αγαπάνε και να σε σέβονται, παρά να σε φοβούνται. Από την αγάπη και το σεβασμό δεν κινδυνεύεις, έλεγε, ενώ από το φόβο μπορεί να προκύψει και κάτι αναπάντεχο.....

Η συζήτηση είχε ξεκινήσει από το ενδιαφέρον του Βελερεφόντη να παντρευτεί την Αίθρα. Όμως, πρώτες οι φίλες της τον απέρριπταν:

-- Είναι πολύ υπερόπτης, έλεγε η Ησινόη. Μέσα του διακρίνεις μια κακία που δεν ξέρεις πότε και που θα ξεσπάσει, παρατηρούσε. Παράδειγμα ο φόνος του αδερφού του για το τίποτα.....

-- Να πεις ότι υπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος; αναρωτήθηκε η Βιδία. Θύμωσε κι αυτό ήταν... Μπορεί ένας τέτοιος άνδρας να είναι καλός σύζυγος... Εκτός κι αν θέλεις να σ έχει υποχείριό του...

-- Εγώ υποχείριο!.... Μα τι λες καλή μου!....είπε με στόμφο η Αίθρα.

-- Αστον αυτόν, τόσοι και τόσοι νέοι υπάρχουν, ο Μελέαγρος, ο Δάρδανος από την Αρκαδία, ο Αίμωνας, ο Οξυλος από την Ηλιδα, ο Αίπυτος.. και τόσοι άλλοι...παιδιά βασιλικών οικογενειών.. επεξήγησε η Γλαύκη.

-- Μα ναι κυρά μου, είπε η Ελένη, γιατί να βιαστείς.....

-- Δε βιάζομαι, μη χολοσκάτε..... Εγώ πιστεύω σε κείνον το φτερωτό Θεό , το γιο της Αφροδίτης, τον Ερωτα.... Αν δε με κεραυνοβολήσει εκείνος με τα βέλη του, εγώ δεν πρόκειται να πάρω κάποιον για άντρα μου...διευκρίνισε η Αίθρα.

-- Μα κυρά μου, μπορεί αυτός να μην είναι βασιλόπουλο, παρατήρησε η Αναξώ, τότε τι θα πει ο βασιλιάς πατέρας σου και κύριός μας.

-- Τότε θα κάνω.... επανάσταση... Αν με θέλει κι αυτός θα φύγω μαζί του στα βουνά και τα λαγκάδια. Να μου λείπουν τα βασίλεια, στολισμένα με υποκρισία. Εγώ βλέπω αλλιώτικα τα πράγματα. Μπορεί άλλες να θέλουν δόξα και πλούτη, εγώ θέλω αγάπη, στοργή, κατανόηση και μετά όλα τα άλλα.

--Καλά τα λες, είπε Ησινόη.... Αλλά να που ο πατέρας σου σε πιέζει...

-- Πες-πες θα του περάσει, ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα, δε θα γιατρέψει αυτό; Έπειτα μούχει αδυναμία, θα το ξεπεράσω...

-- Μακάρι καλή μου φίλη, είπε η Γλαύκη, δε σε πήραν άλλωστε και τα χρόνια.....

-- Και να με είχαν πάρει, εγώ είμαι ξεροκέφαλη, πεισματάρα, πάλι τα ίδια θάλεγα.....Εγώ περιμένω το φτερωτό θεό..... τους άλλους τους αφήνω σε σας....αστειεύτηκε, αλλά ούτε στιγμή δε σκέφτηκε να μαρτυρήσει πως ένας άντρας που της άρεσε πολύ, ήταν ο Ηρακλής, κι ας ήταν πολύ μεγαλύτερός της.

-- Καλοσύνη σου που μας σκέφτηκες, είπε σκασμένη στα γέλια η Βιδία. Εμάς , εμάς άσε μας, βλέπουμε να μένουμε ανύπαντρες και να γινόμαστε ιέρειες σε κάποιο ναό, αν όχι ιερόδουλες... συμπλήρωσε, κι όλες φούντωσαν από τα γέλια.
-- Ε όχι και ιερόδουλες, παρατήρησε η Αναξώ, στους ναούς μας δεν έχουμε παρθένες που να πηγαίνουν με τους επισκέπτες για να αυξηθούν τα έσοδα των ναών. Αυτό τόχει απαγορέψει ο βασιλιάς Πιτθέας με τιμωρία το θάνατο, και στις κοπέλες και στους ιερείς που θα τις προωθούσαν σε μια τέτοια ταπείνωση....
-- Γι αυτό πολλοί ιερείς δεν τον χωνεύουν, συμπλήρωσε η Ελένη. Γιατί θάθελαν να εκμεταλλεύονται όμορφες κοπέλες από την κατώτερη τάξη. Ιδιαίτερα αυτός ο ξεμωραμένος ιερέας του ναού της Ακραίας Αφροδίτης, έξω απ την Ακρόπολη, ο Ιωσίας.... Α πα πα. Αυτός μη δει κοπέλα απροστάτευτη... τη θέλει πρώτα ο ίδιος, και μετά επιδιώκει...
-- Ναι αλλά μέχρι σήμερα δεν τόλμησε να κάνει κάτι.... Αν τολμούσε θάχε πέσει το κεφάλι του, επενέβη η Αναξώ.
-- Γιατί ο Ιόλαος, ο ιερέας του Φυταλμίου Ποσειδώνα, κι ο Δόμνικος του Λουτερίου Πανός, καλύτεροι είναι, συνέχισε η Ελένη... Ολοι τους καλοί είναι.....
-- Ε όχι δεν μπορείς να πεις για τους ιερείς, του Δία, της Αρτέμιδας..... επεξήγησε η Αναξώ.
-- Αμ οι άλλοι, του Ερμή του Πολύγιου, του Θεαρίου Απόλλωνα, της Ισιδας, που είναι προσηλωμένοι στο μυστικισμό και τον αποκρυφισμό και ξεχνάνε ακόμη κι αυτά τα βασικά καθήκοντά τους, επέμενε η Ελένη.
-- Ευτυχώς, είπε η Αίθρα, που έχουμε και μερικές ιέρειες στους ναούς της Περσεφόνης όπου γίνονται τα «θεσμοφόρεια», της Σθενίας Αθηνάς, του Πλούτωνα, της Περσεφόνης, των Αρδαλίδων Μουσών...
-- Αλήθεια... ποτέ μου δεν κατάλαβα, παρατήρησε η Βιδία, γιατί σε άλλους ναούς έχουμε ιερείς και σε άλλους ιέρειες;.....
-- Φαίνεται πως έτσι μοίρασαν τα ιερά αξιώματα από παλιά, είπε η Ησινόη.
-- Ετσι μοιρασμένα τα βρήκε κι ο πατέρας μου ο Πιτθέας, εξήγησε η Αίθρα, κι έτσι τα άφησε. Το μόνο που επέβαλε ήταν η κατάργηση των ιερόδουλων... Πάντως οι ιερείς και οι ιέρειες έχουν μεγάλη δύναμη γιατί με τον τρόπο τους ελέγχουν κατά ένα μέρος τον πληθυσμό. Σεβαστοί οι νόμοι ενός συνετού βασιλιά, αλλά και οι ιεροί νόμοι που υπηρετούν αυτοί, αμφίστομο μαχαίρι για κάθε θνητό.
Η Γλαύκη που σκέφτηκε ότι πολύ είχε σοβαρέψει η συζήτηση, κόβοντας ένα τριαντάφυλλο καθώς περπατούσαν , προσπάθησε να αλλάξει το κλίμα:
-- Για τον άλλο μήνα, που είναι γιορτή των « Θεσμοφορείων» , η γιορτή με τις παρακλήσεις και τους συμβολισμούς για τη γονιμότητα της γης και την ευγονία και την πολυτεκνία των γυναικών, προτείνω να μετέχουμε όλες στο χορό.....
-- Για να αποκτήσεις πολλούς απογόνους με τον Ηλίστρατο;.... την πείραξε η Βιδία.
-- Α να χαθείς.... θύμωσε η Γλαύκη. Τι έχω εγώ με τον άνθρωπο....Μόλις τον ξέρω....
-- Ναι, λίγο τον ξέρεις για τα μάτια των άλλων....όμως λένε πως τα κρυφολέγατε, για να μην πω τι άλλο κάνατε, πιο κάτω από την Ιπποκρήνη, μέσα στις μυρτιές..... συνέχισε πειραχτικά η Βιδία.
-- Ω Αθηνά... θα με τρελάνει αυτή, είπε κοκκινίζοντας η Γλαύκη.....και συνέχισε: Δε λέω..... μ αρέσει....αλλά αυτό και τίποτα άλλο... πιο πέρα τι θα γίνει δεν ξέρω.... Γιατί δηλαδή.... εσένα δε σ αρέσει ο Δημόκριτος;
-- Δε λέω.....καλός είναι, είπε η Βιδία....
-- Α, καλός είναι, να μη λες λοιπόν για τους άλλους....όταν έχεις βρεγμένη τη φωλιά σου... αντέτεινε η Γλαύκη.
Η Αίθρα έσκασε στα γέλια:
-- Εμπρός λοιπόν.... Βγάλτε τα όλα στη φόρα.....Εσύ Ησινόη με ποιον τα έχεις;
-- Εγώ θα παντρευτώ το Λογγία, και το ξέρετε....Μα είναι ώρα να διαπληκτιζόσαστε για τέτοια πράγματα. Ας πούμε κάτι άλλο, κάτι πιο σημαντικό, απάντησε η Ησινόη. Το πρόβλημα τώρα είναι τι θα κάνει η Αίθρα με το Βελερεφόντη.
-- Α, μη νοιάζεστε είπε εκείνη, θα τα βρω εγώ, θα καταλάβει τελικά ο πατέρας μου τι θα είναι ωφέλιμο για μένα και τι όχι.... Μη νοιάζεστε λοιπόν.....
Μετά από αυτό συνέχισαν την κουβέντα τους με άλλα, πιο κοινά θέματα.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΔΡΥΟΠΗΣ

Ηταν ένα ειδυλλιακό απόγευμα. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει πάνω στον Ορθιο Λίθο, το βουνό που είναι απέναντι από την Τροιζήνα, σκορπίζοντας μια περίεργη ανταύγεια σ όλο τον κάμπο.

Ο Πιτθέας μόλις είχε ξυπνήσει από το μεσημεριανό του ύπνο και καθισμένος στην μεγάλη βεράντα του παλατιού τσιμπολογούσε ρόγες από σταφύλι που τούχαν φέρει μέσα σ ένα μικρό κάνιστρο.

Απέναντί του τα Μέθανα, με το ηφαίστειο, που κάθε τόσο άφηνε να ξεφεύγουν από τον κρατήρα του κιτρινόμαυροι καπνοί, στάχτες και θειάφι μαζί. Όταν φύσαγε το αεράκι η μυρωδιά των καπνών, έφτανε ως αυτόν, αλλά δεν ήταν ιδιαίτερα ενοχλητική όπως άλλες φορές. Όμως δήλωνε έτσι την παρουσία του, προκαλώντας σε να το χαζέψεις και να σκεφτείς τι κρύβει στα σπλάχνα της η Γη, χαρίζοντας στον Ηφαιστο πλούσιο μεγαλείο....

.... Η αναπόληση του Πιτθέα, διακόπηκε όταν άκουσε ποδοβολητά αλόγων που πλησίαζαν. Κινήθηκε προς την άλλη βεράντα που έβλεπε προς το δρόμο της Ψιφαίας Λίμνης και της Δρυόπης. Κι είδε νάρχονται από μακριά οι πέντε ιππείς που είχε στείλει να φέρουν τα γυναικόπαιδα από τη Δρυόπη. Όμως γύριζαν σχεδόν μόνοι. Μαζί τους είχαν μονάχα έναν γέρο άνδρα πάνω σ ένα ακόμη άλογο. Ποιόν άραγε; Και γιατί γύριζαν χωρίς τα γυναικόπαιδα;.....

..... Εφτασαν στο παλάτι και ο επικεφαλής παρουσιάστηκε μπροστά του ρώτησε γεμάτος περιέργεια αλλά και θυμό:

-- Γιατί μόνο με αυτόν Λεύκιπε; Που είναι οι άλλοι;

--Βασιλιά μου οι οικογένειες τους, γυναίκες και παιδιά, έφυγαν κι αυτοί στα βουνά... Μόνο αυτόν βρήκαμε, που είναι πατέρας ενός από τους φονιάδες..... είπε ο στρατιώτης κι έδειξε προς την είσοδο που περίμενε ο γέρος.

Στο μεταξύ έτρεξαν στο χώρο αυτό ο αρχηγός της φρουράς ο Μελίτωνας, καθώς και ο βοηθός του ο Κισίας, αφού άκουσαν ότι κάτι συμβαίνει.

Μόνο που δεν έπαθε αποπληξία ο Πιτθέας. Υψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό και κραύγασε:

-- Κατάραااα.... Κατάρα σε όλους....

Μετά πιο ήρεμα... μονολόγησε:

-- Μας πρόδωσαν... κάποιος μας πρόδωσε κι έφυγαν!..... Ποιος όμως, βρείτε τον να τον σκοτώσω ο ίδιος εδώ χάμω....

Ο Λεύκιπος δεν απάντησε αμέσως για να περάσει λίγο ο θυμός του Βασιλιά που πηγαινορχόταν νευριασμένος. Μετά τόλμησε:

-- Μεγάλε Πιτθέα, θα το υπέθεσαν, ότι θα ξεσπάσει η οργή σου πάνω τους, και έφυγαν.... Ετσι τουλάχιστον λέει αυτός ο γέρος. Φοβήθηκαν ότι θα ξαναγυρίζαμε γι αυτούς, κι έφυγαν από χτες.....

Ο Πιτθέας δεν πίστευε στ αυτιά του....μπορούσε νάναι αληθινό αυτό; σκέφτηκε...

Μετά σα φίδι που τόχεις πατήσει στην ουρά, πρόσταξε:

-- Όχι υπάρχει προδότης στο παλάτι, να τον βρείτε... Φέρε το γέρο.....

Ο Λεύκιπος έκανε να τον φέρει, κι ο χρόνος αυτός φάνηκε στο Πιτθέα χρόνια. Σαν τον έσυρε μπροστά του, ο Πιτθέας ρώτησε άγρια:

-- Ποιος είσαι συ;

Ο γέρος με τα μακριά άσπρα μαλλιά κούνησε το κεφάλι του.....

-- Δε με γνωρίζεις, ε Πιτθέα;..... πέρασαν χρόνια βλέπεις.....

Ο βασιλιάς έσμιξε τα φρύδια του και σκέφτηκε..... Και ξαφνικά θυμήθηκε:

-- Ο Μισίας!!!!!!..... ο βρωμερός ιερέας και μάντης που καταδίκασα σε εξορία!!!!

Ο γέρος χαμογέλασε....

-- Βλέπω θυμήθηκες....

Τώρα ο Πιτθέας άστραψε. Κι ο Δίας να ήταν δε θάριχνε τέτοιους κεραυνούς:
-- Ξαναγύρισες για να με εκδικηθείς έ..... Ε, θα σου δείξω εγώ, θα πληρώσεις με το κεφάλι σου!....
Ο άλλος χαμογέλασε ήρεμα:
-- Δε θα μπορέσεις να πειράξεις ούτε μια τρίχα από αυτό!..... Και ξέρεις γιατί; .... Πρώτα – πρώτα τα χρόνια που με είχες εξορίσει στην Κύθνο πέρασαν και το ξέχασες. Ετσι μπορώ τώρα να πηγαίνω όπου θέλω, και φυσικά ήρθα κοντά στα παιδιά μου...Μετά έχω φίλους που θα με υποστηρίξουν....
Τώρα ο Πιτθέας είχε γίνει έξω φρενών. Πηγαινορχόταν, χτυπούσε το χέρι του στο πεζούλι, σχεδόν άφριζε:
-- Δηλαδή γύρισες να υποκινήσεις μια εξέγερση εναντίον μου ε; ..... Ε λοιπόν.... να η κατηγορία εναντίον σου..... Γι αυτό σου το έγκλημα θα δικαστείς, για προσπάθεια ανατροπής του νόμιμου βασιλιά.....
-- Του νόμιμου βασιλιά; ρώτησε ήρεμα ο γέρος. Μήπως ξέχασες πως πήρες το θρόνο, αυτό το βασίλειο;... Ξέχασες πως έδιωξες τον προηγούμενο βασιλιά τον Ανθα και το γιο του Αέτιο από εδώ;... Ξέχασες πως έδιωξε ο αδελφός σου ο Τροιζήνας, τον Υπέρη από την Καλαυρία; Ξέχασες πως έφυγαν τα δυο παιδιά του αδελφού σου, όταν αυτός πέθανε; Αν δηλαδή πέθανε και δεν τον δηλητηρίασες εσύ για να πάρεις και το δικό του μερίδιο..... Και για να τον τιμήσεις, δήθεν, έδωσες το όνομά του στο νέο σου βασίλειο....
Ετοιμος να σκάσει ήταν ο Πιτθέας.....Ωστόσο άστραψε και βρόντηξε:
-- Τι είναι αυτά που λες; Εμείς δώσαμε μάχη και νικήσαμε...και τον Ανθα και τον Υπέρη.....
-- Και τα παιδιά του Τροιζήνα, ο Ανάφυλστος και ο Σφηττός γιατί δεν έμειναν εδώ, αλλά έφυγαν και πήγαν στην Αττική να δημιουργήσουν, μαζί με άλλους, νέες πόλεις με το ονομά τους...
-- Ετσι ήθελαν, έτσι έκαναν, είπε ο Πιτθέας ανασηκώνοντας τους ώμους.
Μα ο γέρος επέμεινε:
-- Είναι ψέμα.... Εσύ τους έδιωξες για να σφετεριστείς το βασίλειο του αδελφού σου.....Ετσι, λοιπόν, έγινες νόμιμος βασιλιάς αυτού του τόπου;.... Όμως ήρθε η ώρα να πληρώσεις.... Τόσο αυτά τα παιδιά, όσο και ο Ανθας με τον Αέτιο που ίδρυσαν την Αλικαρνασσό, ακόμα και ο Υπέρης από τη μακρινή Απουλία της Ιταλίας θα με βοηθήσουν να ξαναμπούν τα πράγματα στη θέση τους..... Τουλάχιστον όσον αφορά εμένα.....
Ο Πιτθέας είχε φορτιστεί τόσο που τάχε σχεδόν χαμένα από τη σύγχυση. Όχι από φόβο αλλά από όσα ξαφνικά και αναπάντεχα άκουγε. Βρήκε, όμως, την ηρεμία να ρωτήσει:
-- Δηλαδή εσύ τι ζητάς για τον εαυτό σου; Μπορώ να ακούσω.....
-- Πολύ απλό πράγμα..... τη θέση του ιερέα στο ναό του Δία!...
Τώρα ο Πιτθέας ξέσπασε σε νευρικά γέλια:
-- Και να διώξω τον Μίλιτο;
-- Φυσικά..... ή μάλλον ο Μίλιτος μπορεί να μείνει βοηθός μου.....είπε ο γέρος.
Ο Πιτθέας δεν απάντησε αμέσως... Είχε αρχίσει να ηρεμεί... ύστερα από όσα άκουσε... και θέλησε να βάλει τα πράγματα σε τάξη:
-- Ακουσε, όσο για την κατάληψη του θρόνου με τον τρόπο που λες, έχουν όλα κριθεί. Ο λαός με δοκίμασε, με αναγνώρισε, με δικαίωσε. Όμως τα δικά σας εγκλήματα είναι τωρινά.....Εξορίστικες γιατί κατηγορήθηκες ότι σαν ιερέας βίαζες ανήλικα παιδιά, αγόρια μάλιστα. Κανονικά θάπρεπε να σούχω κόψει το κεφάλι με τον πέλεκυ. Δεν τόκανα όμως. Και αυτό είναι παλιό. Όμως γύρισες και υποκίνησες το γιο σου και τους άλλους να σκοτώσουν στη Δρυόπη αθώους πολίτες. Γι αυτό θα τιμωρηθείτε, κι εσύ κι αυτοί, για τα τωρινά σας εγκλήματα.....
Και χωρίς να του αφήσει περιθώριο να απαντήσει διέταξε:
-- Πάρτε τον, δέστε τον, ρίχτε τον στη φυλακή, χωρίς φαΐ και νερό. Και να τον φυλάτε νύχτα μέρα....
Οι φρουροί αστραπιαία τον έπιασαν και τον τράβηξαν έξω, ενώ ο Πιτθέας γυρίζοντας στο Μελίτωνα, τον αρχηγό της φρουράς, που ως τώρα παρακολουθούσε σιωπηλός, του είπε:

-- Μελίτωνα, παρ ότι είναι περασμένη η ώρα, να ειδοποιήσεις όλους τους ιερείς ναρθούν εδώ. Να τους ενημερώσω. Και συ Κισία, να ειδοποιήσεις τους δικαστές, τον Κονίδα και τον Τιγέα.

Οι δυο άντρες υπακούοντας έφυγαν για την αποστολή τους. Ο Πιτθέας έμεινε μόνος κάνοντας βόλτες σα θηρίο στο κλουβί . Όμως για λίγο, γιατί από το εσωτερικό του παλατιού ξεπετάχτηκε η Αίθρα.

-- Τάκουσα όλα, του είπε, είναι φοβερό…… Όμως…. Σκέψου τι πρόκειται να κάνεις για να προλάβεις τα χειρότερα….

--Τάκουσες ε; Μπορεί αυτός να με κατηγορεί για δολοφόνο του αδελφού μου;….τη ρώτησε. Αυτός ο σάτυρος, ο βιαστής; Να με φτύνει κατάμουτρα σα να είμαι ο τελευταίος….. Εμείς δώσαμε μάχη, νικήσαμε…άρα δικαιωθήκαμε… Τι φταίμε εμείς γι αυτούς που έφυγαν…μόνοι τους το θέλησαν……

-- Εγώ σαν κόρη σου, με το μικρό γυναικείο μυαλό μου σου λέω, να τα σκεφθείς όλα καλά, ώστε να μη δημιουργηθούν άλλα προβλήματα…. Φαίνεται πως κάτι υποβόσκει….Αυτός ο ξεσηκωμός , αυτή η δολοφονία των ανθρώπων μας από τους Δρύοπες, ίσως δεν είναι μεμονωμένο θέμα, ίσως κρύβεται κάτι πιο ευρύτερο…

Ο Πιτθέας την κοίταζε αμίλητος, μετά κούνησε το κεφάλι του με θυμό, και της είπε:

-- Το φίδι πρέπει να το πατήσεις στο κεφάλι…. Αν βγάλεις από τη μέση τους αρχηγούς, οι άλλοι θα λακίσουν…. Κι αυτό θα κάνω…….

ΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΣΤΟ ΦΟΡΒΑΝΤΙΟ

Εδώ και δυο μέρες οι κάτοικοι της Τροιζήνας είχαν βρει ενδιαφέροντα θέματα συζήτησης: Τόσο στην Αγορά, όσο και στις γειτονιές αλλά και στα χωριά, συζητούσαν για το θάνατο της Σκύλλας, και τις δολοφονίες στη Δρυόπη. Τώρα είχε προστεθεί ο ερχομός και η σύλληψη του παλιού Δρύοπα ιερέα, του Μισία, που οι ίδιοι είχαν απαιτήσει να εξοριστεί. Κι όλοι περίμεναν με περιέργεια να δουν τι θα επακολουθήσει, αφού αυτός φαίνεται πως είχε οργανώσει συνομωσία εναντίον του Πιτθέα.

Εκτός από τις ομάδες των κατοίκων όπου τα θέματα αυτά συζητιόντουσαν σαν είδος κουτσομπολιού, το θέμα του ιερέα το συζητούσαν, στο ναό του Απόλλωνα, με ξεχωριστό ενδιαφέρον οι ιερείς της πόλης, αφού με τον τρόπο του ανατάραζε τα νερά στο χώρο της θρησκείας, ζητώντας να ξαναπάρει τη θέση του στο ναό του Δία, καταργώντας το σημερινό, το Μίλιτο. Για το θέμα αυτό τους είχε ενημερώσει το βράδυ της προηγούμενης μέρας ο ίδιος ο Πιτθέας, και τώρα θάπαιρναν μια απόφαση, σχετικά με το ποια στάση θα κρατούσαν απέναντι σ αυτόν και στον Πιτθέα. Ακούγονταν διάφορες απόψεις, αλλά όλες με μικρές διαφορές ήταν υπέρ του Πιτθέα.

Όμως υπήρχαν και άλλες απόψεις που ήταν εναντίον του. Ηταν αυτές που ακούγονταν, μέρα μεσημέρι, από τους δολοφόνους της Δρυόπης, ψηλά στο χωριό Φορβάντιο, στις Αδέρες, όπου είχαν καταφύγει με τις οικογένειές τους.

Το Φορβάντιο το είχε ιδρύσει πριν 200 χρόνια, περίπου, ο Φόρβας, ο εγγονός του Αργου, που βασίλευε στο Αργος. Όμως με τα χρόνια οι κάτοικοί του, που ασχολούνταν με την κτηνοτροφία, λιγόστεψαν. Οι πιο πολλοί κατέβηκαν προς την Τροιζήνα που ήταν εύφορη και ασχολήθηκαν με τις καλλιέργειες. Ετσι τώρα εκεί ζούσαν μόνο δυο βοσκοί, που τρόμαξαν κυριολεκτικά σαν έφτασαν εκεί οι φυγάδες Δρύοπες που είχαν κάνει το φονικό. Αυτοί οι Δρύοπες, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει, δεν είχαν αφομοιωθεί με τους υπόλοιπους Τροιζήνιους, και τώρα δημιουργούσαν ένα ζήτημα που κανείς δεν ήξερε που θα οδηγήσει.

Σαν έφτασαν εκεί, πέντε τον αριθμό, εγκαταστάθηκαν στα σπίτια των βοσκών, που έτρεξαν να κρυφτούν στους θάμνους που ήταν πιο πέρα. Δίπλα στα σπίτια των βοσκών, τα μικρά τους κοπάδια, ενώ γύρω-γύρω έχασκαν εγκαταλειμμένα και μισογκρεμισμένα τα παλιά σπίτια.

Εκεί μαζί με τις οικογένειές τους που πήγαν αργότερα , κι αφού έμαθαν για τη σύλληψη του ιερέα, οι επαναστάτες συζητούσαν τώρα τί θάπρεπε να κάνουν. Ο γιος του ιερέα έλεγε ότι θα πρέπει να προσπαθήσουν να απελευθερώσουν τον πατέρα του. Ενας άλλος συμπλήρωνε ότι παράλληλα θα έπρεπε να απαγάγουν την κόρη του Πιτθέα την Αίθρα και να την ανταλλάξουν με αυτόν. Κι άλλοι δύο ότι θα έπρεπε να στρατολογήσουν άνδρες από τους Σκυλλαιείς, από τη Σφαιρία, από κάθε χωριό, ακόμη και από την Ερμιονίδα και την Υδρα όπου υπήρχαν μερικοί Δρύοπες.....

Ο πέμπτος ήταν πιο προσγειωμένος. Τους έλεγε ότι ο Πιτθέας διέθετε ισχυρό στρατό, και μεγάλη φρουρά στο παλάτι, κι ήταν αδύνατο να μπορέσουν να κάνουν αυτά που σκέπτονταν. Κι ότι, τελικά, ήταν μεγάλη ανοησία, να ακούσουν το Μισία, και να σκοτώσουν τους τρεις Τροιζήνιους, επειδή αυτός είχε προσωπικά με τον Πιτθέα, δεν έπρεπε να μπλέξουν.....

Αυτή η άποψη εξαγρίωνε το γιο του ιερέα, που κατηγόρησε τον πιο συνετό για δειλό, για προδότη της γενιάς του, αφού αρνιόταν να την στηρίξει.....

Ο πιο συνετός Δρύοπας δε θέλησε να τραβήξει τα άκρα, γιατί δεν ήξερε που θα κατέληγαν.. Αλλά μήπως και τώρα ήξεραν;

Ετσι σώπασαν για λίγο. Μετά είπαν να το σκεφτούν, και στο μεταξύ να ετοιμάσουν φαγητό, παίρνοντας κατσίκια από τα κοπάδια των βοσκών……
…. Οι δυο βοσκοί που ήταν κρυμμένοι παράμερα, προσπαθώντας να μην κάνουν τον παραμικρό θόρυβο για να μην τους αντιληφθούν, άκουγαν όλες αυτές τις συζητήσεις, και σκεφτόντουσαν τί να κάνουν….. Τελικά αποφάσισαν να περιμένουν να νυχτώσει, κι αν στο μεταξύ εκείνοι, οι Δρύοπες, δεν είχαν κάνει καμία κίνηση να πάνε να ειδοποιήσουν τον Πιτθέα……

Μέχρι να βραδιάσει, οι φυγάδες έσφαξαν κατσίκια από τα κοπάδια των βοσκών, τα έψησαν κι έφαγαν με τις οικογένειές τους, μεταξύ των οποίων και τρία μικρά παιδιά, σα να μη συνέβαινε τίποτα. Ηπιαν μάλιστα και αρκετό κρασί που βρήκαν στις προμήθειες των δύο βοσκών, ενώ οι καημένοι οι βοσκοί περιορίστηκαν να οσφραίνονται τις μυρωδιές από τα ψημένα κατσίκια τους και να τους έρχεται λιγούρα. Αλλά τι μπορούσαν να κάνουν; Οι πέντε επαναστάτες και φυγάδες ήταν οπλισμένοι σαν αστακοί, και αν τους έπαιρνα μυρωδιά θα τους σκότωναν σαν τι μεγάλο τσοπανόσκυλό τους, που το ξέκαναν αμέσως σαν έφτασαν εκεί, όταν εκείνο τους επιτέθηκε.
Το περίεργο είναι ότι δεν έψαξαν να τους βρουν, να βρουν κάποιον εκεί γύρω, αφού υπήρχαν κατοικημένα σπίτια, μαντριά και τσοπανόσκυλο.
Βέβαια, όταν έφτασαν φώναξαν « είναι κανείς εδώ;», αλλά δεν πήραν απάντηση και φαντάστηκαν ότι οι τσοπάνηδες έλειπαν.
Ετσι μπορούσαν τώρα, κρυμμένοι να παρακολουθούν έστω και νηστικοί, και να ακούν τις συζητήσεις τους, για να ξέρουν τι γίνεται και τι θα κάνουν.

Οταν το σκοτάδι έπεσε, αποφάσισαν να κινηθούν προς την Τροιζήνα. Τα τελευταία που είχαν ακούσει ήταν δύο απόψεις: Πρώτα απαγωγή της Αίθρας, και μετά αν δεν πετύχαινε η ανταλλαγή, θα τη σκότωναν, αν ο Πιτθέας καταδίκαζε σε θάνατο το Μισία.
Ολα αυτά θα τάλεγαν στον Πιτθέα όταν θάφταναν στο παλάτι του μέσα από ένα πυκνό μονοπάτι που μόνο εκείνοι ήξεραν. Ηταν αρκετές ώρες δρόμος μέσα στη νύχτα αλλά δεν τους ένοιαζε… Αλλωστε δε βιάζονταν…Μέχρι να ξημερώσει θα είχαν φτάσει εκεί. Και σαν φίδια σύρθηκαν αθόρυβα προς αυτή την κατεύθυνση αφού κατά ένα μέρος τους κάλυπταν οι κραυγές που άφηναν τα νυχτοπούλια του λόγγου.

ΦΟΝΙΑΣ Ο ΜΙΝΩΑΣ

Κείνο το πρωϊ ο Πιτθέας είχε ξυπνήσει πολύ νωρίς. Ηταν γεμάτος αγωνία μ όλα αυτά που συνέβαιναν...Περίμενε μια κάποια γνώμη των ιερέων, σκεφτόταν που μπορεί να κρύβονταν οι επαναστάτες, γιατί ήταν τώρα φανερό ότι επρόκειτο για μια μικρή εξέγερση που προκάλεσε ο Μισίας. Κι ήθελε όλους να τους τιμωρήσει παραδειγματικά. Τον Μισία τον είχε στη φυλακή και θα τον δίκαζε, όμως τους άλλους, τους δολοφόνους που είχαν σκοτώσει σε ενέδρα τρεις αθώους υπηκόους του, αυτούς που οι οικογένειες τους είχαν θάψει με ανείπωτο σπαραγμό, αυτούς που θα τους έβρισκε; Μετά, μήπως η Αίθρα είχε δίκιο, και κάποιος άλλος βασιλιάς, φαινομενικά φίλος του, τους είχε βάλει να ξεσηκωθούν; Εντύπωση τούχε κάνει και θάρρος του Μισία, με το οποίο του μιλούσε..... Λες να μπορούσε να μαζέψει με το μέρος του όλους αυτούς που του είχε αναφέρει; Αλλά μπα, εκείνοι για να τον βοηθήσουν έπρεπε να οργανώσουν εκστρατεία... Και κάτι τέτοιο δε γίνεται με προειδοποίηση σαν αυτή που είχε κάνει ο Μισίας.... Ολοι οι βασιλιάδες που ήταν τριγύρω του ήταν φίλοι του. Της Επιδαύρου, της Κορίνθου, του Αργους, ο Ατρέας είναι αδελφός μου.... Αυτοί δε θάφηναν κανένα να περάσει και να κινηθεί εναντίον του..... Μόνο από τη θάλασσα...Αλλά η θάλασσα δεν είναι εύκολη υπόθεση.... Τα στενά της Καλαυρίας, της Σφαιρίας, του Μοδίου είναι καλά οχυρά... Τί θα μπορούσε λοιπόν να κάνει ο Μισίας;

Κούνησε τους ώμους του με ερωτηματικά χωρίς απάντηση.....Και συνέχισε να σκέπτεται περπατώντας πέρα – δώθε στη μεγάλη βεράντα.....

..... Λίγο αργότερα τον πλησίασε η Αίθρα που στο μεταξύ είχε ξυπνήσει κι αυτή.

-- Πολύ νωρίς δε σηκώθηκες σήμερα; του είπε.

-- Εχω πολλές ανησυχίες, της μουρμούρισε...

-- Ανησυχίες γιατί; Αν ενεργήσεις συνετά, δεν έχει τίποτα να φοβάσαι....

Ο Πιτθέας την κοίταξε περίεργα. Μετά τη ρώτησε:

-- Εσύ δε μου είπες ότι μπορεί κάτι να κρύβεται πίσω απ όλες αυτές τις ιστορίες; Τώρα μου τα αλλάζεις;

-- Δεν αλλάζω τίποτα.... Απλά σου είπα να τα σκεφθείς... δε θεώρησα τίποτα βέβαιο.....

-- Αυτά σκέφτομαι αλλά δε μπορώ να βρω κάτι χειροπιαστό.....

Όμως τα λόγια του έκοψε ο ερχομός ενός φρουρού:

-- Βασιλιά Πιτθέα, ένας πολίτης από τη Σφαιρία, ζητάει να σε δει.

-- Πολίτης από τη Σφαιρία;... Ποιος είναι αυτός;

-- Μου είπε ότι τον λένε Πόρο... κι ότι είναι ψαράς.....

-- Ψαράς;..... και τι θέλει από το βασιλιά;.....

-- Δεν ξέρω... είπε πως έχει κάτι σοβαρό.... να σου πει....

-- Σοβαρό; Τι σοβαρό μπορεί να ξέρει ένα ψαράς;...γέλασε ο Πιτθέας... Ας είναι, φέρτον μέσα να δούμε τι έχει να πει.... Χωρίς όπλα ε!!!....

-- Δεν έχει όπλα βασιλιά μου, μόνο ένα μικρό πανί κρατάει....

-- Πανί;.... Για.... φέρτον.

Ο φρουρός βγήκε και σε λίγο γύρισε με τον Πόρο, έναν ψηλόκορμο μελαχρινό νέο ίσαμε 25 χρόνων, με φαρδιές πλάτες, ίδιος ήρωας, που αμέσως τράβηξε το ενδιαφέρον της Αίθρας. Τον περιεργάστηκε από πάνω μέχρι κάτω με πολύ προσοχή.....

-- Με λένε Πόρο, και είμαι ψαράς, είπε σαν παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλιά. Μένω στη Σφαιρία, και πριν πέντε μέρες είχα πάει για ψάρεμα ανάμεσα στο παλαιολιθικό κέντρο του Κοκορελίου και του Μοδίου. Ενώ ψάρευα, είδα να περνάει το πλοίο του Μίνωα, του βασιλιά της Κρήτης, μαζί με άλλα δικά του. Στην πλώρη του πλοίου ήταν δεμένη μια κοπέλα που κάθε τόσο την τσιμπούσαν οι γλάροι....

Ο Πιτθέας ξαφνιάστηκε και ανασηκώθηκε στο ανάκλιντρο, που είχε καθίσει:

-- Του Μίνωα είπες;... Πώς το ξέρεις ότι ήταν του Μίνωα;....

-- Μα το γνωρίζουν όλοι..... μετά είχε τη σημαία με τον Ταύρο.....
-- Αααα... για συνέχισε...
-- Η κοπέλα φαινόταν πεθαμένη γιατί είχε γείρει το κεφάλι της.... Κάποια στιγμή έκοψαν με πελέκι τα σκοινιά που την κρατούσαν κι έπεσε στο νερό...
Ο Πιτθέας ταράχτηκε.....
-- Πεθαμένη;...ρώτησε με αγωνία.....
-- Ναι πεθαμένη!
Τότε μπήκε στη συζήτηση η Αίθρα:
-- Η Σκύλλα, να ποια ήταν κοπέλα!.....
-- Ναι έτσι την έλεγαν....
Ξαφνιασμένος ο Πιτθέας τον ρώτησε:
-- Και πού το ξέρεις εσύ ότι την έλεγαν έτσι;
-- Ακουσε βασιλιά μου, όταν προχώρησαν λίγο τα πλοία του Μίνωα, πήγα προς το μέρος που είχε πέσει το κορίτσι, μήπως και το μαζέψω....Ομως το ρεύμα το είχε πάρει μακριά και δεν το βρήκα..... Βρήκα μόνο τούτη τη μαντίλα ..... απάντησε ο Πόρος, και του την έδωσε....
Η Αίθρα έσπευσε πρώτη και την πήρε στα χέρια της..... Την άνοιξε και είδε πάνω της κεντημένα το σήμα του Νίσου των Μεγάρων κι από κάτω το όνομά της «Σκύλλα», όπως συνήθιζαν να κάνουν οι κόρες των βασιλιάδων κι άλλες αρχοντοπούλες....
Ο Πιτθέας έμεινε έκπληκτος από την αποκάλυψη.
-- Για.... λέγε παρακάτω , είπε με μεγάλη ευγένεια η Αίθρα, που έδειχνε να της αρέσει πολύ εκείνος ο νέος με τα φλογερά μάτια που πετούσαν σπίθες.
-- Μετά αρμένισα για το Μόδιο. Πήγα να δώσω τα ψάρια μου στον άρχοντα, εκεί. Εκεί όμως ήταν ένα ακόμα καράβι του Μίνωα, που είχε σταματήσει για προμήθειες. Ακουσα τους δούλους κωπηλάτες να λένε, πως ο Μίνωας που είχε βαρεθεί τη Σκύλλα για ερωμένη του, την έδεσε στην πλώρη του καραβιού του να πεθάνει.. Κι όπως και έγινε....Η Σκύλλα , λέγανε, είχε προδώσει τον πατέρα της για χάρη του Μίνωα. Την πήρε μαζί του, αλλά η κοπέλα δεν ήθελε να είναι μόνο παλλακίδα του. Ηθελε κάτι περισσότερο. Γι αυτό κι ο Μίνωας σκέφτηκε να ξεμπερδεύει μαζί της. Της είπε, λοιπόν, ότι θα την έβαζε σε μια δοκιμασία, κι αν την ξεπερνούσε θα την έκανε βασίλισσα...
-- Ολα αυτά τάλεγαν οι ναύτες; ρώτησε ο Πιτθέας.
-- Δεν τάλεγαν μόνοι τους, μου τάλεγαν εμένα, αφού έπιασα κουβέντα μαζί τους..... Αλλά η καημένη η κοπέλα που να αντέξει.... Την έφαγαν τα άγρια θαλασσοπούλια.... Ισως και νάταν ζωντανή όταν την έριξαν στη θάλασσα....αλλά ήταν σίγουρο ότι θα πνιγεί..... Εγώ.... σαν πιστός σου υπήκοος θέλησε να σε ενημερώσω τον ίδιο, αφού κι ο Μίνωας είναι βασιλιάς...
Πέρα από την έκπληξη, τόσο ο Πιτθέας όσο και η Αίθρα, ένοιωσαν ένα είδος ανακούφισης, ένα είδος απάντησης σ αυτό το μεγάλο ερωτηματικό που προς στιγμήν είχαν αφήσει κατά μέρος, αφού έμαθαν ποιος ήταν ο υπεύθυνος για το θάνατο της Σκύλλας. Αλλά δεν φαντάζονταν ποτέ ότι θάταν ο βασιλιάς της Κνωσού, ο Μίνωας. Αλλά γιατί να μην ήταν; Αυτός δεν είχε επιβάλει στους Αθηναίους να δίνουν εφτά νέους και εφτά νέες να τους τρώει ο Μινώταυρος, επειδή τους είχε νικήσει; Κάτι που με μεγάλο πόνο ψυχής έκανε ο βασιλιάς της Αθήνας και φίλος του Πιτθέα , ο Αιγέας.....
Όμως παρ ότι έμαθαν ποιος ήταν ο φονιάς, δεν μπορούσαν να τον τιμωρήσουν. Γιατί πρώτα –πρώτα δεν τους έπεφτε λόγος τις είχε αποφασίσει ένας άλλος βασιλιάς για προσωπικό του θέμα. Κι έπειτα που να τον βρουν.....
Δεν φάνηκαν, όμως, αγενείς στον επισκέπτη τους. Ο Πιτθέας για να τον ευχαριστήσει είπε στην Αίθρα να προστάξει στους υπηρέτες να του προσφέρουν φαγητό, φρούτα και κρασί, και κείνος αποσύρθηκε στο εσωτερικό του παλατιού.
Εκείνος, ο Πόρος έδειξε να θέλει να αρνηθεί, μα σκέφτηκε ότι δε θάταν ευγενικό. Ετσι δέχτηκε να καθίσει σένα μαρμάρινο τραπέζι της αυλής που τούδειξε η Αίθρα, ενώ ο φρουρός που τον συνόδευε αποτραβήχτηκε πιο έξω, προς την είσοδο του παλατιού.

Όταν η Αίθρα τελείωσε τη δουλειά που της ανέθεσε ο πατέρας της, κι ένας υπηρέτης έφερε τα φαγώσιμα και το κρασί, ήρθε και κάθισε απέναντί του. Τον περιεργαζόταν σιωπηλά ενώ η καρδιά της μιλούσε δυνατά μέσα της. Της άρεσε πολύ αυτός ο νέος και σκεπτόταν «τι κρίμα νάναι ψαράς! Να μην είναι αρχοντόπουλο, γιος ενός βασιλιά...». Κι όσο το σκεπτόταν τόσο η καρδιά της χτυπούσε δυνατότερα....και σκεπτόταν.... «δε μπορεί νάναι ψαράς, δε μοιάζει για ψαράς, δε μπορεί να λέει την αλήθεια....» Και δεν άντεξε και του τόπε:

-- Είσαι σίγουρος ότι είσαι ψαράς; Γιατί δε μοιάζεις καθόλου με ψαρά....Φαίνεται νάχεις αρχοντική καταγωγή....

Ο Πόρος χαμογέλασε, ένα χαμόγελο που τη γλύκανε ως τα κατάβαθα της ψυχής της, τόσο που την έκανε να τρομάξει: Τι είχε αρχίσει να της συμβαίνει; αναρωτήθηκε.

-- Όχι είμαι πραγματικά ψαράς βασιλοπούλα μου..... δηλαδή αυτό το επάγγελμα κάνω....

-- Α στάσου, είπε εκείνη, είσαι από γονείς ψαράδες,... χωρικούς, ή.....

-- Δεν έχει ή...., την έκοψε εκείνος, όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, ψαράς είμαι , από μικρό παιδί, κι όλοι στην Καλαυρία και τη Σφαιρία το ξέρουν....

Η Αίθρα τα σάστισε για λίγο. Σκεφτόταν πως κάτι της έκρυβε...ίσως κάποια στιγμή το μάθαινε... όμως τι σημασία είχε.... Της άρεσε... της άρεσε να μιλάει μαζί του... να είναι μαζί του.....

Μα ξαφνικά εκείνος σηκώθηκε. Την ευχαρίστησε και έφυγε χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω του, ενώ αυτή έμεινε αποσβολωμένη.....

Ο Πόρος είχε το όνομα του γιου της Μήτιος και του Δία, που με την Πενία γέννησαν τον Ερωτα. Η Μήτις ήταν κόρη του Ωκεανού και της Τηθύος, και εθεωρείτο από τους αρχαίους προσωποποίηση της φρόνησης.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΦΟΡΒΑΝΤΙΟ

Δεν είχε περάσει πολύ ώρα από τη στιγμή που έφυγε ο Πόρος, ο ψαράς, και τώρα μπροστά στο βασιλιά στέκονταν καταϊδρωμένοι από τον ποδαρόδρομο οι δύο βοσκοί από το Φορβάντιο. Αυτοί εξιστόρησαν στο βασιλιά της Τροιζήνας, τον Πιτθέα, όλα όσα είχαν δει και ακούσει στο Φορβάντιο με κάθε λεπτομέρεια.
Ο Πιτθέας ένοιωσε ικανοποίηση που με τη μαρτυρία τους εντόπισε που βρίσκονταν οι επαναστάτες.
Αφού τελείωσαν, διέταξε τους υπηρέτες του να τους δώσουν κατάλυμα και φαγητό, και τους είπε ότι θάμεναν εκεί μέχρι να αποφασίσει τι θα κάνει. Οσο για τα κοπάδια τους θα τους έδινε άλλα.....

..... Πέρασε αρκετή ώρα, ώσπου ο Πιτθέας αποφασίσει τι ακριβώς θα έκανε, αφού είχε μια μακριά συζήτηση με τον αρχηγό της φρουράς το Μελίτωνα και το βοηθό του τον Κισία. Κατέστρωσαν ένα σχέδιο στο οποίο θα έπαιρναν μέρος 50 διαλεγμένοι άνδρες. Και η εφαρμογή του θα άρχιζε μια ώρα πριν δύσει ο ήλιος.

Ο Πιτθέας δεν έβλεπε την ώρα που θάπαιρνε εκδίκηση. Στο μεταξύ σκεπτόταν διάφορα, όπως αυτό είχαν πει ότι θα απήγαγαν τη μοναχοκόρη του, την Αίθρα. Αυτό δα του έλειπε.....Αλλά τώρα δε θα του γλίτωναν.... Μετά θα δίκαζε και το Μισία....

Οι ώρες κύλησαν δύσκολα ώσπου ήρθε η κατάλληλη στιγμή. Ο ήλιος είχε πέσει πίσω από το βουνό, και δε θα αργούσε να νυχτώσει.
Ο Μελίτωνας με τον Κισέα συγκέντρωσαν έξω από το παλάτι τους άνδρες, και μετά φώναξαν και τους δυο βοσκούς. Αυτοί θα τους έδειχναν ένα σύντομο δρόμο ως τα εγκαταλειμμένο χωριό.
-- Τους προτιμώ ζωντανούς...τους είπε ο Πιτθέας πριν ξεκινήσουν. Θέλω να τους δικάσω και να τους τιμωρήσω ο ίδιος.....
Εκείνοι, ο Μελίτωνας και ο Κισίας, είπαν ότι θα κάνουν ότι τους έρθει μπορετό και με οδηγούς τους δύο βοσκούς ξεκίνησαν.....

.... Είχαν φτάσει στα μισά όταν άρχισε να σουρουπώνει. Τώρα ο δρόμος τους θα ήταν πιο δύσκολος,...αλλά είχαν τη βοήθεια των βοσκών που ήξεραν τα περάσματα μέσα από τις κουμαριές και τους διάφορους θάμνους. Ετσι τράβηξαν ανηφορικά μια περίπου ώρα ακόμα.
Σαν έφτασαν σ ένα ψηλό σημείο, οι βοσκοί τους είπαν ότι πλησίαζαν.
Τότε ο Μελίτωνας είπε πως οι μισοί με τον ένα βοσκό και τον Κισία, θα πήγαιναν από δεξιά , κι αυτός με τον άλλο και τους υπόλοιπους στρατιώτες από αριστερά. Θα φρόντιζαν να κάνουν έναν κύκλο γύρω τους σε απόσταση 200 «ατόμων», περίπου. Ένα «άτομο», ήταν όσο το ύψος ενός κανονικού άντρα. Σαν έφταναν εκεί θα περίμεναν να φανεί το αστέρι της αυγής στον ορίζοντα. Τότε θα έκαναν κυκλωτική επίθεση κι είναι σίγουρο ότι θα τους έπιαναν στον ύπνο. Αλλά κι αν ακόμα είχαν κάποιο σκοπό, αυτό δεν τους πείραζε....
Αυτά συμφώνησαν και χώρισαν. Κάθε ομάδα τράβηξε το δρόμο της. Κι όλα πήγαν καλά, ως τη στιγμή που πρωτοφάνηκε το αστέρι της αυγής.
Τότε οι άνδρες του Πιτθέα έκαναν επίθεση. Αλλά οι Δρύοπες τους περίμεναν-τόχαν υποψιαστεί...μόνο τα γυναικόπαιδα κοιμόντουσαν.... Και στην επίθεσή τους

αντέδρασαν με ξεχωριστό σθένος. Από το θόρυβο που έκαναν οι αλαλαγμοί και τα σπαθιά, ξύπνησαν οι γυναίκες και τα παιδιά. Και προστέθηκαν φωνές και ουρλιαχτά.

Ο Μελίτωνας φώναξε στους Δρύοπες να παραδοθούν. Αλλά εκείνοι απάντησαν:
--Μέχρι τέλους.....

Όπως ήταν επόμενο, το τέλος ήρθε γρήγορα γι αυτούς. Οι Δρύοπες ήταν ένας προς δέκα. Κι όσο γενναία κι αν πολέμησαν, κανείς δε γλίτωσε.....

Το πρώτο φως της ημέρας βρήκε πέντε αντρικά κορμιά να βρίσκονται στο χώμα, γυναίκες και παιδιά να σπαράζουν, και δυο βοσκούς να τάχουν σχεδόν χαμένα.

Οι δυο τελευταίοι, για αποφύγουν το φριχτό θέαμα, με το οποίο βέβαια είχε αποδοθεί δικαιοσύνη, πήραν τα κοπάδια τους και τράβηξαν να τα βοσκήσουν.

Ο Μελίτωνας και οι στρατιώτες του πήραν το δρόμο του γυρισμού.

Αργότερα, σαν πέρασε ο πρώτος θρήνος, οι γυναίκες βάλθηκαν να θάψουν τους άντρες τους. Κι όταν τα κατάφεραν, πήραν τα παιδιά και τράβηξαν για την Ερμιονίδα όπου υπήρχαν κι άλλοι Δρύοπες, καταριώντας την τύχη τους, την οποία είχαν προκαλέσει οι άντρες τους. Κι αυτό το ήξεραν καλά.....

..... Αργά το απόγευμα έμαθε και ο Πιτθέας όλα όσα έγιναν. Κι ένοιωσε ανακούφιση που ξεμπέρδεψε και μ αυτούς. Ετσι τώρα θα είχε να κάνει μόνο με τον Μισία. Θα συγκαλούσε το δικαστήριο και θάπαιρνε απόφαση. Στο μεταξύ διέταξε να διαλαλήσουν το νέο σ ολόκληρο το βασίλειό του.

Η ΑΙΘΡΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Την άλλη μέρα όλοι συζητούσαν για την εξόντωση, όπως την ονόμαζαν, των τελευταίων Δρυόπων που ζούσαν στην περιοχή της Τροιζήνας. Οι Δρύοπες, που είχαν έρθει από την Παρνασίδα πριν από εκατό και πλέον χρόνια, ήταν απόγονοι του Δρύοπα , εγγονού του Πελασγού. Εκεί στην πλαγιά του Ορθιου Λίθου είχαν δημιουργήσει τη δική τους πόλη. Σιγά – σιγά αναμείχθηκαν με τους Δωριείς αλλά μερικοί επέμειναν στη διατήρηση της φυλής, και ποτέ δεν υποτάχθηκαν καθ ολοκληρίαν σ εκείνους που κατά καιρούς κυβερνούσαν την περιοχή, ούτε και στον Πιτθέα. Υπάκουαν φαινομενικά, μέσα τους κάτι έκρυβαν. Όπως τούτοι οι τελευταίοι, που είχαν κι ένα παραπάνω λόγο, αφού ήταν συγγενείς του εξορισμένου βρωμο-ιερέα του Μισία.

Όμως τώρα ο Μισίας είχε μείνει μόνος στα χέρια του Πιτθέα, κι όπως πίστευε ο πληθυσμός, θα φρόντιζε να τον εξοντώσει κι αυτόν.

Πέρα από το τι πίστευαν οι κάτοικοι της Τροιζήνας, ο Πιτθέας δεν είχε καταλήξει τι τιμωρία θα πρότεινε για τον ιερέα που βρισκόταν στη φυλακή, σαν έφτανε η ώρα της δίκης του.

Για νάχει μια γνώμη ενός τρίτου, αλλά συνάμα και σχετικού με το θρόνο του, είπε να του φωνάξουν την Αίθρα. Το μυαλό της έκοβε και θα την ρωτούσε γι αυτό. Όμως οι θεραπαινίδες της γύρισαν και είπαν ότι η Αίθρα δεν ήταν στον κοιτώνα της. Ο Πιτθέας ξαφνιάστηκε, κι είπε να τη φωνάξουν σ όλους τους χώρους του παλατιού, να ρωτήσουν και τους φρουρούς. Όμως κανείς δεν τη βρήκε, ούτε μπόρεσε να δώσει κάποια πληροφορία.

Ο βασιλιάς της Τροιζήνας άρχισε να ανησυχεί. «Τι έγινε;» αναρωτιόταν. Η Αίθρα δεν έβγαινε μόνη της, κι αν έβγαινε πάντα τον ειδοποιούσε, και κείνος έβαζε παρατηρητές σε απόσταση. Τώρα τι είχε συμβεί; Κι έβαλε στο μυαλό του τα χειρότερα: μήπως εκείνοι οι καταραμένοι οι Δρύοπες είχαν συνεργούς και την απήγαγαν, όπως είχαν απειλήσει προτού σκοτωθούν από τους στρατιώτες του; Μήπως είχε κάνει κάποια τέτοια τρέλα ο Βελερεφόντης; Τι να πρωτοβάλει στο μυαλό του!...Μετά σκέφθηκε να περιμένει κάμποση ώρα.

Αλλά αμέσως μετά άρχισε να αγωνιά. Διέταξε να ερευνήσουν όλο το παλάτι, να ρωτήσουν πάλι τους νυχτερινούς φρουρούς, να ψάξουν τους γύρω χώρους σε μεγάλη απόσταση, ακόμα και στην πόλη. Και περίμενε.....

.... Περίμενε ο Πιτθέας, περίμενε, όμως, κι η Αίθρα στην παραλία της Σφαιρίας.... μια γραφική αμμουδιά κάτω από τον τάφο του Σφαίρου που ήταν στην κορυφή του λόφου. Τι περίμενε;.... Μα να γυρίσει ο Πόρος από το ψάρεμα... Είχε ρωτήσει κάτι χωρικούς πού ήταν η καλύβα του, και τώρα τον περίμενε εκεί. Για να μην τη γνωρίζουν η Αίθρα είχε αλλάξει το αρχοντικό χτένισμά της, είχε αφήσει τα μαλλιά της ξέπλεκα ώστε να κρύβεται το μισό πρόσωπό της. Κι ο χιτώνας της ήταν απλός δεν είχε στολίδια....Βέβαια όσοι την είχαν δει αναρωτιόντουσαν πια νάταν η κοπέλα αλλά κανένας δεν την αναγνώρισε. Ετσι έφτασε στην καλύβα του Πόρου που εκείνη την ώρα ψάρευε στο στενό ανάμεσα Κοκορελίου και Μοδίου.

Στο Κοκορέλιο υπήρχαν τα ερείπια ενός εμπορικού κέντρου, που είχε ακμή πριν 1000 χρόνια από την εποχή της Αίθρας, και στο Μόδιο υπήρχε τώρα ο σταθμός φόρτωσης διαφόρων εμπορευμάτων. Το Μόδιο είχε πάρει το όνομά του από το ομώνυμο δοχείο μέτρησης.

Απ αυτό το σημείο πήρε το δρόμο της επιστροφής, σαν βαρέθηκε, ο Πόρος, που ούτε καν μπορούσε να φανταστεί ότι κάποιος τον περίμενε στην καλύβα του. Και μάλιστα η βασιλοπούλα Αίθρα, που κι αυτή δεν είχε καλά-καλά καταλάβει γιατί βρισκόταν εκεί... δηλαδή όχι πως δεν ήξερε... αλλά δεν μπορούσε να δικαιολογήσει

το ξαφνικό ενδιαφέρον της για τον Πόρο, την ανάγκη να τον ξαναδεί... Βέβαια της είχε αρέσει από την πρώτη στιγμή, αλλά δε φανταζόταν πως τόσο σύντομα θα της ερχόταν η επιθυμία να πάει να τον συναντήσει, και μάλιστα χωρίς να πει τίποτα σε κανένα. Μα δε θα μπορούσε κι όλας να το πει, ότι πάει να συναντήσει έναν ψαρά. Γι αυτό και έφυγε κρυφά απ όλους... Ηξερε ότι τώρα θα την έψαχναν, αλλά θάβρισκε μια δικαιολογία....όσο κι αν αργούσε....

.... Για καλή της τύχη ο Πόρος δεν άργησε να γυρίσει. Όμως έμεινε έκπληκτος σαν την είδε πλευρίζοντας τη βάρκα του.

Εκείνη, όσο έδενε τη βάρκα του, τον περιεργαζόταν. Ηταν ανοιχτός-μελαχρινός, ψηλός, γεροδεμένος, της φαινόταν πιο όμορφος από την άλλη φορά που τον είδε στο παλάτι ο τριαντάχρονος νέος. Και κείνα τα μπλε μάτια του....την έκαναν να χάνεται.....

-- Τι γυρεύεις εσύ, μια βασιλοπούλα, μονάχη εδώ; Που είναι η συνοδεία σου; Τη ρώτησε σαν βγήκε μ ένα καλάθι ψάρια στη μασχάλη.

-- Δεν έχω συνοδεία, του απάντησε. Για μια τέτοια συνάντηση δε χρειάζεται συνοδεία, συνέχισε πιο πονηρά, και σηκώθηκε.

-- Τέτοια συνάντηση; απόρησε αληθινά εκείνος, κι άφησε το καλάθι σε μια γωνιά.

-- Ναι τέτοια, ήθελα νάμαστε μόνο οι δυο μας, να κουβεντιάσουμε...

-- Και τι έχει να πει μια βασιλοπούλα κι ένας ψαράς; ρώτησε ο Πόρος. Μήπως θέλεις να σου πω περισσότερα για τη Σκύλλα;..... Δυστυχώς δεν ξέρω... ότι ήξερα σας τα είπα....

-- Να κουβεντιάσουμε όλα όσα έχει να πει μια γυναίκα μ έναν άντρα, και αντίστροφα είπε η Αίθρα θαρρετά.

Ο Πόρος έδειξε να κατάλαβε. Μετά είδε τη λάμψη στα υγρά όμορφα μάτια της και βεβαιώθηκε. Κατάλαβε ότι μπορούσε να αρχίσει ένα επικίνδυνο παιχνίδι ανάμεσά τους, από το οποίο αυτός θα ήταν ο χαμένος. Γιατί αλίμονό του αν μάθαινε ο Πιτθέας ότι ένας απλός ψαράς σήκωσε τα μάτια του στη βασιλοπούλα, έστω κι αν τον είχε προκαλέσει αυτή. Γι αυτό της είπε σοβαρά.

--Λοιπόν σ ακούω...τι έχεις να μου πεις; Γιατί εγώ δεν έχω τίποτα....

Η Αίθρα τον πλησίασε και ασυναίσθητα τον χάϊδεψε απαλά στο μάγουλο. Εκείνος τραβήχτηκε..... Είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη.....Όχι βέβαια ότι η Αίθρα τον άφηνε αδιάφορο, αλλά ήξερε να επιβάλλεται στον εαυτό του, και να πράττει το σωστό, έστω κι αν η καρδιά του επρόκειτο να καεί από μια έντονη επιθυμία.

-- Με φοβάσαι; τον ρώτησε γλυκά η Αίθρα.

Εκείνος δεν απάντησε για μια στιγμή. Μετά είπε:

-- Δε φοβάμαι εσένα, φοβάμαι όσα μπορούν να επακολουθήσουν, όσα μπορούν να με προσβάλουν.....

-- Κανείς δε θα σε προσβάλει.....δε θα μπορεί να σε προσβάλει.... Γιατί θα είναι κάτι που το θέλω εγώ....

Τώρα ο Πόρος θίχτηκε:

--Δηλαδή ότι θέλεις εσύ το κάνεις... και δε σε νοιάζει για τους άλλους;

-- Με παρεξήγησες.... ήθελα να πω ότι πρώτη υπεύθυνη θα είμαι εγώ, γιατί εγώ ήρθα σε σένα...

Ο Πόρος έμεινε σκεφτικός, κοιτάζοντας την, όμως, κατάματα.

Εκείνη ένοιωσε να χάνεται μέσα στα μεγάλα θαλασσιά μάτια του. Κι όπως στεκόταν μπροστά του έγειρε πάνω του. Αυτός την αγκάλιασε στοργικά.

-- Εσύ βασιλοπούλα , εγώ ψαράς..... αν το μάθουν θα μου πάρουν το κεφάλι, της είπε εκείνος σχεδόν απογοητευμένος....

Εκείνη έμεινε εκεί για λίγη ώρα χορταίνοντας τη ζεστασιά που ξέδινε το δασύ στέρνο του. Μετά σα να κατάλαβε το δίκιο του , είπε:

-- Ψαράς....μα δε μοιάζεις για ψαράς... έχεις αρχοντική εμφάνιση.....

-- Ολοι για ψαρά με ξέρουν, της απάντησε αναστενάζοντας ο Πόρος. Ποιος θα σου πει το αντίθετο;.....

Η Αίθρα τραβήχτηκε λίγο.... Διαπίστωνε ότι ο Πόρος έβλεπε μακρύτερα από αυτήν. Κάτι που της άρεσε, γιατί ο ενθουσιασμός δεν τον παρέσυρε σε μια πρόσκαιρη περιπέτεια, αλλά και την απογοήτευσε γιατί φοβόταν ότι δε θα ζούσε ούτε κι αυτήν.

Εκανε δυο βήματα πιο πέρα σκεπτική και μετά γύρισε σκουπίζοντας τα δάκρυά της και του είπε:

-- Γιατί, γιατί να είσαι ψαράς;.....

Ο Πόρος δεν απάντησε....χαμογέλασε μόνο και την πήρε τρυφερά στην αγκαλιά του.

-- Γιατί νάσαι βασιλοπούλα; της ψιθύρισε.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και τα χείλη τους ενώθηκαν σ ένα πολύ γλυκό φιλί... Κι ένοιωσε απέραντη ευτυχία.....

Ξαφνικά, σα να την τσίμπησε σφήκα, πετάχτηκε πέρα.

-- Τι θ απογίνουμε εμείς οι δυο; τον ρώτησε, σίγουρη πια ότι κι αυτός την ήθελε.

-- Κανείς δεν ξέρει... είπε απογοητευτικά ο Πόρος. Γι αυτό σου λέω. Καλύτερα να το σκοτώσουμε το αίσθημα πριν καν αρχίσει... θάναι καλύτερα....

«Να το σκοτώσουμε;» σκέφτηκε με τρόμο η Αίθρα. Και την έπιασε ταραχή. « Και μετά τι θάχουμε» συνέχισε τη σκέψη της, νοιώθοντας μπροστά της ένα κενό. « Όχι, όχι, αυτή δε θα το σκότωνε....δε μπορούσε να το σκοτώσει....» Κι αφού τον κοίταξε δυνατά στα μάτια, γύρισε να φύγει καθώς ο ήλιος είχε φτάσει στη μέση του ουρανού.

Ο Πόρος έμεινε να την κοιτάζει καθώς έφευγε, χωρίς να γυρίσει ούτε μια στιγμή να κοιτάξει πίσω της. Κι έπιασε τον εαυτό του για πρώτη φορά να είναι συγκλονισμένος από την ύπαρξή της. Ενοιωσε ακόμα και την ανάγκη να τρέξει πίσω της. Όμως συγκρατήθηκε. « Θα βοηθήσει ο χρόνος», σκέφτηκε... και πήρε τα ψάρια να τα πάει στην καλύβα του, καθώς εκείνη χανόταν στο βάθος.....

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

-- Που χάθηκες όλη μέρα, της γκρίνιαξε ο πατέρας της σαν έφτασε στο παλάτι. Φάγαμε τον κόσμο να σε ψάχνουμε....Και γιατί είσαι έτσι ξεμαλλιασμένη.... και ντυμένη τόσο απλά;....

-- Αα βασιλιά και πατέρα μου.....είπε με σοβαρότητα εκείνη. Σήμερα έκανα κάτι πολύ ενδιαφέρον... περπάτησα μέσα στους υπηκόους σου σαν μια απλή, άγνωστη κοπέλα, για να δω, να ακούσω τι λένε για σένα.... Γι αυτό και ντύθηκα έτσι... για νάμαι αγνώριστη.... Αλλιώς φέρονται οι άνθρωποι όταν σε ξέρουν, αλλιώς όταν δε σε ξέρουν... Βέβαια έχεις τους ανθρώπους σου, δε λέω...όμως που ξέρεις ότι σου λένε αλήθεια... Μετά αυτούς τους ξέρουν οι κάτοικοι και δε μιλούν... ενώ σε μια ασήμαντη κοπέλα μπορεί να πουν περισσότερα.....

Ο Πιτθέας άρχισε να το βρίσκει πολύ ενδιαφέρον και να θαυμάζει το δαιμονικό της μυαλό, ενώ παράλληλα η Αίθρα απορούσε για τη δικαιολογία που είχε σκεφθεί, έτσι ξαφνικά. Που στ αλήθεια την έβρισκε πολύ διασκεδαστική, και συνάμα εξυπηρετική. Γιατί θα μπορούσε μ αυτή τη δικαιολογία να το σκάει όποτε ήθελε. Ωστόσο ο πατέρας της τη ρώτησε αυστηρά:

-- Καλά, και γιατί δε μου τόπες;

-- Να σου πω. Το σκεφτόμουν όλη νύχτα. Κι αν σου τόλεγα δε θα μ άφηνες... Θα μ άφηνες; Όχι βέβαια....

-- Καλά και οι φρουροί, πως δεν σε είδαν;....

-- Αααα καλά....Εφυγα από το παράθυρο του κοιτώνα μου. Πήδηξα....που να με δουν....

Ο Πιτθέας που στο μεταξύ είχε ηρεμήσει από την αγωνία του, άρχισε να χαίρεται με την πρωτοβουλία της κόρης του. Μπορεί οι θεοί να μην του είχαν δώσει γιο, αλλά τούτο το θηλυκό έκανε για πολλούς γιους. Κι έκανε τη σκέψη να την χρησιμοποιήσει και στο μέλλον.

-- Για πες μου, ρώτησε, τι έμαθες έτσι, σαν απλή κοπέλα;

-- Όχι ιδιαίτερα πράγματα, δηλαδή όχι κάτι το ανησυχητικό.....Αλλωστε προς τα κει που πήγα, προς την Κελενδερίδα, οι κάτοικοι είναι ευχαριστημένοι από σένα.....

Βέβαια η Αίθρα έλεγε ψέματα γιατί ούτε που είχε ασχοληθεί καθόλου να ρωτήσει τέτοια πράγματα. Αλλά κάτι έπρεπε να του πει. Το παιχνίδι της κατασκοπείας τώρα άρχιζε και θα της φαινόταν πολύ χρήσιμο στο μέλλον.

Ο Πιτθέας φάνηκε ικανοποιημένος. Της είπε ότι θα μπορούσε, κατά καιρούς, να φροντίζει να μαθαίνει πως σκέπτονται οι υπήκοοί του.....

Η Αίθρα συμφώνησε με την παρατήρηση, ότι αν το ξανάκανε, θάφευγε πάλι κρυφά, ώστε να μην υποψιαστεί κανένας το μυστικό τους.

Ο Πιτθέας είχε κάποιες αντιρρήσεις. Της είπε ότι έτσι έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή της, ότι θα ήταν καλύτερα κάποιος φρουρός να επιβλέπει από μακριά, ώστε αν χρειαστεί να επέμβει.....

Αλλά η Αίθρα τον έκοψε:

-- Τότε τι μυστικότητα θα έχουν οι ενέργειές μου; τον αποπήρε.

Ο Πιτθέας βρήκε την απάντηση της λογική. Και δε συνέχισε άλλο τη συζήτηση πάνω σ αυτό το θέμα. Της είπε να πάνε να καθίσουν σ ένα ανάκλιντρο , και να του πει τη γνώμη της πάνω στο τι έπρεπε να κάνει με το φυλακισμένο ιερέα. Ποιά έπρεπε νάναι η τιμωρία του ώστε να φανεί και δίκαιη και μεγαλόψυχη.

Η Αίθρα καθισμένη δίπλα του σκέφτηκε για λίγο. Μετά του είπε:

-- Νομίζω ότι δεν πρέπει να τον τιμωρήσεις με θάνατο. Σκοτώθηκαν οι Δρύοπες που ξεσηκώθηκαν, φτάνει. Λέω να τον εξορίσεις και πάλι, αυτή τη φορά πιο μακριά. Είναι γέρος, πόσο θα ζήσει... Ετσι θα φανείς σπλαχνικός, και θα ξεχαστεί εύκολα η τιμωρία των άλλων.....

Ο Πιτθέας σκέφτηκε ότι η Αίθρα είχε δίκιο κατά ένα μεγάλο μέρος. Μπορεί η εξέγερση που προκάλεσε να ήταν προδοσία, αλλά τώρα τι μπορούσε να κάνει αυτός; Συμφώνησε μαζί της, αλλά της είπε ότι θάπαιρνε απόφαση αφού άκουγε τη γνώμη των ιερέων της πόλης και των δικαστών, του Κονίδα και του Τιγέα. Και αποσύρθηκε.

Η Αίθρα έμεινε μόνη. Κουλουριάστηκε σα γάτα πάνω στο ανάκλιντρο και με το βλέμμα μακριά στον απογευματινό ήλιο που έγερνε προς την Επίδαυρο, παραδόθηκε στις σκέψεις της.....

.... Εμεινε αρκετή ώρα έτσι. Τι σκεπτόταν; Μα τι άλλο, τον Πόρο, και κείνο το γλυκό φιλί που είχαν τόσο ασυναίσθητα ανταλλάξει. Ηταν κάτι που δεν είχε γίνει με τη λογική, ήταν κάτι τόσο αυθόρμητο, είχε βγει μέσα από ολόκληρο το είναι τους, γι αυτό και ένοιωθε συγκλονισμένη από ένα και μόνο φιλί. Και έλπιζε, κάπως έτσι νάνοιωθε και κείνος, κι ας της αρνιόταν... Μα γιατί της αρνιόταν;.... Τι θάχε να χάσει αν κανείς δεν το μάθαινε... Τι θα πάθαινε έστω κι αν ο έρωτάς τους θα ήταν μια απλή περιπέτεια;. Εκείνη είχε μάθει ότι στη ζωή πρέπει να χαίρεσαι το σήμερα γιατί το αύριο δεν το ξέρεις.... Τόσο πολύ φοβόταν λοιπόν;... Κι αυτό την έκανε να σκέπτεται ότι δεν αξίζει να θέλεις, ν αγαπάς έναν άντρα δειλό... Αλλά όχι, ο Πόρος δε φαινόταν δειλός. Ισως ήταν πολύ πιο λογικός απ ότι έπρεπε. Ισως δεν ήθελε να πληγωθεί στο τέλος από μια τέτοια περιπέτεια... Γιατί όπως και νάταν κανείς δε θα την άφηνε να πάει να ζήσει όλη της τη ζωή μ έναν ψαρά. Ούτε κι αυτή το ήθελε. Αλλά πώς να μπει στο παλάτι του Πιτθέα ο Πόρος, ένας ψαράς, και να ζήσουν μέσα σ αυτό, σκεφτόταν. Κι όσο σκεφτόταν τόσο μπερδευόταν, γιατί μέσα της ένοιωθε την ανάγκη να τρέξει κοντά του, να τον αγκαλιάσει να τον φιλήσει....

Εκείνη την ώρα διέκοψε τις βασανιστικές σκέψεις της η Αναξώ, η θεραπαινίδα της:

-- Τι κάνεις εδώ κυρά μου μονάχη; Που ήσουν κρυμμένη όλη μέρα.....

Ξαφνιάστηκε η Αίθρα, αλλά αμέσως απάντησε:

-- Εδώ κάθομαι και σκέπτομαι διάφορα....

Και σκέφτηκε κείνη τη στιγμή, ότι η Αναξώ, που ήταν αρκετά χρόνια μεγαλύτερή της και παντρεμένη με τον Λεύκιππο, τον αξιωματικό της φρουράς, θα είχε κάτι καλό να της πει....

-- Ελα... έλα... κάθισε εδώ, την παρότρυνε να καθίσει δίπλα της.

Κι αφού η Αναξώ κάθισε δίπλα της, τη ρώτησε:

-- Δε μου λες καλή μου Αναξώ, πως θα φαινόταν στον πατέρα μου, στον κόσμο, σ όλους σας, αν παντρευόμουνα έναν άνθρωπο απλό, όχι από βασιλική γενιά, έναν κοινό πολίτη τούτης της πόλης;

-- Ω Αθηνά!.... ταράχτηκε η Αναξώ. Μα τι είναι αυτά που λες; Γίνονται αυτά τα πράγματα;

-- Γιατί όχι;....Πρέπει να παντρευτώ οπωσδήποτε βασιλόπουλο; Μπορεί εγώ να μη θέλω νάμαι βασίλισσα...

-- Ναι, εσύ μπορεί να μη θέλεις...μπορεί να αποφασίσεις να ζήσεις και σαν μια απλή χωριάτισσα, όμως θα στο επιτρέψει ο πατέρας σου;....Κάθε πατέρας έχει όνειρα για τα παιδιά του, ιδιαίτερα για σένα που είσαι κορίτσι... Αυτά βγάλτα απ το νου σου...

-- Ναι αλλά δε με πιέζει να παντρευτώ το Βελερεφόντη.. Απλά μου το πρότεινε...

-- Ο Πιτθέας σε είχε υποσχεθεί σε αυτόν. Σε βλέπει όμως που αντιδράς και δε σε πιέζει. Πιστεύει πως ίσως αλλάξεις γνώμη, ή του πεις πως θέλεις κάποιο άλλο βασιλόπουλο.... Μα για στάσου κυρά μου... συμβαίνει κάτι...μήπως θάπρεπε να μου το πεις; Πρέπει να μούχεις εμπιστοσύνη, ε;.....

Η Αίθρα πολύ θάθελε να της μιλήσει για τον Πόρο, αλλά κρατήθηκε...Οχι δεν έπρεπε να φανερώσει το μυστικό της σε κανένα, γιατί τα πράγματα θα δυσκόλευαν. Θα μιλούσε γι αυτόν αν ερχόταν και όποτε ερχόταν η κατάλληλη ώρα. Ετσι απάντησε:

-- Σώπα καλέ..... μια σκέψη έκανα. Να, οι απλοί άνθρωποι ζουν πιο όμορφα, πιο απλά, όσο πιο απλός είσαι τόσο λιγότερο σε συζητούν, σε κρίνουν...Είσαι πιο ελεύθερος, κάνεις ευκολότερα αυτό που θέλεις... Κατάλαβες;

-- Είπα κι εγώ, απάντησε η Αναξώ. Για μια στιγμή νόμισα πως κάτι σου συνέβαινε...γιατί... την άλλη φορά που συζητούσαμε με τις φίλες σου, την Ησινόη, τη Βιδία και τη Γλαύκη, καθώς και με την Ελένη, να εδώ κάτω στον κήπο, μιλούσες για βέλη του θεού Ερωτα, και τέτοια... Τρόμαξα λοιπόν πως κάποιο βέλος σε χτύπησε ανεπανόρθωτα....

Η Αίθρα χαμογέλασε και τη διαβεβαίωσε ότι δεν έπρεπε να ανησυχεί, κρύβοντάς της για μια ακόμη φορά την αλήθεια για τη φωτιά που έκαιγε τα στήθια της. Και ενώ τις έλεγε αυτά, έκανε μέσα της σχέδια πώς τις επόμενες μέρες θα συναντούσε τον Πόρο να εξηγηθεί μαζί του.....

Ο ΠΟΡΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΧΑΡΜΠΗ

Μπορεί να καίγονταν τα στήθια της Αίθρας, όμως η ίδια φωτιά σιγόκαιγε και τα στήθια του Πόρου. Την άλλη μέρα, απ όταν συνάντησε την Αίθρα, ήθελε με κάποιον να μιλήσει γι αυτήν, να πάρει τη γνώμη του. Φίλους είχε παντού. Στη Σφαιρία, στο Κοκορέλιο, στο Μόδιο στην Κελενδερίδα, στην ίδια την Τροιζήνα. Σκέφτηκε όμως ότι όσο πιο μακριά από την Τροιζήνα έμενε ο φίλος του, τόσο καλύτερα ήταν. Ετσι προτίμησε το Χάρμπη που ήταν και ο αρχηγός των Σκυλλαιέων, όπως είχαν ονομάσει τώρα τους κατοίκους του μεγάλου ακρωτηρίου, λόγω της ταφής της Σκύλλας. Αυτός ήταν πιο έμπιστος, αλλά και γνώριζε τον Πόρο από τα γεννοφάσκια του. Ηταν απλός άνθρωπος, αλλά πραγματικά σοφός.

Ετσι ξεκίνησε να πάει να το βρει. Πήρε, λοιπόν, το δρόμο με τα πόδια, πέρασε τις Πλάκες από όπου περνούσε ο δρόμος για τους δυο ναούς της Αρτέμιδας, εκείνο της Ψίφας, και τον άλλο στην Αρτεμι, κι έφτασε στη σπηλιά του πολίτη Κάρα. Τι ιστορία κι αυτή, σκέφτηκε σαν την είδε. Πριν 200 περίπου χρόνια πέθανε μέσα σ αυτήν ένας άνθρωπος από αγάπη.

Ηταν ο πολίτης Κάρας, γιος του βασιλιά του Αργους Φορονέα και της Λαοδίκης που απογοητευμένος από τον έρωτα ήρθε εδώ, εγκαταστάθηκε στη σπηλιά, και μετά λίγο καιρό πέθανε από τον καημό του.

Μετά ο Πόρος προχώρησε ανατολικά και σε κάμποση ώρα έφτασε στις καλύβες των φίλων του. Οι καλύβες σχημάτιζαν στην κορυφή του λόφου της Πίσιας ένα μικρό χωριό, όπου έμεναν οι απλοϊκοί, αλλά καλοκάγαθοι και εργατικοί κάτοικοί του. Ασχολιόντουσαν κυρίως με την καλλιέργεια της ελιάς, που είχε ιστορία στην περιοχή 5.000 χρόνια, και λιγότερο με το κυνήγι και το ψάρεμα. Αυτές οι δύο τελευταίες ασχολίες γίνονταν μόνο και μόνο για τις προσωπικές τους ανάγκες. Αν και συντηρούσαν και μερικά αιγοπρόβατα. Τις ελιές και το λάδι που έβγαζαν το εμπορεύονταν – τα πήγαιναν στο Μόδιο όπου ήταν το εμπορικό κέντρο.

Σαν τον είδε ο Χάρμπης, τον αγκάλιασε τρεις φορές σταυρωτά και τον πήρε να καθίσουν σε δυο βράχους που είχαν για καθίσματα. Μετά άρχισαν την κουβέντα.

Ο Πόρος χωρίς περιστροφές του είπε όλα όσα είχαν συμβεί από την ημέρα που πήγε στο παλάτι να πει στον Πιτθέα για το Μίνωα και τη Σκύλλα μέχρι την προηγούμενη μέρα που πήγε και τον βρήκε η Αίθρα, κι ακόμα για τη φωτιά που σιγόκαιγε στην καρδιά του. Του εξήγησε ότι θα έκανε το παν για να του περάσει, αλλά αν αυτή ξαναπήγαινε να τον βρει, τότε θαρχόταν σε δύσκολη θέση, γιατί κι αυτός είχε αρχίσει να την αγαπάει. Δεν ήταν σίγουρος αν θα μπορούσε να τη διώξει.

Ο Χάρμπης σαν άκουσε όλα όσα του αφηγήθηκε ο φίλος του, προβληματίστηκε. Ηταν αρκετά μεγαλύτερός του, είχε περισσότερη πείρα από τη ζωή, αλλά τι να του πει: Πνίξε τον πόνο σου και διώξτην, ή ζήσε μια περιπέτεια κι όπου βγει. Κι αν, μα τον Πλούτωνα, το μάθαινε ο Πιτθέας τι θα γινόταν; Θα τον εξόριζε απλά, ή θα τούπαιρνε το κεφάλι;

Βέβαια ο Χάρμπης ήξερε καλά ποιος ακριβώς ήταν ο Πόρος. Ηξερε ότι ήταν βασιλόπουλο, εξώγαμο παιδί του ήρωα Καλαβρού, από την Αρκαδία, που είχε δώσει το όνομά του στην Καλαυρία, πριν ακόμα την καταλάβουν ο Υπέρης πρώτα, και μετά ο Τροιζήν. Κι ότι είχε μείνει στην αφάνεια γιατί η μάνα του Πόρου πέθανε νωρίς, και τον ανάθρεψαν οι συγγενείς του Χάρμπη. Σ αυτούς τους τελευταίους είχε καταφύγει η μάνα του Πόρου, η απλή κοπέλα Ελπινόη για να κρύψει τη ντροπή της, όταν ο πατέρας του έφυγε μαζί με άλλους Καλαβραίους για την Ιταλία, όταν την περιοχή του κατέλαβε ο Υπέρης, χωρίς να προλάβει να αναγνωρίσει το γιο του. Ετσι ο Πόρος γεννήθηκε εκεί, μεγάλωσε κοντά τους σα δικό τους παιδί, έμαθε την αλήθεια και μόνο σαν έγινε δεκαπέντε χρονών, πήγε και εγκαταστάθηκε στη Σφαιρία, με το μυστικό της γέννησης του κρυμμένο στα κατάβαθα του μυαλού του. Γιατί αν το φανέρωνε οι βασιλιάδες θα νόμιζαν ότι επεδίωκε να πάρει πίσω το χαμένο βασίλειο του πατέρα του και θα τον ξέκαναν. Γιατί αυτός δεν είχε τίποτα.

Δεν είχε άλλους από αυτούς τους λιγοστούς κατοίκους του Σκυλλαίου, καμιά εικοσαριά όλοι κι όλοι, άντρες, γυναίκες , παιδιά, που όμως φύλαγαν καλά κρυμμένο το επτασφράγιστο μυστικό του. Κι έτσι μεγάλωσε κι έγινε άντρας, γνωστός σαν ο Πόρος ο ψαράς.

Ο «ψαράς» που τώρα αγάπησε τη βασιλοπούλα της Τροιζήνας, αλλά δεν μπορούσε να της πει ποιος ακριβώς είναι, γιατί την ουσία δε θάβγαινε και τίποτα. Ισως μάλιστα να κινδύνευε και η ζωή του.....

.....Πριν απαντήσει ο Χάρμπης του είπε να τον αφήσει να το σκεφτεί. Στο μεταξύ θάτρωγαν κάτι και θάπιναν ένα θαυμάσιο κρασί από το αμπέλι του φίλου του. Και πραγματικά έτσι έκαναν. Μετά το φαγητό, το κρασί και την συζήτηση γύρω από άλλα θέματα, ο Πόρος ξαλάφρωσε κάπως, αν και περίμενε με αγωνία να ακούσει τι θα του συνιστούσε ο φίλος του.

-- Λοιπόν εγώ λέω να συνεχίσεις, αλλά με προφυλάξεις. Και κάποια στιγμή να της πεις την αλήθεια. Ισως εκείνη, αν σε πιστέψει, αν σ αγαπάει, ίσως μπορέσει να βρει τη λύση... Αν βέβαια σου ξανάρθει, γιατί μπορεί και να αλλάξει γνώμη, συμπλήρωσε ο Χάρμπης.

-- Μακάρι.... ψιθύρισε μέσα απ τα δόντια του ο Πόρος, αν και δεν το πίστευε μέσα του.....

Λίγο αργότερα χαιρέτησε το Χάρμπη και τους άλλους κατοίκους του μικρού χωριού και πήρε το δρόμο του γυρισμού. Ηθελε να γυρίσει στη Σφαιρία, στην καλύβα του, προτού σκοτεινιάσει....

... Σ όλο το δρόμο σκεπτόταν την Αίθρα.....Πόσο όμορφη και γλυκιά ήταν....Πόσο ευτυχισμένος θα ήταν αν μπορούσε να τη έχει κοντά του για πάντα... να γευτεί χωρίς φόβους τα χείλη της, και τους άλλους γυναικείους καρπούς...Όμως....όλα παρουσιάζονταν δύσκολα.... Ότι θα ήθελε να κάνει, έπρεπε να το κάνει κρυφά... Αν βέβαια η Αίθρα ξαναρχόταν στην καλύβα του....Γιατί αυτός ούτε που σκεφτόταν να πάει να τη βρει... Όχι ότι δεν ήθελε, ούτε από εγωϊσμό....αλλά για να μην τον δουν και τις δημιουργήσει δυσκολίες....

..... Κάποια στιγμή αναπήδησε μέσα του:Κι αν η Αίθρα είχε πάει στην καλύβα του κι αυτός έλειπε;...Στη σκέψη αυτή, ότι θα τον είχε αναζητήσει αλλά δεν τον βρήκε, ότι κι αυτός δεν την είδε, στενοχωρήθηκε....στενοχωρήθηκε πολύ... Αλλά μετά προσπάθησε να το δικαιολογήσει: Αμέσως θα ξαναρχόταν....θάπρεπε να βρει πάλι ευκαιρία για να ξεφύγει.....κι αναρωτήθηκε τι άραγε να της είπε ο Πιτθέας που έφυγε μόνη της από το παλάτι...

... Διότι φυσικό ήταν να μη μπορεί να φανταστεί τη δικαιολογία που βρήκε η Αίθρα, που όχι μόνο την κάλυψε απόλυτα, αλλά και της δημιούργησε τις ευκαιρίες ώστε να μπορέσει να ξαναπάει κοντά του....

ΜΙΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΗ ΔΙΚΗ

Ενώ οι δυο νέοι προσπαθούσαν να χαλιναγωγήσουν το δυνατό έρωτα που μόλις άρχιζε, ο Πιτθέας από την πλευρά του προσπαθούσε να βρει λύση στο θέμα του γέρο – ιερέα που είχε φυλακισμένο. Οσο κι αν ζήτησε τη γνώμη των άλλων ιερέων, αυτοί αρνήθηκαν να απαντήσουν συγκεκριμένα. Του τόνισαν ότι θα έλεγαν την άποψή τους σα μάρτυρες στη δίκη που θα γινόταν. Ετσι ο Πιτθέας αναγκάστηκε να συγκαλέσει το δικαστήριο για την άλλη μέρα, την ώρα που ο ήλιος θα μεσουρανούσε.

Ετσι την καθορισμένη ώρα, όλοι βρίσκονταν στις θέσεις τους στο υπαίθριο δικαστήριο, κοντά στο ναό των Αρδαλίδων Μουσών, ανατολικά της πόλης της Τροιζήνας.

Στο μεσαίο θρόνο ο Πιτθέας, και στους άλλους δύο οι δικαστές, δεξιά ο Κονίδας και αριστερά ο Τιγέας. Απέναντι στους μαρμάρινους πάγκους οι ιερείς, και γύρω τους πολύς κόσμος που είχε έρθει να παρακολουθήσει τη δίκη. Στις θέσεις τους και οι απαραίτητοι φρουροί.

Σαν ήταν όλα έτοιμα έφεραν τον κρατούμενο, τον Μισία. Οι στρατιώτες τον έσπρωξαν και γονάτισε μπροστά στους δικαστές. Μετά του επέτρεψαν να καθίσει σε ένα πέτρινο κάθισμα.

Τότε σηκώθηκε όρθιος ο Πιτθέας και ανακοίνωσε την κατηγορία. Ότι δηλαδή ξεσήκωσε εναντίον του Βασιλιά και της πόλης του, το γιο του και τέσσερις ακόμη Δρύοπες, οι οποίοι έσφαξαν τρεις Τροιζήνιους πολίτες. Μίλησε πολύ ώρα και τα είπε πολύ αναλυτικά, αλλά και ήρεμα. Δεν ήθελε να δείξει στο δικαστήριο ότι έτρεφε μίσος για τον ιερέα ή αυτούς που ξεσηκώθηκαν. Καταλήγοντας τον κατηγόρησε για συνομωσία, προδοσία, ανταρσία και ηθική αυτουργία στις δολοφονίες.

Σαν τέλειωσε ζήτησε να μιλήσουν οι ιερείς. Πρώτος μίλησε ο ιερέας του ναού του Δία, ο Μίλιτος:

-- Εγώ απ όσα άκουσα βρίσκω αυτόν τον άνθρωπο ένοχο για τις κατηγορίες που του αποδίδετε, είπε. Εχω να παρατηρήσω ότι έχει ένα βεβαρημένο παρελθόν για το οποίο και εξορίστηκε. Βέβαια ο χρόνος της εξορίας τελείωσε και μπορούσε να γυρίσει εδώ. Επρεπε όμως νάχει συνετιστεί και να αποτρέψει αυτό το έγκλημα που έγινε, αντί να το ενθαρρύνει. Είχε όμως, όπως φαίνεται τους λόγους του, που ξεπηδούν μέσα από τα άγρια ένστικτά του , τα οποία άλλωστε σας είναι γνωστά από παλιά, και τα οποία όπως φαίνεται δεν καταλάγιασαν... Είμαι βέβαιος ότι όλοι θυμάστε, ότι μέσα στο ναό του Δία, βίαζε ανήλικα αγόρια.... Δε φαντάζομαι να το ξεχάσατε; Γι αυτό άλλωστε και εξορίστηκε από τον Πιτθέα, στην Κύθνο, έτσι χωρίς δίκη, ενώ θάπρεπε νάχε τιμωρηθεί με θάνατο, τότε.... Κάτι που ισχύει και τώρα....

Στο σημείο αυτό παρενέβη οργισμένος ο Ιωσίας, ο ιερέας της Ακραίας Αφροδίτης. Γι αυτόν ψιθύριζαν ότι προσπαθούσε να ξεμοναχιάζει τις κοπέλες....

-- Τι είναι αυτά που λες , είπε στο Μίλιτο, τι σχέση έχουν εκείνα τα παλιά με τα σημερινά γεγονότα. Ποιος μπορεί να αποδείξει ότι για το φονικό που έγινε στη Δρυόπη, είναι υπεύθυνος ετούτος ο άνθρωπος, είπε και τον έδειξε.

-- Πολύ σωστά, συμφώνησε και ο Ιόλαος, ιερέας του Φυταλμίου Ποσειδώνα.

Ο Μίλιτος τότε οργίστηκε:

-- θέλετε να τον υποστηρίξετε γιατί είσαστε κι οι δυο όμοιοί του, τους κατακεραύνωσε.

Οι άλλοι αγρίεψαν πολύ.. τόσο που άρχισαν να φωνάζουν, χωρίς κανείς να μπορεί να ξεκαθαρίσει τι ακριβώς έλεγαν, μιας και μπήκαν κι άλλοι ιερείς στη συζήτηση. Λίγο έλειψε να πιαστούν στα χέρια.

Όμως κατάφερε να τους σταματήσει ο Πιτθέας με τη χοντρή δυνατή φωνή του.
-- Σταματήστε,τους φώναξε... Δεν είσαστε εδώ... για να βγάλετε τα άπλυτά σας στη φόρα.... Αρκετά σας σχολιάζει ο λαός..... Μην του δίνετε και άλλη τροφή...
Εκείνοι συνέχισαν να μουρμουρίζουν, αλλά τελικά υπάκουσαν και ησύχασαν. Τότε ο Πιτθέας στράφηκε στο γέρο Μισία:
-- Για σήκω επάνω εσύ... Τι έχεις να πεις ενώπιον του δικαστηρίου;
Ο γερο-Μισίας σηκώθηκε χαμογελώντας. Κοίταξε τους δικαστές, του ιερείς, το πλήθος. Τα μακριά άσπρα μαλλιά του τον έκαναν σεβάσμιο, άκακο γέροντα, κάτι που βέβαια δεν ήταν.
-- Για το συγκεκριμένο γεγονός, άρχισε, δεν φέρω καμία ευθύνη. Δεν υπόδειξα, ούτε υποκίνησα κανέναν να κάνει το φονικό. Εγώ απλά γύρισα πίσω.. εκείνοι πήραν την πρωτοβουλία, γιατί πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να με βάλουν μπροστά, να ξεσηκωθούν μαζί με άλλους εναντίον του Πιτθέα. Όμως, ούτε καν μου είπαν τι σχεδίαζαν να κάνουν...
Ο γέροντας σταμάτησε για λίγο, σα να σκεφτόταν τι θάλεγε στη συνέχεια. Και συνέχισε με πιο δυνατή φωνή:
-- Όχι πως δε θάθελα να ξεσηκωθούν όλοι εναντίον του Πιτθέα. Θα το ήθελα πολύ, γιατί τι είναι ο Πιτθέας; Ενας κατακτητής!.....
Ένα μακρόσυρτο ... «ωωω.....» ακούστηκε από το πλήθος, ενώ ο Μισίας στρεφόμενος στον Πιτθέα συνέχισε με πιο δυνατή φωνή:
-- Εμφανίζεσαι σαν νόμιμος βασιλιάς;....Μήπως ξέχασες πώς πήρες το θρόνο, αυτό το βασίλειο;... Ξέχασες πώς έδιωξες τον προηγούμενο βασιλιά τον Ανθα και το γιο του Αέτιο από εδώ;... Ξέχασες πώς έδιωξε ο αδελφός σου ο Τροιζήνας, τον Υπέρη από την Καλαυρία; Ξέχασες πώς έφυγαν τα δυο παιδιά του αδελφού σου, όταν αυτός πέθανε; Αν δηλαδή πέθανε και δεν τον δηλητηρίασες εσύ για να πάρεις και το δικό του μερίδιο..... Και για να τον τιμήσεις, δήθεν, έδωσες το όνομά του στο νέο σου βασίλειο....ΤΡΟΙΖΗΝ!!!!.....
Ο Πιτθέας άστραψε και βρόντηξε:
-- Τι είναι αυτά που λες; Εμείς δώσαμε μάχη και νικήσαμε...και τον Ανθα και τον Υπέρη.....
-- Τότε τα παιδιά του Τροιζήνα, ο Ανάφυλστος και ο Σφηττός γιατί δεν έμειναν εδώ, αλλά έφυγαν και πήγαν στην Αττική να δημιουργήσουν, μαζί με άλλους, νέες πόλεις...
-- Ετσι ήθελαν, έτσι έκαναν, είπε ο Πιτθέας ανασηκώνοντας τους ώμους.
-- Τι τον αφήνεις και τα λέει αυτά; πετάχτηκε ο Ιόλαος, του Φυταλμίου Ποσειδώνα.
-- Μη δικάσεις καμιά δίκη, αν δεν ακούσεις και τις δυο πλευρές, είπε ο Πιτθέας. Αστον να πει αυτά που θέλει.... Και ο γέρος επέμεινε:
-- Εσύ τους έδιωξες για να σφετεριστείς το βασίλειο του αδελφού σου.....Αν ήθελες μπορούσες να τους κρατήσεις εδώ... και να τους βοηθήσεις...Αλλά τους έδιωξες. Εδιωξες αυτούς, δε θάδιωχνες εμάς; Ετσι, λοιπόν, έγινες..... νόμιμος βασιλιάς αυτού του τόπου;....
Ο Πιτθέας πετάχτηκε επάνω έξω φρενών:
-- Σταμάτα, τι σχέση έχουν αυτά, εγώ δικάζω εσένα και όχι εσύ εμένα.....
-- Σωστά, εσύ, εσείς δικάζετε εμένα. Εσείς που έχετε επικρατήσει... Θέλησα να σας θυμίσω ποιοι είσαστε, κυρίως ποιος είσαι εσύ..... δεν κληρονόμησες το βασίλειο, αλλά κατέλαβες την περιοχή, σκοτώνοντας, διαλύοντας, τους προηγούμενους, όπως και τη φυλή μου, τους Δρύοπες...Δε λέω νίκησες στη μάχη, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δημιούργησε δίκαιο!... Δεν σε καλέσαμε..... ήρθες να πάρεις τον τόπο μας... Γιατί λοιπόν ξενίζεσαι με όλα αυτά που σου λέω..... Δεν είναι αλήθεια; Εσπειρες ανέμους μήπως δεν ήταν πιθανό να θερίσεις θύελλες;.....
Τώρα όλοι άκουγαν με αγωνία και ιδιαίτερη προσοχή το γέρο, που συνέχισε...
-- Και... ωραία... μας κατέλαβες... θάπρεπε να μας ξεκάνεις όλους εμάς... τους προηγούμενους;.....
-- Μα δεν πείραξα κανένα, πέρα από τη μάχη.... διαμαρτυρήθηκε ο Πιτθέας.
-- Σωστά τα λες, απάντησε ο γέρος.....Όμως για μας παρέμεινες κατακτητής.....Όχι γιατί δεν μας πλησίασες όσο έπρεπε... αλλά γιατί θέλησες να μας διαλύσεις και σα φυλή, αφού απαγόρευσες να παντρεύονται οι νέοι και οι νέες με άλλους και

άλλες από τη φυλή μας. Θέλησες να μπερδέψεις την καταγωγή μας για να μη μείνει κανένας αυθεντικός Δρύοπας στην περιοχή. Ετσι θα κινδύνευες λιγότερο. Και το πέτυχες. Τώρα είμαι ο μόνος Δρύοπας στην περιοχή, αφού ξέκανες στο Φορβάντιο τους πέντε τελευταίους, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι ο γιος μου. Αυτό δε θα στο συγχωρήσω ποτέ..... Τώρα...φυσικά... μπορείς εύκολα να ξεκάνεις και μένα.....

Ο Πιτθέας ένοιωσε νάχει έρθει σε δύσκολη θέση.. Αιτία τα διάφορα μουρμουρητά τόσο μεταξύ των ιερέων όσο και του πλήθους.

-- Ο γιος σου και οι άλλοι εγκλημάτησαν.... Έπρεπε να τιμωρηθούν....του είπε σθεναρά.

-- Δολοφονήθηκαν θες να πεις...Γιατί ο τρόπος που τους τιμώρησες τέτοιος ήταν:Δολοφονία. Δέκα εναντίον ενός..... Τι μεγάλη επιτυχία,....ειρωνεύτηκε.

Ο Πιτθέας εξαγριώθηκε και πάλι:

-- Οι στρατιώτες μου τους ζήτησαν να παραδοθούν, αλλά εκείνοι αρνήθηκαν, είπαν πως θα πολεμήσουν μέχρι τέλους, χωρίς να σκεφθούν τα γυναικόπαιδά τους. Εδωσαν μάχη και νικήθηκαν...του φώναξε ο Πιτθέας.

-- Πέθαναν τιμημένοι, σαν άντρες, ελεύθεροι, κι όχι από το δικό σου το σπαθί....του παρατήρησε ο γέρος.

Κείνη την ώρα πλησίασε στο χώρο του δικαστηρίου η Αίθρα. Ο γέρος την είδε και τα μάτια άστραψαν....Και γύρισε και είπε στον Πιτθέα:

--.....η μοναχοκόρη σου έ;.....πώς , αλήθεια, θάνοιωθες αν έχανες το παιδί σου...Για σκέψου..... Μπορεί να είσαι παντοδύναμος, μπορεί να έχεις επιβληθεί στην περιοχή, μπορεί πολλοί να σε θεωρούν καλό και δίκαιο βασιλιά, μπορεί να διδάσκεις τη ρητορική, μπορείς να τάχεις όλα... Όμως πώς θάνοιωθες αν την έχανες; ..... Ετσι νοιώθω κι εγώ που έχασα το γιο μου... και χειρότερα, γιατί δεν έχω τίποτα απ όλα τα άλλα που έχεις εσύ. Γι αυτό, δίκαια ή άδικα, δε θα στο συγχωρήσω ποτέ που τον σκότωσες.....

Σταμάτησε λίγο και μετά συνέχισε: Γι αυτό δε με νοιάζει.... Πάρε όποια απόφαση θέλεις....ακόμα και για το θάνατό μου....

Αυτά τα τελευταία λόγια λύγισαν τον Πιτθέα. Αστραπιαία του πέρασε η σκέψη ότι ύστερα από όσα είχαν ακουστεί, μια μεγαλοψυχία, τη στιγμή μάλιστα που είχαν εξαλειφθεί οι Δρύοπες, θα ήταν ότι έπρεπε για να ανεβεί στη συνείδηση του πληθυσμού. Εγειρε δεξιά, είπε κάτι με τον Κονίδα, μετά αριστερά, μίλησε με τον Τιγέα, και σηκώθηκε να αναγγείλει την απόφαση τους, σπλαχνική, αλλά και πονηρή:

-- Επειδή δεν αποδείχθηκε ότι έχεις κάποια ευθύνη για το φονικό στη Δρυόπη, σ αφήνω ελεύθερο να πας όπου θέλεις.....

Κι όπως σωστά είχε υπολογίσει ο Πιτθέας ένας ψίθυρος θαυμασμού κυριάρχησε σ όλο το χώρο.....ενώ εκείνος συνέχιζε.

--Να ξέρεις, όμως, ότι αν μείνεις στην περιοχή, θα παρακολουθείσαι νύχτα – μέρα από τους στρατιώτες, και με το παραμικρό που θα κάνεις εναντίον μου ή εναντίον άλλου θα θανατωθείς επί τόπου.....

Ο γερο-Μισίας δεν ευχαριστήθηκε και τόσο με την απόφαση, γιατί οποιαδήποτε στιγμή ο Πιτθέας μπορούσε να βάλει κάποιον να τον σκοτώσει. Κι αυτό ήταν χειρότερο, γιατί πάντα θα ζούσε κάτω από αυτό το μεγάλο φόβο. Το κεφάλι του θα ήταν πάντα κάτω από το σπαθί του Πιτθέα. Αλλά τι μπορούσε να κάνει. Αυτήν ήταν η απόφαση του Δικαστηρίου.....

Κι ενώ όλοι οι άλλοι άδειασαν σιγά- σιγά το χώρο, εκείνος έμενε ακόμα εκεί σκεπτόμενος προς τα πού να πάει, ξέροντας ότι πάντα θα παρακολουθούσαν τις κινήσεις του.....

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ

Αφού όλα ηρέμησαν στο παλάτι, μετά τη δίκη, η Αίθρα αποφάσισε την άλλη μέρα να πάει να συναντήσει τον Πόρο. Ηταν κάτι που το σκεπτόταν σ όλο το διάστημα απ όταν έφυγε από κοντά του. Ομως άφηνε να δει πόσο θα αντέξει στη σκέψη να μένει μακριά του. Αν και καταλάβαινε ότι δεν είχε πολλά περιθώρια. Γιατί κυριαρχούσε στη σκέψη της, κυριαρχούσε σ όλο της το είναι. Συχνά έπιανε τον εαυτό της να νομίζει πως βρίσκεται μαζί του, πως του μιλάει, κι αυτός της απαντάει, με λίγα λόγια ονειρευόταν, έφτανε μέχρι παραισθήσεων.

Ετσι το πρωϊνό κείνης της μέρας το αποφάσισε. Τόσκασε πάλι από το παλάτι και μεταμορφωμένη και με χίλιες προφυλάξεις, τράβηξε για την καλύβα του. Για τον πατέρα της δεν την ένοιαζε, θα καταλάβαινε, κι όταν γύριζε θα τούλεγε κάποιο παραμύθι. Εκείνο που την απασχολούσε τώρα ήταν αν θάβρισκε τον Πόρο σαν έφτανε, ή αν θα αναγκαζόταν να τον περιμένει άμα εκείνος έλειπε για ψάρεμα. Αλλά δε βαριέσαι, ήταν τόση η λαχτάρα της να βρεθεί κοντά του που δεν την ένοιαζε να τον περιμένει ώρες πολλές. Ευτυχώς που η καλύβα του ήταν μακριά από άλλες και δεν φοβόταν μην τη δουν. Βέβαια μπορούσε να τη δει κάποιος περαστικός, αλλά εκείνη θα πρόσεχε....

..... Σαν έφτασε κοντά, είδε από μακριά τον Πόρο να κάθεται ακουμπισμένος στην παραλία. Αμέσως η καρδιά της φτερούγισε, μια γλυκιά ταραχή την κυρίεψε.....κι άρχισε να τρέχει προς αυτόν.

Εκείνος άκουσε τα ανάλαφρα βήματά της γύρισε την είδε και σηκώθηκε. Απλωσε τα χέρια του και κείνη έπεσε στην αγκαλιά του:

-- Σε περίμενα, της είπε με χαρά.

-- Φοβόμουνα μήπως δεν είσαι εδώ, είχε εκείνη ξέψυχα από τη συγκίνηση και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

Μετά τα χείλη τους ενώθηκαν σ ένα γλυκό ατέλειωτο φιλί, τόσο γλυκό που νόμιζαν ότι ο φτερωτός γιος της Αφροδίτης, ο θεός Ερωτας, είχε στήσει χορό γύρω τους κι έπαιζε με τη λύρα του ουράνιες, θεϊκές μελωδίες...

...Σαν τα χείλη τους ξέσμιξαν, έμειναν εκεί αγκαλιασμένοι σαν να ήθελαν να χορτάσει ο ένας τον άλλο.... Μετά ο Πόρος την τράβηξε προς την ακροθαλασσιά... Εκεί έστρωσε μερικά καλαμόφυλλα και την έβαλε να καθίσει. Εκατσε και κείνος δίπλα της....Κοιτάχτηκαν βαθιά στα μάτια, τόσο τρυφερά που λες κι ένα αδιόρατο απαλό νήμα τα ένωνε, πως ένας σπινθήρας ξεπηδούσε από τα μάτια τους ενός κι έφτανε μέσα στα μάτια του άλλου... Η Αίθρα έλαμπε ολόκληρη από ευτυχία.... «Για να λάμπει θα πρέπει νάναι πολύ ερωτευμένη» σκέφτηκε ο Πόρος. Μα μήπως και κείνος δεν ήταν.....

..... Η Αίθρα ξάπλωσε στην αγκαλιά του.... Εκείνος τη φίλησε γλυκά....

--Νάξερες πως περίμενα αυτή τη στιγμή, του ψιθύρισε γεμάτη συγκίνηση....

-- Το ίδιο κι εγώ, αγωνιούσα πότε θ άρθεις, απάντησε εκείνος...Φοβόμουν μη πως δεν ξανάρθεις....

Σήκωσε το χέρι της και τον χάϊδεψε στο μάγουλο, στα μαλλιά....

-- Θάρχομαι..... θάρχομαι συνέχεια μέχρι να μας χωρίσουν....είπε με κάποια πίκρα στο βάθος....μετά σκέφτηκε και συνέχισε.... Αλήθεια, πως θάναι η ζωή χωρίς εσένα!!.... Σήμερα είναι τόσο όμορφη.....

Ο Πόρος κούνησε τους ώμους του...σα νάλεγε... «που να ξέρω;»

--Δε θέλω ούτε να το σκέπτομαι, είπε η Αίθρα.....με τρομάζει....πολύ με τρομάζει... Κι όμως θα γίνει.... Ότι φοβάσαι το παθαίνεις..... Κι εγώ το φοβάμαι.....Γι αυτό θέλω κάτι να μείνει από σένα....

Εκείνος την κοίταξε ερωτηματικά, προσπάθησε να καταλάβει τι εννοούσε.....

Χωρίς να καταλαβαίνει και πολλά απ όσα εκείνη σκεφτόταν ο Πόρος της είπε:
-- Το παν στη ζωή δεν είναι πως θα αποφύγεις την καταιγίδα, αλλά πώς να μη χάσεις τη ζωή σου μέσα σ αυτήν. Μετά ο ήλιος ξαναβγαίνει και η ζωή συνεχίζεται....
-- Βλέπεις νάρχεται καταιγίδα καλέ μου;
-- Το φαντάζομαι..... αλλά συνάμα το απεύχομαι.....
-- Κι εγώ..... θέλω να μη φτάσει ποτέ μια τέτοια στιγμή, που θα αναγκαστώ να μην είμαι κοντά σου.
Κοιτάχτηκαν τρυφερά, φιλήθηκαν γεμάτοι πάθος, γέμισαν πόθο.... κι η Αίθρα του είπε:
-- Πως θάθελα νάχω ένα παιδί από σένα!!.....
-- Παιδί; Απόρησε εκείνος..... μα τα λόγια τους κόπηκαν στη μέση. Η γη σείστηκε κάτω απ τα κορμιά τους.....
-- Σεισμός..... είπε ο Πόρος, το ηφαίστειο!!!...ενώ η γη συνέχιζε να τρέμει ....
Πετάχτηκαν όρθιοι κι είδαν απέναντί τους το ηφαίστειο των Μεθάνων να ξερνάει μεγάλες φλόγες και πυκνούς καπνούς, ενώ ακούγονταν δυνατές εκρήξεις....
Μετά πρόσεξαν τη θάλασσα, δυτικά, προς τον Πώγωνα , σα νάβραζε...
Η Αίθρα τρόμαζε:
-- Τι είναι αυτό; ρώτησε με ανησυχία.
-- Το νερό ταράζεται από τις πέτρες που εκσφενδονίζει το ηφαίστειο μέσα από τον κρατήρα. Να βλέπεις, είπε κι έδειξε στην Αίθρα προς τα κει....
Κείνη τη στιγμή ένας δυνατός σεισμός τους ταρακούνησε, παρά λίγο νάπεφταν. Κι είδαν με έκπληξη το ηφαίστειο να ξεχύνει λάβα προς τα δυτικά προς την πλευρά της Επιδαύρου. Την ίδια σχεδόν στιγμή, άκουσαν κι ένα δυνατό θόρυβο, σαν κάτι νάπεσε. Γύρισαν προς τη μεριά του δρόμου που οδηγούσε στον τάφο του Σφαίρου, κι είδαν σκόνες. Ένα περιστύλιο που ήταν εκεί είχε καταρρεύσει....Η θάλασσα δεξιά άφριζε.
-- Θάγιναν ζημιές.... Πρέπει να γυρίσω στο παλάτι.....είπε η Αίθρα ξεχνώντας τώρα τον έρωτά της.
-- Ναι πρέπει...συμφώνησε ο Πόρος, άλλωστε θα αγωνιούν για σένα...Πρέπει να πας...
-- Θα ξανάρθω σύντομα, του είπε και τον φίλησε γλυκά... Κι ενώ έκανε να φύγει έχοντας τα χέρια της μέσα στα δικά του, τον ρώτησε με αγωνία. Λες να είναι σημάδια για τον ερωτά μας;.....
Ο Πόρος της χαμογέλασε με καθησυχασμό:
-- Τι έχουν με μας ο Πλούτωνας και ο Ηφαιστος;.... δεν τους προσβάλαμε.....
-- Αααα... εγώ καλού κακού, θα πάω σπονδές στα ιερά τους.....είπε η Αίθρα.
Κι ενώ η γη ψιλότρεμε κάτω απ τα πόδια τους, τον ξαναφίλησε, άφησε τα χέρια του κι έφυγε τρέχοντας...
Εκείνος έμεινε να την κοιτάζει πούφευγε σαν ελαφίνα προς την Τροιζήνα. Κι Η Αίθρα σαν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε, τούστειλε ένα αέρινο φιλί και του είπε:
--Θάρθω αύριο όταν ο ήλιος αρχίσει να γέρνει.....
Ο Πόρος της κούνησε το χέρι του...
--Θα σε περιμένω, της φώναξε.....
Και κάθισε να κοιτάζει το ηφαίστειο και να σκέπτεται , ενώ που και που γινόταν και καμιά έκρηξη.....

..... Οι εκρήξεις και οι μικροσεισμοί συνεχίζονταν όταν η Αίθρα έφθασε στο παλάτι, όπου επικρατούσε ένας ψιλοπανικός. Ο βασιλιάς Πιτθέας ενώ δίδασκε τη ρητορική στο ναό των Αρδαλίδων Μουσών, δέχτηκε ένα αέτωμα, που έπεσε, στο κεφάλι του και τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά. Τον μετέφεραν άρον- άρον στο παλάτι, αλλά εκεί αποδείχτηκε πως το τραύμα του ήταν επιπόλαιο, ήταν επιφανειακό. Ωστόσο παρέμεινε στο κρεβάτι, κι εκεί τον βρήκε η Αίθρα μόλις έμαθε τα συμβάντα.
-- Πού γύριζες, της είπε πονεμένα, πάλι τόσκασες δε θέλω να φεύγεις μόνη σου. Δε βλέπεις τι γίνεται; Εδώ ο κόσμος χάνεται και συ βαρκούλες αρμενίζεις... Ελα κάτσε εδώ κοντά μου.... Πρέπει να μάθουμε τι γίνεται στο βασίλειο. Ο Μελίτωνας έστειλε άντρες σ όλα τα μέρη να δουν και να μας ενημερώσουν.....
Η Αίθρα πήρε ένα ξύλινο κάθισμα και κάθισε δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα της.

-- Λοιπόν, πού ήσουν , τι είδες..... τι έμαθες; τη ρώτησε ο Πιτθέας.
Εκείνη βρήκε ευκαιρία να ξεφύγει:
-- Το σημαντικότερο είναι ότι είδα τι λάβα να κυλάει από το ηφαίστειο, προς τη πλευρά της Επιδαύρου, και να δημιουργεί Νέα Καμένη Χώρα.
-- Δε μιλώ γι αυτά...για τα άλλα σε ρωτάω...ξέρεις.....
--Αααα για τα άλλα.....Καλά αυτά θα λέμε τώρα, εδώ έχουμε καταστροφές...Να έμαθα ότι έπεσε το περιστύλιο στον τάφο του Σφαίρου...Και κουνώντας το χέρι της συνέχισε: Ούουου,..... ποιος ξέρει τι άλλο θάχει γίνει!!!!....
Ο Πιτθέας την κοίταξε ερευνητικά. Σα να τον κορόϊδευε η μοναχοκόρη του. Γι αυτό της είπε με φωνή που δε σήκωνε αντίρρηση.
-- Λοιπόν άκουσε....Δε θα ξαναφύγεις μόνη σου από δω. Ισως έχω περισσότερους εχθρούς απ ότι νομίζω. Μετά κυκλοφορεί και κείνος ο Μισίας... ίσως θελήσει να σου κάνει κακό....
Αυτό δεν άρεσε καθόλου στην Αίθρα. Της χάλαγε όλα τα σχέδια. Ηταν ανάγκη τώρα να της πει αυτά τα λόγια.
Ο πατέρας της σαν έξυπνος άνθρωπος που ήταν κατάλαβε τη δυσφορία της κι ας μη την έδειξε εκείνη. Και χαϊδεύοντας ελαφρά με το χέρι του το τραύμα που είχε στο κεφάλι, της είπε:
-- Δε σ άρεσε ε.....Κάτι μου κρύβεις, ή κάνω λάθος;
-- Βέβαια κάνεις λάθος. Δε σου κρύβω τίποτα...Εγώ στα λέω όλα. Μπορεί να αργώ αλλά στα λέω. Απλά με στενοχώρησε που δε μούχεις εμπιστοσύνη.....
Ο Πιτθέας μέσα στον πόνο του την κοίταξε σιωπηλός για λίγο....Μετά συμπλήρωσε:
-- Δεν είναι ότι δε σούχω εμπιστοσύνη... Ξέρω πως ότι κάνεις, θατόχεις πρώτα καλά σκεφτεί...Όμως φοβάμαι για σένα.....
Η Αίθρα του χάϊδεψε τα άσπρα του μαλλιά και του είπε:
-- Ησύχασε... θα δεις, θα τα πάμε καλά οι δυο μας..... Κι κείνος χαμογέλασε ικανοποιημένος.

Ο ΠΟΡΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Η άλλη μέρα ήταν.... ένας απολογισμός: Τί ζημιές είχε προκαλέσει το ηφαίστειο σ όλη την περιοχή του βασιλείου; Όπως ανέφεραν οι διάφοροι απεσταλμένοι, οι ζημιές σε κτίρια ήταν μικρές, σχεδόν ασήμαντες. Όμως υπήρχαν και σοβαρά σημάδια από τις εκρήξεις και τους σεισμούς. Σημάδια που θα άλλαζαν τη ζωή των κατοίκων.

Το κυριότερο ήταν ότι οι σεισμοί είχαν προκαλέσει μια καταβύθιση στο στενό του Μοδίου, απέναντι από το Κοκορέλιο, και τώρα το Μόδιο είχε γίνει νησί. Δεν είχαν χαθεί άνθρωποι αλλά τώρα δε μπορούσε ποια να πάει κάποιος εκεί περπατώντας. Θάπρεπε να χρησιμοποιήσει πλοιάριο. Το Εμπορικό Κέντρο που ήταν στο Μόδιο είχε αποκοπεί από την ξηρά. Και θάπρεπε να βρουν άλλους τρόπους για να προωθούν τα προϊόντα, ελιές, λάδι, κρασί και άλλα σ εκείνο το σημείο. Ή θάπρεπε να αλλάξουν σημείο φόρτωσης μόλις θα ηρεμούσε εντελώς το ηφαίστειο.

Αυτό θα ήταν το πρώτο και κύριο μέλημα του Πιτθέα που τραυματισμένος έμενε ακόμη στο κρεβάτι. Οσο για τη Νέα Καμένη Χώρα που είχε δημιουργήσει η λάβα δεν έβλαπτε σε τίποτα. Το περιστύλιο στη Σφαιρία θα ξαναφτιαχνόταν, αλλά και αν δεν φτιαχνόταν.....

....Η καταβύθιση και η δημιουργία του ....νησιού ήταν το θέμα των συζητήσεων. Κι όλοι φοβόντουσαν τα χειρότερα..... Ετσι έσπευδαν στους ναούς να κάνουν σπονδές, να παρακαλέσουν τους θεούς να τους προστατέψουν. Γιατί αν το ηφαίστειο συνέχιζε τη δράση του, τότε μπορεί να βούλιαζαν όλοι... Είχε ξαναγίνει αυτό στο παρελθόν, και το ήξεραν. Πριν 300 χρόνια, περίπου, όταν είχε ξεσπάσει το ηφαίστειο της Ατλαντίδας, ανατολικά στην Αιγαιίδα, είχε καταποντιστεί ολόκληρος ο ως τότε γνωστός και πολιτισμένος κόσμος. Χιλιάδες άνθρωποι είχαν πνιγεί, άνδρες γυναίκες παιδιά, και μαζί τους είχαν χαθεί παλάτια, σπίτια, διάφορα άλλα κτίρια, ζώα, ότι υπήρχε πάνω τους. Σ εκείνο το σημείο είχε απομείνει μόνο ένα μικρό νησί, η Στρογγύλη, ή Θήρα, κι αυτή σκεπασμένη με στάχτη από το ηφαίστειο. Που έμεινε έτσι πολλά χρόνια ώσπου ξανακατοικήθηκε. Από τα πελώρια κύματα που είχαν σηκωθεί, είχαν πληγεί όλες οι γύρω ακτές, πολλές κατακλύσθηκαν, άνθρωποι πνίγηκαν, πολύ λίγοι διασώθηκαν, όπως ο Δευκαλίωνας στην Παρνασσίδα, ο Πελασγός, ο Κέκροπας και μερικοί άλλοι που υπήρξαν πρόγονοί τους. Αυτοί ήταν τώρα η έβδομη ή όγδοη γενιά. Και φοβόντουσαν μην ξαναγίνουν τα ίδια. Γιατί ήξεραν ακόμη ότι τα ηφαίστεια αργούν, αλλά δε λησμονούν. Οσο ήσυχα κι αν φαίνονταν, μπορούσαν ξαφνικά να αρχίσουν φοβερούς σεισμούς και εκρήξεις ξεχύνοντας λάβα, με απρόβλεπτες συνέπειες, σαν θύμωνε ο Θεός Ηφαιστος, και μαζί του κι ο Πλούτωνας. Κι αλίμονο κι αν έπαιρνε μέρος και ο Ποσειδώνας.....

Ετσι τώρα είχαν ξεχυθεί στους ναούς να παρακαλέσουν τους θεούς να ηρεμήσουν το ηφαίστειο.

Από αυτές τις παρακλήσεις δεν απουσίασε η Αίθρα, που μαζί με τις θεραπαινίδες της και τις φίλες της, πήγαν πρώτα στους βωμούς του Ηφαιστου και του Πλούτωνα και μετά στο ναό της Αφροδίτης.

-- Στο ναό της Αφροδίτης γιατί; ρώτησε η φίλη της η Βιδία.

-- Εχω τους δικούς μου λόγους, της απάντησε η Αίθρα.

-- Θέλει να την παρακαλέσει να της φανερώσει το μεγάλο έρωτα, κορόϊδεψε η Ησινόη.....

-- Αν περιμένει από τη θεά Αφροδίτη και δεν κουνήσει κι αυτή το δαχτυλάκι της, συμπλήρωσε η Γλαύκη, πάει χαθήκαμε.

-- Εσείς που τους έχετε βρει, το ξέρετε από πρώτο χέρι, ε, είπε πειραχτικά η Αίθρα.

Κι όλες μαζί έβαλαν τα γέλια... Που όμως σταμάτησαν σαν έμπαιναν στο ναό της θεάς Αφροδίτης, όπου η Αίθρα έκανε σπονδές για να πάει καλά ο έρωτάς της με τον Πόρο. Κάτι που φυσικά οι άλλες δεν ήξεραν.....

..... Όταν τελείωσαν οι σπονδές και η Αίθρα γύρισε στο παλάτι, βρήκε τον πατέρα της να ψήνετε στον πυρετό. Αυτό την ανησύχησε και τη στενοχώρησε για δύο λόγους: πρώτον γιατί ήταν άρρωστος ο πατέρας της και δεν ήξερε που θα καταλήξει αυτός ο πυρετός, και δεύτερον γιατί δεν μπορούσε να τον αφήσει έτσι και να τρέξει στον Πόρο, όπως τούχε υποσχεθεί.

Αρχισε λοιπόν να σκέπτεται τι να κάνει..... Να κατάφευγε στο ιερό του Δία, να κάνει σπονδές, να τον παρακαλέσει να κάνει καλά τον Πιτθέα, ή να φώναζε κάποιον από αυτούς τους λαϊκούς που έλεγαν πως γιάτρευαν τα πάντα με βότανα. Βρισκόταν σε μεγάλο δίλημμα, γι αυτό και τον ρώτησε.

-- Όχι, είπε εκείνος, δεν θέλω κανέναν, πες μόνο να μου δώσουν λίγο μέλι.

Αυτό ζήτησε ο Πιτθέας κι αυτό έγινε.... Όμως οι ώρες περνούσαν κι η θέρμη, ο πυρετός δεν έλεγε να μειωθεί. Κι η Αίθρα αγωνιούσε.....ο Πόρος θα περίμενε... μα πως ν αφήσει τον πατέρας της... Πώς να τον ειδοποιούσε;...

Ξαφνικά της ήρθε μια φωτεινή ιδέα.....Δεν θα πήγαινε αυτή.... ας ερχόταν εκείνος... Είπε λοιπόν στην Αναξώ, να φωνάξει τον άνδρα της το Λεύκιππο.

Σαν ήρθε εκείνος, του είπε:

-- Θα πας στη Σφαιρία. Εκεί κοντά στο περιστύλιο είναι μια καλύβα στην οποία μένει ο ψαράς, ο Πόρος. Θα του πεις να βρει το καλύτερο ψάρι και νάρθετε εδώ μαζί. Θα πω να φτιάξουν μια πολύ ζεστή σούπα για το βασιλιά. Λένε πως η ζεστή σούπα διώχνει τη θέρμη.....

Σκέψη αστεία ίσως, μα για την περίσταση απαραίτητη.

Εκείνος, ο Λεύκιππος υπάκουσε. Είπε πως θα γυρνούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Βγήκε στο στάβλο, πήρε δυο άλογα καβαλίκεψε στο ένα κι άρχισε να καλπάζει προς τη Σφαιρία. «Καλά το ψάρι, μα τον ψαρά τι τον θέλει;»...σκεφτόταν καθώς πήγαινε προς τα εκεί.

Μα αν εκείνος δεν καταλάβαινε τι τον ήθελε τον ψαρά, εκείνη ήξερε και πολύ καλά μάλιστα....Ηθελε να τον δει έστω και για λίγο... έστω κι αν δεν μιλούσαν....

..... Ο Πόρος ξαφνιάστηκε όταν αντί για την Αίθρα, είδε τον αξιωματικό του Πιτθέα να πηγαίνει προς το μέρος του. Τι να συνέβαινε άραγε;.....Για μια στιγμή σκέφτηκε να κρυφτεί να μην τον βρει, μα μετά σαν είδε δυο άλογα, άλλαξε γνώμη, αν και μπερδεύτηκε περισσότερο.

Ηρέμησε κάπως όταν ο Λεύκιππος του εξήγησε τι ήθελε απ αυτόν. Πήρε το καλύτερο ψάρι απ αυτά που φύλαγε σε μια κλούβα μέσα στη θάλασσα, καβαλίκεψαν και ξεκίνησαν για το παλάτι. Κι όσο προχωρούσαν τόσο η αγωνία του Πόρου μεγάλωνε, να μάθει επιτέλους γιατί η Αίθρα είχε ζητήσει να πάει κι αυτός.....

.... «Μα για να σε δω χαζέ», τούπε εκείνη σε κάποια στιγμή που έμειναν μόνοι στο παλάτι, ενώ οι άλλοι κοίταζαν να φτιάξουν τη....σούπα.....

-- Ε είσαι τελείως τρελή.....γέλασε εκείνος....παράτολμη... και τι θα κάνω εγώ τώρα εδώ;

-- Θα είσαι κρατούμενός μου, μέχρι να φάει ο βασιλιάς τη σούπα του, και αν δεν πάθει τίποτα από το ψάρι σου, τότε θα μπορείς να φύγεις, του απάντησε γεμάτη χαρά η Αίθρα....

Ο Πόρος κάπου θύμωσε. Τι παιχνίδια ήταν αυτά που τούκανε;....Αλλά εκείνη φώναξε το Λεύκιππο:

-- Λεύκιππε, ο Πόρος δε θα φύγει από το παλάτι, αν δεν περάσουν δυο ώρες απ όταν θα φάει ο βασιλιάς τη σούπα του...Και γυρίζοντας στον Πόρο του είπε γεμάτη ικανοποίηση και χαρά: Σ αρέσει που θα μείνεις εδώ;

Ο Λεύκιππος πήγε να δώσει τις απαραίτητες οδηγίες στους φρουρούς. Ετσι έμειναν πάλι μόνοι, οπότε εκείνος ξέσπασε:

-- Μα τι είναι αυτά που κάνεις;... γιατί με κρατάς εδώ;
Εκείνη γέλασε και πήγε παιχνιδιάρικα κοντά του:
-- Δε θέλεις νάσαι κοντά μου; Εμένα μου φτάνει και που σε βλέπω... Ελα μη μου θυμώνεις..... Εγώ για μας το έκανα, τούπε και κοιτάζοντας ερευνητικά γύρω της τούδωσε με το χέρι της ένα φιλί, μεταφέροντάς το από τα χείλη της στα δικά του.

Τώρα ο Πόρος άρχισε να τη φοβάται. Διότι δε μπορούσε να φανταστεί μέχρι που θάφτανε... Εκείνη τον κατάλαβε.... Και τον καθησύχασε:
-- Ελα μην ανησυχείς, δεν έχει άλλα αστεία....είμαι πολύ χαρούμενη που είσαι εδώ... Μακάρι νάμενες για πάντα εδώ...Ω τι ευτυχία θα ήταν τότε!!!

Μετά του έδειξε που να καθίσει και να περιμένει. Εκείνη θα φρόντιζε να βρίσκεται πότε- πότε κοντά του, με κάποια δικαιολογία.

Όμως από το δωμάτιο του πατέρα της βγήκε η Αναξώ:
-- Ο βασιλιάς καίει ολόκληρος... και παραμιλάει....δε μπορεί να φάει.... Προσπάθησα μα τίποτα. Λέει συνέχεια «που είναι ο διάδοχός μου», «που είναι ο διάδοχός μου».. φαίνεται πως η πληγή του μολύνθηκε και τούφερε δυνατή θέρμη....

Τότε ο Πόρος πρότεινε:
-- Εχω ένα φίλο στους Σκυλλαιείς, τον Χάρμπη, που ξέρει να γιατρεύει τραύματα....
-- Τι καθόμαστε, είπε η Αίθρα, να τον φέρουμε αμέσως εδώ.
Και φώναξε το Λεύκιππο. Τούπε τι ήθελε ακριβώς, και κείνος κίνησε να εκτελέσει την εντολή της. Ο Πόρος θέλησε να πάει μαζί του. Όμως η Αίθρα δεν τον άφησε...
-- Όχι εσύ θα μείνεις εδώ, ώσπου νάρθει ο φίλος σου.....Να δούμε τι θα κάνει κι αυτός.
-- Μα όσο νάρθει θέλει ώρες, διαμαρτυρήθηκε ο Πόρος που αισθανόταν άβολα εκεί μέσα.
-- Οσο χρειαστεί, τούπε η Αίθρα, γιατί βιάζεσαι που έχεις να πας....σε περιμένει κανείς; Εχεις γυναίκα, παιδιά, του άρχισε το πείραγμα . Μήπως σε περιμένει η αγαπημένη σου; Πήγαινε Λεύκιππε, και μην αργήσεις, ο βασιλιάς έχει μεγάλη ανάγκη...
Μετά ξαναγυρίζοντας στον Πόρο:
-- Που θα πας; θα νυχτώσει όπου νάναι....Αλλά πάλι δε σε κρατώ.....αν επιθυμία σου είναι να φύγεις..... φύγε.....ετσι θα μου δείξεις πόσο θέλεις νάσαι κοντά μου... πόσο μ αγαπάς... τούπε ψιθυριστά.

Μετά του διευκρίνισε ότι μπορούσε να βγει στη βεράντα και να καθίσει όπου ήθελε. Κάπου εκεί θα τον εύρισκε σε λίγο.....

Ο Πόρος βγήκε στη βεράντα. Ενοιωθε πολύ άβολα. Σαν φυλακισμένος κι ας μην ήταν. Ενοιωθε φυλακισμένος μέσα στον εαυτό του.....Τι νόημα είχε να περιμένει...ένοιωθε παιχνιδάκι στα χέρια της.... Κι αυτό δεν το ήθελε... Να περιμένει...Να περιμένει τι; Το φίλο του; Εκείνος όταν ερχόταν μετά από ώρες θάκανε αυτό που έπρεπε. Αυτός τι θάκανε στο μεταξύ; Θα καρτερούσε την Αίθρα πότε θάβγαινε να του ρίξει καμιά ματιά; Κι αν τι νύχτα τον προκαλούσε να κάνουν καμιά τρέλα και τους έπαιρναν χαμπάρι; Τι θα γινόταν τότε; Δεν ήθελε να εκτεθεί μέσα στο παλάτι, γιατί αυτό, σίγουρα, δε θα τους έβγαινε σε καλό....

Με τι σκέψεις αυτές κατέβηκε τα σκαλιά , βγήκε στον κήπο, περπάτησε μέσα σ αυτόν, και κάποια στιγμή είδε μια πόρτα ανοιχτή, χωρίς φρουρό. Αυτή η πόρτα οδηγούσε στην ελευθερία... Δε δίστασε ούτε στιγμή. Αν η Αίθρα θέλει τον Πόρο τον ψαρά, θάρθει να τον βρει σκέφθηκε. Την πέρασε γρήγορα και χάθηκε στο διπλανό δάσος.....

.... Η Αίθρα δεν άργησε να τον αναζητήσει στη βεράντα. Σαν δεν τον είδε εκεί, κοίταξε και στον κήπο. Είδε την πόρτα ανοιχτή και κατάλαβε. Και θύμωσε πολύ. Θύμωσε γιατί δεν την άκουσε. Τόσο πολύ που λίγο έλειψε να φωνάξει στους φρουρούς να τρέξουν να τον συλλάβουν..... Μα δεν τόκανε.... Για ποιο λόγο άλλωστε..... δεν ήθελε να μείνει, δεν έμεινε.....ίσως δεν την αγαπούσε.....ισως, ίσως....Εκείνη του είπε να περιμένει, κι αυτός έφυγε..... Γι αυτό δε θα του το συγχωρούσε ποτέ.....

Ο ΧΑΡΜΠΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Αργά τη νύχτα γύρισε ο Λεύκιππος με το Χάρμπη από το Σκύλλαιο, ενώ ο Πιτθέας βογγούσε από τον πυρετό. Τούτος ο χωριάτης, ο Χάρμπης, είχε κουβαλήσει μαζί του διάφορα βότανα για να γιατρέψει το βασιλιά.

Αμέσως μόλις έφτασε βιάστηκε να ετοιμάσει τα γιατροσόφια του. Πρώτα έβαλε κι έβρασαν κλωνάρια από το φυτό λουίζα, που ήξερε ότι σίγουρα διώχνει τη θέρμη, τον πυρετό. Απ αυτό το ζουμί έδωσε στον Πιτθέα να πιει. Μετά έφτιαξε μια αλοιφή από φύλλα και σπόρους θυμαριού. Ένα μέρος από αυτήν το άλειψε πάνω στην πληγή του Πιτθέα. Αυτή θάδιωχνε τη μόλυνση. Την είχε χρησιμοποιήσει με επιτυχία κι άλλες φορές. Κι αυτό το όφειλε σ έναν τραυματισμένο λύκο, που τον είχε δει να τρώει φύλλα και σπόρους θυμαριού. Τότε είχε αναρωτηθεί γιατί τάχα τάτρωγε.... Ετσι έκανε τη δική του δοκιμή και το πείραμα είχε πετύχει. Ετσι ήταν σίγουρος πια ότι αυτή η αλοιφή θα ανακούφιζε και το βασιλιά Πιτθέα.

Οταν τέλειωσε αυτές τις δουλειές ειχαν περάσει τα μεσάνυχτα. Τώρα θάπρεπε να περιμένουν, να δουν τα αποτελέσματα. Ετσι κάθισαν με την Αίθρα, έξω από το δωμάτιο του Πιτθέα, ενώ η βασιλοπούλα είπε στους άλλους να πάνε να κοιμηθούν, να ξεκουραστούν, κι αν χρειαζόταν θα τους ξυπνούσε εκείνη. Στην πραγματικότητα ήθελε να μείνει μόνη της με το Χάρμπη και να μιλήσει μαζί του για τον Πόρο.

Και πραγματικά αυτό έγινε μετά από λίγο. Η Αίθρα μιλούσε συνέχεια για τον ψαρά, πως τον γνώρισε όταν ήρθε στο παλάτι να τους πει για το Μίνωα, για τον τρόπο που είχε φύγει πριν μερικές ώρες, ενώ θαρχόταν ο Χάρμπης, για το παρουσιαστικό του, για το χαρακτήρα του. Παράλληλα προσπαθούσε να μάθει από το Χάρμπη περισσότερα πράγματα γι αυτόν, χωρίς όμως να μιλήσει για τον έρωτά της γι αυτόν.

Αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν κρυβόταν. Οση ώρα ο Χάρμπης την άκουγε σιωπηλός, διαπίστωνε με ευχαρίστηση, ότι η Αίθρα ήταν πολύ ερωτευμένη με το φίλο του. Κάθε φορά που ανάφερε το όνομά του τα μάτια της έλαμπαν, κι ένοιωθε την καρδιά της να φτερουγίζει και να πετά προς αυτόν.

Ετσι σκέφθηκε να της αποκαλύψει ποιος πραγματικά ήταν ο Πόρος, πιστεύοντας πως ίσως αυτό βοηθούσε την αγάπη τους, ίσως εύρισκαν τον τρόπο να ζήσουν μαζί.

Η Αίθρα, μόλις άκουσε την αλήθεια, ανασκίρτησε ολόκληρη. Όμως προσπάθησε να το κρύψει, και ρώτησε το Χάρμπη δήθεν αδιάφορα:

--Δηλαδή είναι ένα βασιλόπουλο;.....

-- Ναι, αλλά που δεν πρόλαβε να το αναγνωρίσει ο πατέρας του. Ετσι έμεινε στην αφάνεια και θα μείνει σ αυτήν.....

Η Αίθρα ήταν τώρα γεμάτη χαρά. Αλλά προσπαθούσε να την κρύψει. Και κατά βάθος δικαιωνόταν μέσα της, γιατί πάντα πίστευε ότι δεν μπορούσε, ο Πόρος, νάναι ένας απλός ψαράς, νάχει μια ασήμαντη καταγωγή. Το παρουσιαστικό του, ολόκληρο το είναι του, μαρτυρούσε κάτι άλλο. Την ίδια στιγμή χιλιάδες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της.... Αναζητούσε τον τρόπο να βάλει στο παλάτι του πατέρα της τον Πόρο, σα βασιλόπουλο.....Κοίταζε το Χάρμπη και αναρωτιόταν αν αυτός θα μπορούσε να βοηθήσει αν χρειαζόταν, αν ερχόταν η ώρα.....Και γιατί να μη μπορούσε;...Αυτός ήξερε όλη την αλήθεια....

Ο Χάρμπης που την είδε να τον κοιτάζει έτσι, σαν αφηρημένη, τη ρώτησε:

-- Είπα κάτι που δεν έπρεπε;

Εκείνη πετάχτηκε σα να ξύπνησε ξαφνικά:

-- Εεεε, τι, όχι , ίσα- ίσα, είπες κάτι ενδιαφέρον, απάντησε χαμογελώντας.

Ο Χάρμπης υπέθεσε ότι αυτή θα εκμεταλλευόταν όσα έμαθε, και για να την ενθαρρύνει της είπε:

-- Εγώ είμαι πάντα στη διάθεσή σου, στη διάθεση του παλατιού, της τόνισε, αφήνοντας να εννοηθεί ότι όσα της είπε, θα μπορούσε να τα πει ακόμα και στον Πιτθέα, και να τα υποστηρίξει μάλιστα.

Η Αίθρα θέλοντας νάχει πάντα την πόρτα ανοιχτή, χωρίς να δώσει πολλά δικαιώματα, του είπε.
--Σε ευχαριστώ, είσαι καλός, προς το παρόν θέλω να γίνει καλά ο βασιλιάς.
Και δεν ήταν ψέματα, γιατί έπρεπε να γίνει πρώτα καλά ο βασιλιάς, και μετά να τρέξει στον Πόρο, που τώρα ένοιωθε να αγαπάει διπλά, αλλά με μια ήρεμη αγάπη, αφού είχαν λυθεί κάποια μυστήρια. Αφού ίσως τελικά θα κατάφερναν να ζήσουν μαζί. Δεν την ένοιαζε αν θα ζούσαν σαν βασιλιάδες στο παλάτι, ή σαν ψαράδες στην καλύβα του. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν να συμφωνήσει ο Πιτθέας και να την αφήσει μαζί του, αφού θάβρισκε τον τρόπο να τον πείσει ότι η κόρη του δεν παντρεύτηκε έναν απλό φτωχό ψαρά……
….. Τις σκέψεις της διέκοψε η φωνή του πατέρα της, που ήρθε από το δωμάτιο του αρκετά δυνατή. Είχαν περάσει δυο ώρες από την ώρα που ο Χάρμπης του έδωσε τα γιατροσόφια του, και φαίνεται πως είχαν αρχίσει να επιδρούν ευεργετικά…
Η Αίθρα και ο Χάρμπης πλησίασαν στο κρεβάτι του βασιλιά. Ο Πιτθέας φαινόταν καλύτερα.
-- Πως νοιώθεις πατέρα μου και βασιλιά μου;…
-- Κάπως καλύτερα…….
Η Αίθρα έβαλε το χέρι της στο μέτωπό του. Τώρα δεν είχε θέρμη. Και του τόπε.
-- Αααα… μακάρι…..να σηκωθώ απ το κρεβάτι…. Είπε εκείνος….
-- Ησύχασε, σαν ξημερώσει βλέπουμε.. τούπε η Αίθρα.
Μετά ο Πιτθέας γύρισε στο Χάρμπη:
-- Εσύ ποιος είσαι; τον ρώτησε νοιώθοντας καλύτερα.
Του εξήγησε η Αίθρα, βρίσκοντας ευκαιρία να του πει πως ήταν και φίλος του Πόρου του ψαρά, που δεν ήταν από την αρχή ψαράς…. Χωρίς, όμως, περισσότερα.Του είπε ότι ήταν αυτός που με τα γιατροσόφια του, έκανε τη θέρμη να φύγει, να νοιώθει καλύτερα….
-- Εσύ είσαι πολύ χρήσιμος άνθρωπος…. Αδικείσαι εκεί στο Σκύλλαιο…..είπε ο Πιτθέας. Νάρθεις εδώ στην πόλη, στο παλάτι, να γιατρεύεις τους αρρώστους….
Ο Χάρμπης τον ευχαρίστησε, μα του είπε ότι δεν μπορούσε να αφήσει το χωριό του, όπου όλοι τον είχαν σαν πατέρα τους. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε σε τίποτα να τρέξει οποιαδήποτε στιγμή, στο παλάτι, αν υπήρχε ανάγκη, ή οπουδήποτε αλλού να βοηθήσει όσο θα μπορούσε….
Ο Πιτθέας, νοιώθοντας όλο και καλύτερα, κούνησε το κεφάλι του, και τούπε να κάνει όπως νομίζει. Να ήξερε, όμως, ότι πάντα θα ήταν καλοδεχούμενος στο παλάτι, ότι θα μπορούσε να του ζητήσει όποια βοήθεια ήθελε για τους ανθρώπους που ζούσαν μαζί του.
Η Αίθρα χάρηκε πολύ μ αυτά τα λόγια του πατέρα της. Γιατί έτσι, αν χρειαζόταν θα μπορούσε άνετα να βάλει το Χάρμπη να μιλήσει πειστικά στον πατέρα της για τον Πόρο….Αφού βέβαια θα συναντιόταν και θα κουβέντιαζε με τον αγαπημένο της…..

…… Όταν ξημέρωσε, ο Χάρμπης έφτιαξε άλλο ένα ζωμό από λουϊζα και τον έδωσε στον Πιτθέα να τον πιει, και του ξανάβαλε αλοιφή στο τραύμα του, που τώρα είχε αρχίσει να μαραίνεται. Μετά ξεκίνησε για το χωριό του, λέγοντάς τους ότι θάπρεπε να επαναλάβουν το ρόφημα και την αλοιφή το βράδυ, καθώς και την επόμενη μέρα…..

ΕΙΣΑΙ ΠΙΑ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΟΥ

Με τα γιατροσόφια του Χάρμπη, ο Πιτθέας άρχισε να συνέρχεται , ώσπου την επόμενη μέρα ήταν τελείως καλά. Δεν είχε θέρμη, η πληγή θεραπευόταν, όλα πήγαιναν καλά. Αρρώσταινε, όμως, η Αίθρα όσο δεν έβλεπε τον Πόρο. Δηλαδή τι αρρώσταινε.... Αγωνιούσε πότε θα τρέξει κοντά του, να τον αγκαλιάσει να τον φιλήσει, να του πει ότι ξέρει την αλήθεια, ότι θα μπορούσε, έτσι, να γίνει γυναίκα του. Ο θυμός που είχε όταν εκείνος έφυγε νύχτα από το παλάτι, δεν υπήρχε πουθενά μέσα της. Υπήρχε μόνο αγάπη, αγάπη και λαχτάρα να τον συναντήσει. Μια λαχτάρα που τούτη μέρα, τούτη την ώρα έδινε φτερά στα πόδια της, καθώς πήγαινε να τον βρει. Τούτη τη φορά δεν είχε φύγει κυφά από το παλάτι. Είχε πει στον πατέρα της ότι θα πήγαινε να βρει τον Πόρο, για να τον ευχαριστήσει για τη βοήθεια που τους πρόσφερε. Ετσι απαλλαγμένη από μια ακόμη αγωνία, είχε αφήσει την ψυχή της και καρδιά της ελεύθερη να τρέχει προς αυτόν, που την περίμενε στωικά έξω από την καλύβα του.

-- Ηρθες επί τέλους, της είπε και την αγκάλιασε, σαν έφτασε κοντά του.

-- Αγαπημένε μου... ψιθύρισε γεμάτη ερωτική συγκίνηση η Αίθρα και χώθηκε στην αγκαλιά του.

Μετά τα χείλη τους ενώθηκαν σε ένα γλυκό φιλί, τόσο γλυκό που Αίθρα νόμιζε ότι γύρω τους κελαηδούσαν κάθε λογής πουλιά που τραγουδούσαν την αγάπη τους. Για πρώτη φορά η Αίθρα ένοιωθε τόσο κοντά του, τόσο δικιά του, τόσο ελεύθερη να τον αγαπήσει, γιατί ήξερε ότι κι ο Πόρος ήταν ένα βασιλόπουλο. Αυτή η σκέψη της έδινε μια άλλη σιγουριά, κάτι που δεν μπορούσε να το ξεχωρίσει, αλλά που μείωνε τα εμπόδια ανάμεσά τους. Ετσι άφηνε τον εαυτό τους πιο ελεύθερο, δε σκεφτόταν τίποτα άλλο, από το πώς θα χαρεί την παρουσία του, την ύπαρξή του, το αγκάλιασμά του, που τώρα την είχε παρασύρει σε μια γωνιά της καλύβας. Ακουμπισμένοι κι οι δυο σε μια προβιά, δεν σκέφτονταν τίποτα άλλο, από το πώς θα χαρούν ο ένας τον άλλο. Από το πώς θα ενωθούν ολοκληρωτικά. Κι όσο το σκέφτονταν, τόσο ο έρωτας θέριευε, κατέλυε κάθε άλλη σκέψη, οδηγούσε σ άλλους δρόμους πιο αισθησιακούς, πιο απολαυστικούς, αλλά συνάμα και πιο επικίνδυνους.....

.... Όταν συνήλθαν απ αυτό το ερωτικό μεθύσι που κράτησε αρκετή ώρα, και η Αίθρα, ζούσε για πρώτη φορά, έβγαλε έναν αναστεναγμό και του είπε:

-- Τώρα πια είσαι ο άντρας μου!....

Ο Πόρος κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά... μ ένα τρόπο που μαρτυρούσε απογοήτευση.

-- Τι, δε σ άρεσε που έγινα δική σου; τον ρώτησε η Αίθρα.

-- Δική μου, για πόσο;...παρατήρησε ο Πόρος, που δεν ήξερε ότι η Αίθρα είχε μάθει το μυστικό του.

-- Τι για πόσο,... για πάντα, του χαμογέλασε εκείνη κι ανασηκώθηκε λίγο. Ακουσε, έμαθα την αλήθεια για σένα ..... μου την είπε ο Χάρμπης... Εχω το σχέδιό μου... θα μιλήσω στον πατέρα μου...Θα καταλάβει.....Θα φωνάξω και τον Χάρμπη να του το επιβεβαιώσει....

Ο Πόρος είχε μείνει άναυδος. Ώστε ήξερε; Γι αυτό τάχε αψηφήσει όλα; Γι αυτό τούχε δοθεί με τόσο πάθος;

-- Λες να δεχτεί; τη ρώτησε σοβαρά.

Η Αίθρα του εξήγησε ότι ο πατέρας της την αγαπούσε και θα την άκουγε προσεχτικά. Στο χέρι της ήταν να τον πείσει. Επειτα εκείνη θάβρισκε τον τρόπο... θα

μεταχειριζόταν κάθε δυνατή βοήθεια....Πρώτα θα κατάφερνε να τον αναγνωρίσει σαν βασιλόπουλο που έμεινε στην αφάνεια για τους γνωστούς λόγους. Μετά θα τούλεγε ότι αγαπιούνται, κι αφού ο Πιτθέας ήθελε ένα διάδοχο, θα τούλεγε ότι θα μπορούσε να τον έχει από την ένωσή της μαζί του.

Σ αυτά τα λόγια ο Πόρος τρόμαξε:

-- Παιδί..... δικό μου;... Διάδοχος του Πιτθέα;.....

-- Ναι, γιατί όχι; Διάδοχός του, αφού θα είναι δικό σου και δικό μου , αφού είμαι κόρη του. Δηλαδή τι περισσότερο θα μπορούσε να του προσφέρει ένας οποιοσδήποτε άλλος, ο Βελλερεφόντης, ας πούμε, με τον οποίο ήθελε να με παντρέψει; Ισα –ίσα είναι καλύτερα. Γιατί εσύ δεν έχεις βασίλειο, ώστε να αδιαφορήσεις για το δικό του, το οποίο τόσο πολύ επιθυμεί να διατηρηθεί.....

-- Δεν ξέρω.... Εγώ τα φοβάμαι αυτά!.....

Η Αίθρα τον διαβεβαίωσε ότι δεν έπρεπε να φοβάται, ότι θάβρισκε τον τρόπο να τον πάει στο παλάτι, όχι σαν απλό ψαρά, αλλά σαν ένα ξεχασμένο βασιλόπουλο, που τώρα θα ξανάβρισκε τη θέση του στην πολιτεία της Τροιζήνας. Κι ακόμη ότι τον αγαπούσε περισσότερο γιατί ήταν απαλλαγμένη από μια μεγάλη ανησυχία, αλλά και γιατί ουσιαστικά είχε γίνει γυναίκα του.

Κι αφού του έκανε και άλλες τέτοιες διαβεβαιώσεις, τις οποίες ο Πόρος άκουγε με ευχαρίστηση αλλά και κάποια αδιόρατη ανησυχία, τον τράβηξε κοντά της , τον φίλησε γλυκά, και τον παρέσυρε σε νέες ευτυχισμένες στιγμές.....

..... Ο ανοιξιάτικος ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει όταν αποφάσισαν να χωρίσουν, χορτασμένοι κι οι δυο από έρωτα.

Η Αίθρα σηκώθηκε, τον φίλησε για μια ακόμη φορά, και του είπε πως γρήγορα θα είχε ευχάριστα νέα της. Αν και τα καλά νέα θα τους εμπόδιζαν να χαίρονται για λίγο καιρό τον έρωτά τους. Όμως, μετά, θα μπορούσαν να τον χαίρονται επίσημα, και με την.....άδεια του Πιτθέα.....Μετά κατενθουσιασμένη πήρε το δρόμο της επιστροφής.....

ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κατενθουσιασμένη επέστρεφε στο παλάτι η Αίθρα και σκεπτόταν με πιο τρόπο θα μίλαγε στον πατέρα της για τον Πόρο. Σκεφτόταν τον ένα, σκεφτόταν τον άλλο, αλλά δεν μπορούσε να καταλήξει. Κι ήταν τόσο απορροφημένη απ αυτές τις σκέψεις που ούτε πρόσεχε που πατούσε....

.....Σε μια στιγμή ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στο δεξί της πόδι, λίγο πιο πάνω απ τη φτέρνα. Εβγαλε μια δυνατή κραυγή πόνου και τρόμου μαζί, και έπιασε το πόδι της με το χέρι της. Κοιτάζοντας προς τα κει, είδε να φεύγει προς τα χορτάρια ένα δηλητηριώδες φίδι. Ηταν αυτό που την είχε δαγκώσει... Τότε τρόμαξε πιο πολύ κι άρχισε να φωνάζει για βοήθεια..... Πίστευε ότι θα την άκουγε ο Πόρος και θα έτρεχε να την βοηθήσει.... Και συνέχισε να φωνάζει, βγάζοντας παράλληλα κραυγές πόνου αλλά και φόβου, καθώς σκεφτόταν ότι το φίδι θάχε χύσει το δηλητήριό του στη δαγκωματιά..... Φώναξε αρκετές φορές, μα βρισκόταν αρκετά μακριά για να φτάσει η φωνή της ως τον Πόρο. Μέσα στον πόνο και στο φόβο σκέφτηκε τι να κάνει. Να γυρίσει πίσω σ αυτόν, η να συνεχίσει προς το παλάτι; Αποφάσισε το δεύτερο, ενώ συνέχισε να καλεί σε βοήθεια, πονώντας και κλαίγοντας, περιμένοντας κάποιος να την ακούσει. Το πόδι της είχε αρχίσει να μουδιάζει κι άρχισε να κουτσαίνει...Κι άρχισε να φοβάται περισσότερο.....Θα την άκουγε κανείς να τη βοηθήσει;.....

.... Αυτός που την άκουσε, δεν ήταν άλλος από το γέρο ιερέα και μάντη, το Μισία. Σαν άκουσε τις φωνές της ο γέρος που περνούσε από κει, έτρεξε κοντά της.

Εκείνη σαν τον είδε, απογοητεύτηκε.... Εχασε κάθε ελπίδα...φοβήθηκε μάλιστα περισσότερο....γιατί ήταν εχθρός του πατέρα της.....Αυτός θα την άφηνε σίγουρα να πεθάνει.....

-- Τι έπαθες κορίτσι μου; τη ρώτησε ο γέρος.....

Στην αρχή δίστασε να του πει. Μα τι σημασία είχε, έτσι κι αλλιώς χαμένη ήταν.....

-- Με δάγκωσε εδώ ένα φίδι πούχει δηλητήριο, μια έχιδνα , του είπε.

Ο Μισίας δε δίστασε ούτε στιγμή. Της είπε να καθίσει κάτω, και τότε έσκισε μια λωρίδα πανί από το χιτώνα του, έδεσε το πόδι ψηλά στο γόνατο, κι άρχισε να ρουφάει το αίμα με το δηλητήριο από την πληγή της και να το φτύνει.....

Πολύ γρήγορα έφτασε εκεί και ένας από τους στρατιώτες του πατέρα της που παρακολουθούσε το Μισία...ενώ εκείνος συνέχιζε τις προσπάθειες να βγάλει το δηλητήριο.

Σαν τελείωσε τις προσπάθειες ο Μισίας , πιστεύοντας ότι ήταν αρκετές, είπε στο στρατιώτη να τη σηκώσει στα χέρια του και να την πάνε στο παλάτι. Ο στρατιώτης υπάκουσε, άλλωστε αυτό έπρεπε να κάνει....Κι όλοι μαζί ξεκίνησαν για το παλάτι....

.... Όμως όσο να φτάσουν εκεί το πόδι της Αίθρας πρήστηκε, κι ή ίδια άρχισε να ζαλίζεται και να νοιώθει ύπνο. Ηταν φανερό ότι το δηλητήριο είχε αρχίσει να επιδράει επικίνδυνα. Το πόσο επικίνδυνα, εξαρτιόταν από το πόσο δηλητήριο είχε καταφέρει να αφαιρέσει με τις αφαιμάξεις του ο Μισίας. Πάντως τα πράγματα γίνονταν δύσκολα....

Ο Πιτθέας σαν είδε την κόρη του σ αυτά τα χάλια, κι έμαθε τα καθέκαστα, τρόμαξε, ανησύχησε πολύ. Κόντεψε να τρελαθεί. Τόσο πολύ φοβήθηκε για τη ζωή της κόρης του, που ούτε καν ασχολήθηκε με το Μισία, ο οποίος βγήκε έξω από το παλάτι κι έκατσε παράμερα. Βέβαια κάτι θα μπορούσε να προτείνει, αλλά η θέση του ήταν δύσκολη, γιατί δεν ήξερε αν θα τον εμπιστεύονταν. Γι αυτό και περίμενε να δει πρώτα τι θα έκαναν.

Μόλις ξάπλωσαν την Αίθρα στο κρεβάτι της, ο Πιτθέας διέταξε καταϊδρωμένος από την αγωνία να ειδοποιήσουν το Χάρμπη νάρθει στο παλάτι. Ξεκίνησαν,λοιπόν, αμέσως δυο ιππείς, μ ένα ακόμη άλογο και χάθηκαν προς το Σκύλλαιο. Ο βασιλιάς έμεινε στο δωμάτιο της Αίθρας μαζί με την Αναξώ και την Ελένη. Και τι ρώτησε τι ακριβώς είχε συμβεί. Η κόρη του, που τώρα είχε αρχίσει να βαριανασαίνει, προσπάθησε με κομμένες λέξεις να του πει, αλλά δεν τα κατάφερνε.... Κι αυτό άρχισε να στενοχωρεί το βασιλιά....φοβόταν, φοβόταν πολύ ότι η Αίθρα δε θα ζούσε.....

.....Για νάχει μια γνώμη, βγήκε στο προαύλιο και βρήκε το Μισία, που καθόταν σε μιαν άκρη.

-- Λες νάβγαλες το πολύ δηλητήριο; τον ρώτησε.

-- Εξαρτάται απ το πόση ώρα είχε περάσει από τη στιγμή που τη δάγκωσε το φίδι, είπε εκείνος.

Ο Πιτθέας ένοιωσε αμήχανος. Μπροστά του είχε τον άνθρωπο που δίκασε πριν λίγες μέρες, που έχασε το γιο του, ωστόσο αυτός δεν του κράτησε κακία.

-- Σ ευχαριστώ, του είπε άχρωμα από την αγωνία.

-- Δεν τόκανα για σένα, απάντησε ο Μισίας, αλλά δε θάθελα να χαθεί ένα παιδί, όπως το δικό μου.....Τόκανα για κείνη που είναι ακόμη μικρή κοπέλα.....Που δεν έχει ακόμα νοιώσει τις χαρές τις ζωής....Οσο για σένα.... τις διαφορές μου τις έχω, δεν αλλάζουν...Δέχτηκες τότε τις άδικες κατηγορίες σε βάρος μου και με εξόρισες....αλλά δε θα ζητούσα εκδίκηση με το να πεθάνει το παιδί σου.....Είναι κρίμα να χάνεται μια ζωή.... Αυτό το κατάλαβα πιο πολύ όταν χάθηκε η ζωή του γιου μου....Εφταιξε βέβαια και τιμωρήθηκε. Όμως, αν μπορούσα, ποτέ δε θάφηνα να χαθεί μια ζωή.....

Ο Πιτθέας ένοιωσε ταπεινωμένος.....Αλλά σκέφτηκε ότι ούτε αυτός είχε διατάξει το θάνατο του γιου του, ούτε τον ίδιο είχε τιμωρήσει τελευταία....Ετσι βρήκε το θάρρος να τον ρωτήσει:

-- Τώρα τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;

-- Περίμενε το Χάρμπη. Στο μεταξύ δώστε της να πιει γάλα, ίσως βοηθήσει, τούπε ο Μισίας.

-- Μα θα αντέξει ως τότε; ρώτησε ανήσυχος ο βασιλιάς.

-- Φαντάζομαι ν αντέξει, εγώ ότι μπορούσα να κάνω, τόκανα. Κι ήταν το καλύτερο. Αρκεί να πρόλαβα!!..... Αν δεν έχει σωθεί το λάδι της, δεν πεθαίνει, λέει μια παμπάλαια ρήση.....

Ο Πιτθέας δε βρήκε τι να απαντήσει....Ενοιωθε ευγνωμοσύνη για τούτο το γέρο, για την πράξη του, που έβαλε σε κίνδυνο την ίδια του τη ζωή, ρουφώντας το δηλητηριασμένο αίμα. Και του τόπε:

-- Εβαλες τη ζωή σου σε κίνδυνο.....

-- Αααα, τι αξίζει η ζωή των γέρων... η δική μου....η δική σου....Τίποτα μπροστά στη ζωή των νέων. Αυτοί έχουν το μέλλον μπροστά τους.....

Ο Πιτθέας έμεινε για λίγο σκεφτικός....σα νάλεγε.... από δω και πέρα ειρήνη μεταξύ μας, κάτι που κι ο ίδιος ο Μισίας είχε δείξει με το δικό του τρόπο. Και γύρισε στο δωμάτιο της Αίθρας να δει σε ποια κατάσταση βρισκόταν.....

..... Η Αίθρα τώρα παραμιλούσε. Ηταν σα μισοκοιμισμένη, έκαιγε και παραμιλούσε χωρίς κανείς να καταλαβαίνει τι λέει. Ο Πιτθέας είπε να προσπαθήσουν να της δώσουν να πιει γάλα. Οι θεραπαινίδες της τόκαναν αμέσως, αλλά η Αίθρα δε μπορούσε να ανοίξει το στόμα της. Ετσι περιορίστηκαν να της βρέχουν τα χείλια με αυτό.....Κι εκείνη τα ανοιγόκλεινε, λες και προσπαθούσε κάτι να σπρώξει μέσα στο στόμα της.....

..... Οι ώρες πέρασαν μαρτυρικές ώσπου έφτασε ο Χάρμπης, ιδιαίτερα για τον Πιτθέα και την άρρωστη.

Χωρίς πολλά λόγια, ο χωριάτης «γιατρός» πλησίασε την άρρωστη και κοίταξε το πόδι της, στο σημείο που την είχε δαγκώσει το φίδι. Είχε πια μελανιάσει, σημάδι ότι το δηλητήριο είχε σκοτώσει το γερό αίμα. Κοίταξε πιο ψηλά, προς το γόνατο.. εκεί δεν είδε επικίνδυνα σημάδια, κι αυτό τον ευχαρίστησε. Κάτι θα μπορούσε να γίνει....

Χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε από το σακούλι του, μια βελόνα, ένα αγκάθι, από το

φυτό «αθάνατο», και την «έκαψε», την απολύμανε, στη φλόγα του λυχναριού που φώτιζε πάρα δίπλα....Εβγαλε ακόμα ένα μικρό δοχείο μ ένα υγρό, και μετά άρχισε να χαράζει με τη βελόνα το σώμα της Αίθρας σε διάφορα σημεία, στα χέρια, στα πόδια, από τη μια άκρη στην άλλη, κοντά σε φλέβες, ώσπου να βγάλει αίμα. Εκεί, σ αυτές τις μικρές πληγές που έκανε, έχυνε από το υγρό που είχε στο μικρό δοχείο. Ηταν ένα αντίδοτο από χυμούς του φυτού «γεντιανή», ειδικό να θεραπεύει δηλητηριώδη δαγκώματα. Το αίμα της φρέσκιας πληγής θα το διοχέτευσε στο σώμα της Αίθρας, και θα καταπολεμούσε το δηλητήριο που απλωνόταν σιγά-σιγά, αλλά σταθερά, σ όλο το κορμί της. Και με λίγη τύχη θα το εξουδετέρωνε τελείως.....

Ο Πιτθέας, από πάνω του σχεδόν, παρακολουθούσε με αγωνία όλες τούτες τις φροντίδες. Και σαν αντιλήφθηκε πως τελείωσε, τον ρώτησε με φωνή που σχεδόν έτρεμε:

-- Λες να γίνει κάτι;....

Ο Χάρμπης του είπε ότι ήταν ένα καλό φάρμακο γι αυτές τις περιπτώσεις, αλλά είχε σημασία, πόσο δηλητήριο είχε μείνει στο σώμα της, και πόσο γρήγορα, από τη στιγμή που τη δάγκωσε το φίδι, έβαλε κανείς το αντίδοτο. Όμως ήταν αισιόδοξος γιατί απ ότι έβλεπε, το δηλητήριο δεν είχε νεκρώσει το πόδι της, κι έτσι αφού το αίμα κυκλοφορούσε, κάτι θα μπορούσε να γίνει. Θάπρεπε, όμως, να περιμένουν αρκετή ώρα για να δουν τα αποτελέσματα.

Ο Πιτθέας κοίταξε την κόρη του που «καιγόταν» από τη θέρμη που της είχε προκαλέσει το δηλητήριο, που συχνά βογκούσε, τρανταζόταν και παραμιλούσε. Κάποια στιγμή του φάνηκε πως ξεκαθάρισε μια φράση της:

--« Ο Πόρος.....μ αγαπάει....μ αγαπάει...»

Γύρισε στο Χάρμπη και τον ρώτησε:

-- Ακουσες αυτό που άκουσα κι εγώ; Εεεεε; Τι θέλει να πει. Ποιος Πόρος;...ο ψαράς; Ο φίλος σου από τη Σφαιρία;

Ο Χάρμπης έγνεψε ότι κι αυτός άκουσε τα ίδια κι απάντησε στον Πιτθέα:

-- Ναι, θα σου εξηγήσω άρχοντά μου. Ας την αφήσουμε όμως να ησυχάσει, να κάνει τη δουλειά του το φάρμακο.....

ΤΡΑΝΤΑΧΤΕΣ ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Παίρνοντας παράμερα τον Πιτθέα ο Χάρμπης, σκέφτηκε ότι ήταν μια ευκαιρία να μάθει ο βασιλιάς όλη την αλήθεια για την Αίθρα και τον Πόρο. Κάθισαν λοιπόν, σχεδόν μεσάνυχτα, σε μια γωνιά της βεράντας, και μίλησε στον Πιτθέα για τον Πόρο και την καταγωγή του, για τον έρωτά του με την Αίθρα, και αντίστροφα για την αγάπη της Αίθρας προς τον Πόρο. Τα είπε όλα με λεπτομέρεια. Κι όταν τελείωσε του παρατήρησε:

-- Τώρα.... εσύ σοφός είσαι, πράξε όπως καταλαβαίνεις.....

Ο Πιτθέας είχε μείνει έκπληκτος, μέσα στην αγωνία του για τη ζωή της Αίθρας, απ όσα άκουσε. Ωστόσο βρήκε να ρωτήσει:

-- Καλά γιατί τόσα χρόνια ο Πόρος δεν θέλησε να φανερώσει την καταγωγή του, να διεκδικήσει μια καλύτερη ζωή;

-- Γιατί, απλούστατα, του άρεσε η ζωή που γνώρισε κοντά μας, του αρέσει να ζει απλά χωρίς σκοτούρες, χωρίς πονοκέφαλους που φέρνει μια ζωή τη δική σου, είπε ο Χάρμπης.

Ο Πιτθέας βρήκε λογική την άποψη του Χάρμπη. Κι αναλογίστηκε πόσες σκοτούρες, πόσα προβλήματα, πόσες αγωνίες είχε αυτός που ήταν βασιλιάς. Ποτέ δεν είχε ευχαριστηθεί έναν ήσυχο ύπνο. Κοιμόταν πάντα κουρασμένος από τις σκέψεις, και ξυπνούσε με την αγωνία για το τι θα προέκυπτε κείνη τη μέρα..... Γι αυτό κι ένοιωσε βαθιά μέσα του, όσα του είπε ο Χάρμπης, όσα ήθελε ο Πόρος, πούχε μάθει να ζει απλά, αφού κανείς δεν τον ώθησε σε αξιώματα, σε θέσεις, σε βασίλεια, σε μάχες, σε ένα σωρό ενέργειες που δυσκολεύουν τη ζωή του ανθρώπου.....

.... Όμως τώρα το πράγμα άλλαζε. Δε μπορούσε η μοναχοκόρη του, αν τελικά γινόταν καλά, κι αν πράγματι αγαπούσε τον Πόρο, να παντρευτεί έναν ψαρά.....Κάτι θάπρεπε να γίνει.....

....Είπε λοιπόν στο Χάρμπη, να μην πει τίποτα σε κανένα, φυσικά ούτε στον Πόρο και την Αίθρα ότι ήξερε το μυστικό τους, κι ότι, αφού η κόρη του γινόταν καλά, θα σκεφτόταν τι θα κάνει....

Ο Χάρμπης του το υποσχέθηκε, δεν είχε λόγο άλλωστε να μην υπακούσει, μια και στις σκέψεις του Πιτθέα είχε διακρίνει το ενδιαφέρον να ικανοποιήσει τις επιθυμίες της κόρης του....

Μ αυτή την κουβέντα ξεχάστηκαν για λίγο, μα γρήγορα ο Πιτθέας θέλησε να δει την κόρη του και πήγε με το Χάρμπη στο δωμάτιό της. Την είδαν να κοιμάται ήσυχη. Το πρόσωπό της είχε καλό χρώμα. Ο Χάρμπης κοίταξε το πόδι της.

--Πάει καλά, είπε με ενθουσιασμό, το μελάνιασμα δεν προχώρησε πιο πάνω. Ούτε το πόδι της πρήστηκε περισσότερο...Φαίνεται πως προλάβαμε....Βοήθησε βέβαια και η αφαίμαξη που έκανε ο γέρος. Από δω και πέρα πρέπει να αρχίσει να υποχωρεί...μέχρι το πρωϊ θα δούμε καλά αποτελέσματα.....

Ο Πιτθέας αναστέναξε με ανακούφιση:

--Είθε να δώσουν οι Θεοί.....είπε και σήκωσε τα χέρια του προς τον ουρανό. Μετά αφήνοντας το Χάρμπη, κοντά στην κόρη του, βγήκε γεμάτος ελπίδα προς το προαύλιο όπου πριν καθόταν ο Μισίας.

Εκείνος καθόταν πάντα εκεί και περίμενε να μάθει:

--Λοιπόν; ρώτησε σαν ο Πιτθέας πλησίασε.

-- Φαίνεται ότι πάει καλά, του απάντησε. Κι ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του γέρου ιερέα και μάντη, συνέχισε: Σ ευχαριστώ....Σ ευχαριστώ για ότι έκανες.....Ζήτησέ μου ότι θέλεις, εκτός από το ναό του Δία....Μη με φέρεις σε δύσκολη θέση μιας και είναι άλλος.....

Ο γερο-Μισίας χαμογέλασε μέσα στο σκοτάδι:

-- Δε θέλω κανένα αντάλλαγμα..... στο είπα.....δεν τόκανα για σένα...τόκανα για κείνη, για να ζήσει...να μεγαλώσει, να παντρευτεί, να κάνει παιδιά.....να σου χαρίσει έναν απόγονο, μια και το βασίλειό σου θα διαλυθεί.....

Ο Πιτθέας αναπήδησε:

-- Τι είπες;.... το βασίλειο μου θα διαλυθεί;.... τι είναι αυτά που λες; Που τα ξέρεις;....

-- Γέρασες και ξεχνάς Πιτθέα.....ξέχασες ότι ήμουν, και είμαι, μάντης.....

Ο Πιτθέας, γεμάτος τώρα κι άλλη αγωνία έφερε τα χέρια στο κεφάλι του.

--Ωωωω...μα ναι, είσαι και μάντης....Λοιπόν...για λέγε.....γιατί θα διαλυθεί το βασίλειό μου;....

Ο γερο Μισίας σκέφτηκε λίγο, μετά είπε:

-- Είναι γραμμένο από τους Θεούς, να αποκτήσεις ένα εγγόνι, από την κόρη σου την Αίθρα. Όμως όχι διάδοχο... Το εγγόνι σου αυτό θα βασιλέψει αλλού, σ άλλη χώρα, όχι στη δική σου.... Αυτή, μετά από εσένα θα πάψει νάχει βασιλιά, θα μοιραστεί σε πολλούς, θάχει πολλούς άρχοντες που θα εκλέγονται από το λαό. Μετά θα υποδουλωθεί σ άλλα βασίλεια....

Ο Πιτθέας είχε μείνει άναυδος απ όσα άκουγε....Δε μπορούσε να τα χωρέσει το μυαλό του....

--Κι όσα έκανα εγώ, για ενώσω τούτο το βασίλειο; ρώτησε το γερο ιερέα-μάντη.

Η απάντηση ήρθε κοφτή:

--Όλα θα πάνε χαμένα!.....

Τώρα ο Πιτθέας νευρίασε:

-- Μα έκανα τόσο κόπο, έδωσα μάχες, έκανα τόσες προσπάθειες;.....Κι έπειτα γιατί ο εγγονός μου να μη γίνει και διάδοχός μου;

--Γιατί έτσι το θέλουν οι Θεοί, είπε ήρεμα ο Μισίας. Δε μπορούμε να πάμε κόντρα στη θέλησή τους.....συνέχισε και σηκώθηκε. Κι αφού τώρα όλα πάνε καλά, εγώ να πηγαίνω....με την άδειά σου βέβαια, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάω ότι μέχεις σε επιτήρηση....

--Μα τι είναι αυτά που λες; διαμαρτυρήθηκε ο Πιτθέας. Δε θάχεις πια επιτήρηση...Μπορείς να κάνεις ότι θέλεις.... Να πας όπου θέλεις.....

-- Θα με βρίσκεις, αν με θέλεις, σε μια καλύβα κοντά στην ακτή του Πώγωνα. Κι εύχομαι όλα να πάνε καλά για την κόρη σου, είπε ο Μισίας και πήρε το δρόμο προς την καλύβα του.

Ο Πιτθέας έμεινε να τον κοιτάζει που έφευγε χωρίς να πει τίποτα. « Τι παράξενος γέρος σκέφτηκε» και μετά πήγε και κάθισε στο ανάκλιντρο της μεγάλης βεράντας. Εκεί άρχισε να σκέφτεται όσα τούπε ο Μισίας για το μέλλον. Δε μπορούσε να καταλάβει «γιατί αφού θα αποκτούσε εγγονό, δε θάχε διάδοχο....για το βασίλειό του.. Ποιός θα τον έδιωχνε;» Μετά σκέφτηκε γιατί του είπε για εγγονό; Ηξερε κάτι για την Αίθρα και τον Πόρο που δεν ήξερε αυτός; Ούτε ο Χάρμπης που τον ενημέρωσε για τον έρωτά τους; Πήγαινε να τρελαθεί....

... Αλλά τώρα προείχε να σωθεί η Αίθρα. Μετά θάβλεπε τι θάκανε με τον Πόρο και τις προφητείες του Μισία. Αραγε ήτανε ικανός να προφητέψει πράγματι, ή έλεγε αρλούμπες; .....σκεφτόταν καθώς πήγαινε για το δωμάτιο της Αίθρας, ενώ στο μεταξύ είχε αρχίσει να ξημερώνει.

Εκεί βρήκε το Χάρμπη να δροσίζει μ ένα πανί το πρόσωπο της Αίθρας. Το είδε και τρόμαξε:

-- Συμβαίνει κάτι άσχημο; ρώτησε.

-- Αντίθετα, κάτι καλό, είπε με ανακούφιση και χαμογελώντας ο Χάρμπης. Συνέρχεται, ο κίνδυνος πέρασε.....

-- Ευτυχώς.....ευτυχώς... είπε αναστενάζοντας ο Πιτθέας.

Σε λίγο η Αίθρα άνοιξε τα μάτια της, κοίταξε γύρω-γύρω, και ψέλλισε:

-- Πατέρα.....

Εκείνος πήγε κοντά της, της χάϊδεψε τα μαλλιά και της είπε στοργικά:

--Ησύχασε, ο κίνδυνος πέρασε... Ο Χάρμπης σ έσωσε!.....

-- Πρώτα ο Μισίας , πετάχτηκε ο Χάρμπης, αν εκείνος δεν είχε ρουφήξει το δηλητήριο δεν ξέρουμε τι θα γινόταν....

Ο Πιτθέας αναγκάστηκε να συμφωνήσει. Ο Χάρμπης είχε δίκιο. Είχαν παίξει μεγάλο ρόλο οι ενέργειες του Μισία. Όμως το αντίδοτο που χρησιμοποίησε τούτος ο χωριάτης έκανε το θαύμα του. Ο βασιλιάς ένοιωθε πια μεγάλη εκτίμηση για τον Χάρμπη.... Ήξερε πολλά για την αποκατάσταση της υγείας των ανθρώπων...

-- Μήπως μαθήτευσες κοντά στον Ασκληπιό που έκανε θαύματα στη Θεσσαλία σ ότι αφορά την υγεία των ανθρώπων, τόσα που μετά από εκατό και πλέον χρόνια να τον θεωρούμε θεό της υγείας; τον ρώτησε.

-- Όχι... όχι... γέλασε ο Χάρμπης. Αλλωστε ο Ασκληπιός έζησε, όπως είπες, πριν εκατό χρόνια.....

-- Ναι, αλλά είχε πολλούς μαθητές που διδάχτηκαν την τέχνη της ίασης των ανθρώπων, αυτοί είχαν άλλους, κι άλλους....

-- Η αλήθεια είναι ότι λόγω καταγωγής μου από τη γη του Ασκληπιού, έμαθα πολλά από τους προγόνους μου. Όμως πολλά τα έμαθα ύστερα από διάφορες παρατηρήσεις και δοκιμές.....

Πάνω σ αυτή την κουβέντα, ο Πιτθέας είχε πάρει μια απόφαση. Και του την είπε με τρόπο που δεν σήκωνε αντίρρηση.

-- Την άλλη φορά που γιάτρεψες εμένα, σου πρότεινα να μείνεις εδώ στην πόλη και να γιατρεύεις τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Όμως τ αρνήθηκες. Μα τώρα δε θα μου το αρνηθείς..... Θα ιδρύσω Ασκληπιείο, κάτι που λείπει από την πόλη, Εκεί θα δίνεις τις ιατρικές σου συμβουλές επίσημα. Εκεί θα διδάξεις κι άλλους, νέους, με όσα ξέρεις. Οσο για τα λατρευτικά καθήκοντα προς τον Ασκληπιό, αυτά θα τα αναθέσω στο Μισία... Τα δικαιούται άλλωστε αφού με κίνδυνο της ζωής του, προσπάθησε να σώσει την κόρη μου. Αλλωστε ιερέας ήταν, δε φαντάζομαι να αρνηθεί....

-- Και πώς θα ζήσει η οικογένειά μου αν δεν εργαστώ στα χωράφια, ρώτησε ο Χάρμπης.

-- Μη σε νοιάζει αυτό θα στο εξασφαλίσω εγώ.... Σήμερα κι όλας θα δώσω εντολή να βρουν τον κατάλληλο χώρο και να αρχίσουν το χτίσιμο του ναού, του Ασκληπιείου. Το οφείλουμε άλλωστε στον Ασκληπιό, το θεό της υγείας, γιατί πιστεύω ότι αυτή δεν μπορεί να υπάρξει αν κάποιος θεός δε συμπαρασταθεί. Ο θεός δίνει τη φώτιση, κι άνθρωπος, ο γιατρός εκτελεί....

Ο Χάρμπης δεν έφερε αντίρρηση, πάντα ήθελε να προσφέρει το καλό στους συνανθρώπους του. Και τώρα του δινόταν μια τέτοια ευκαιρία... Μετά από τη θέση αυτή θα μπορούσε να βοηθήσει και τους άλλους, στο χωριό του, αφού θα είχε τη συμπαράσταση του βασιλιά.....

..... Η μέρα είχε προχωρήσει αρκετά....Ολοι σχεδόν στο βασίλειο της Τροιζήνας είχαν μάθει για την περιπέτεια της Αίθρας και το είχαν για θέμα συζήτησης. Κάτι τέτοια γεγονότα μαθαίνονται γρήγορα, πετάνε από στόμα σε στόμα σαν τον άνεμο. Κι όλοι αγωνιούσαν για την τύχη της... Όμως τώρα η Αίθρα ήταν καλά.... Μόνο το πόδι της ήταν βαρύ. Το μελάνιασμα είχε φύγει, αλλά ήταν ακόμα λίγο πρησμένο...

Ο Χάρμπης της συνέστησε να μείνει στο κρεβάτι, μέχρι να ξεπρηστεί τελείως. Μετά Έφυγε για το χωριό του.... Θάμενε εκεί και άμα γινόταν το Ασκληπιείο, θα μεταφερόταν με την οικογένειά του στην Τροιζήνα.....

Ο ΠΟΡΟΣ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

..... Φεύγοντας από το παλάτι ο Χάρμπης αποφάσισε να περάσει από την καλύβα του Πόρου, να του πει τι είχε συμβεί, αν δεν τόχε μάθει από κάπου, και να τον παροτρύνει να πάει στο παλάτι, να δει την Αίθρα....θα ευχαριστούσε πολύ και τον ένα και τον άλλο....Να πάει!....με ποια δικαιολογία όμως;.... Ηξερε καλά πως αν δεν έβρισκε μια πειστική δικαιολογία ο Πόρος δεν θα πήγαινε..... για αυτό και σκεπτόταν τι να του έλεγε.....

..... Όταν έφτασε στην καλύβα, βρήκε τον Πόρο να κουβεντιάζει με το Μισία. Αυτός του τάχε αφηγηθεί όλα. Στην αρχή ο Πόρος είχε ανησυχήσει πολύ, είχε τρομάξει....Όμως έκρυψε την ταραχή του από το Μισία, για να μη δείξει ότι «κάτι έτρεχε με την Αίθρα». Όμως ο Μισίας δεν τον κράτησε πολύ ώρα σε αγωνία. Τούπε γρήγορα ότι η Αίθρα θα σωζόταν, ότι όσο ήταν στο παλάτι, είχε αρχίσει να δείχνει σημάδια βελτίωσης.

Ωστόσο, όταν είδε το φίλο του πετάχτηκε επάνω και τον ρώτησε με αγωνία:

--Λοιπόν, τι έγινε;.....

-- Εντάξει, ο κίνδυνος πέρασε, η Αίθρα συνήλθε.... Όμως θα μείνει στο κρεβάτι μέχρι να ξεπρηστεί το πόδι της.... τούπε ο Χάρμπης. Μετά γυρίζοντας στο Μισία, τούπε τα νέα για το Ασκληπιείο που είπε πως θα φτιάξει ο Πιτθέας.

-- Οι θεοί φέρνουν το δίκιο, είπε ο Μισίας που του άρεσε η ιδέα του Πιτθέα. Ξανά ιερέας, και μάλιστα του Ασκληπιού.... Η ζωή είναι κύκλοι, που άλλοτε ανεβαίνεις κι άλλοτε κατεβαίνεις....γι αυτό ποτέ δεν πρέπει να απογοητεύεσαι όταν είσαι χαμηλά....ο κύκλος θα πάει πάλι προς τα πάνω, παρατήρησε ο ιερέας.

Στο μεταξύ ο Χάρμπης έψαχνε να βρει τη δικαιολογία με την οποία θάστελνε τον Πόρο στο παλάτι. Αν και την είχε ήδη βρει:.....

-- Για να μη γυρίζω πίσω, είπε στον Πόρο, θα πας στο παλάτι. Θα ζητήσεις να δεις το βασιλιά. Θα του πεις πως ξέχασα να πω στην Αίθρα, ότι πρέπει να κάνει, τρεις φορές την ημέρα, λουτρό στο πόδι της, με χλιαρό νερό, λάδι και μέλι, για να ξεπρηστεί γρήγορα....

Ο Πόρος τάκουσε ξαφνιασμένος..... Τέτοια ευκαιρία να δει την Αίθρα, να μιλήσει μαζί της δεν την περίμενε...

-- Πότε να πάω; ρώτησε.....

-- Ακόμα εδώ είσαι;..... τούπε ο φίλος του....

Ο Πόρος ξεκίνησε αμέσως, ενώ οι δυο άλλοι χαμογελούσαν. Γιατί και οι δυο ήξεραν.... Αλλά καθένας χωριστά, γι αυτό και δεν επεκτάθηκαν σ αυτό το θέμα, αλλά μίλησαν για το θέμα του Ασκληπιείου.....

..... Για πότε έφτασε ο Πόρος στο παλάτι, δεν το κατάλαβε. Τα πόδια του είχαν βγάλει φτερά. Η καρδιά του χτυπούσε έντονα, τόσο από την αγωνία του να δει την Αίθρα, όσο κι απ το ότι βρισκόταν στο παλάτι του Πιτθέα....

Σαν τον παρουσίασαν μπροστά στο βασιλιά, εκείνος τούτη τη φορά, πού ήξερε, τον πρόσεξε καλύτερα. Ηταν ένας γεροδεμένος, όμορφος νέος με αριστοκρατική όψη, γιαυτό κι είχε συγκινήσει τη μοναχοκόρη του.....Δεν είχε άδικο ή Αίθρα που τον ερωτεύτηκε.....Σαν άκουσε το μήνυμα τον παρότρυνε:

-- Πήγαινε να της τα πεις ο ίδιος...είπε, θέλοντας να δώσει την ευκαιρία στους δυο

νέους να συναντηθούν και να μιλήσουν. Ηξερε πως αυτό θα ευχαριστούσε πάρα πολύ την κόρη του, που είχε κινδυνέψει να πεθάνει.....τι θα ήταν η ζωή του χωρίς αυτήν..... Γι αυτό θέλησε να της δώσει χαρά.....να της τονώσει το ηθικό.....
... Ο Πόρος κοίταξε τον Πιτθέα διστακτικά, μα εκείνος μ ένα νεύμα του, του είπε «πήγαινε μέσα».... κι ο ερωτευμένος ψαράς τράβηξε για το δωμάτιό της.

Η Αίθρα σαν τον είδε να μπαίνει έβγαλε μια κραυγή ανείπωτης χαράς. Όμως γρήγορα συνήλθε γιατί μέσα στο δωμάτιο βρίσκονταν η Αναξώ και η Ελένη, και δεν ήθελε να τους δώσει δικαιώματα.

-- Είσαστε καλά; ρώτησε ο Πόρος με φωνή που έτρεμα από συγκίνηση....

Πολύ συγκινημένη από αυτή την επίσκεψη ήταν και η Αίθρα.... Θα ήθελε να μπορούσε να τον αρπάξει, να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει..... μα πώς;....οι άλλες ήταν εκεί... και δεν ήθελε να μάθουν οτιδήποτε, γιατί θα μπορούσε να φτάσει στ αυτιά του πατέρας της....

Ο Πόρος είπε την παραγγελία του Χάρμπη. Στο άκουσμά της τόσο η Αναξώ όσο και η Ελένη, πήγαν αμέσως να ετοιμάσουν το λουτρό, σαν να τόκαναν επίτηδες, για να τους αφήσουν μόνους.....

Η Αίθρα δεν έχασε ούτε στιγμή. Αρπαξε με λαχτάρα τα δυο του χέρια με τα δικά της, τα φίλησε τρυφερά και του είπε:

-- Αγαπημένε μου, ευτυχώς, σώθηκα.

Ο Πόρος σχεδόν δάκρυσε από τη συγκίνηση, αλλά και τη χαρά που έβλεπε ζωντανή την αγαπημένη του. Και μακάριζε το Μισία και το Χάρμπη που με τη βοήθεια των θεών την είχαν σώσει από ένα πολύ σοβαρό κίνδυνο, στον οποίο είχε εκτεθεί εξ αιτίας του, αφού είχε πάει να τον δει στην καλύβα του....

.... Ετσι, με τα βλέμματα ενωμένα, με τα χέρια δεμένα έμειναν ως τη στιγμή που ακούστηκαν νάρχονται οι θεραπαινίδες της.

Τότε εκείνες ζήτησαν από τον Πόρο να βγει από το δωμάτιο για να κάνει λουτρό στο πόδι της η Αίθρα.

Εκείνος υπάκουσε, κοιτάζοντας προς το μέρος της αγαπημένης του, που με τα μάτια τον παρακαλούσε « μη φεύγεις.....».

Βγαίνοντας από το δωμάτιο ο Πόρος έπεσε απάνω στον Πιτθέα. Στάθηκε λίγο αμήχανα, αλλά από αυτή τη δυσάρεστη θέση τον έβγαλε ο Πιτθέας. Ο τετραπέρατος βασιλιάς, στο μεταξύ, παρά την αϋπνία του, είχε αποφασίσει να κρατήσει τον Πόρο στο παλάτι, και χωρίς να πει τίποτα σε κανένα, ότι ήξερε το μυστικό, θα φρόντιζε να τον ανεβάσει κοινωνικά, και μετά θα αποφάσιζε τι ακριβώς θάκανε. Ετσι άλλωστε η Αίθρα θα έπαυε να τρέχει στις παραλίες για να τον βρει. Και ο κίνδυνος να γελοιοποιηθεί θα μειωνόταν. Γιατί τώρα ήταν πια σίγουρος, πως όταν η Αίθρα τόσκαγε από το παλάτι, πήγαινε σ αυτόν. Και να τα αποτελέσματα. Κόντεψε να πεθάνει. Αν τους είχε και τους δυο κοντά του θα μπορούσε να τους επιτηρεί κάπως.... Ετσι του είπε:

-- Πως δε σε πρόσεξα τις άλλες φορές που ήρθες εδώ....Εσύ κάνεις για τη φρουρά μου...Είσαι ψηλός, δυνατός.....Και τι είπες ότι είσαι ψαράς;.....χαράς το πράμα....Εδώ θα γίνεις και αξιωματούχος με τον καιρό...

Ο Πόρος θίχτηκε κάπως μ αυτό το «ψαράς», αλλά δε μίλησε. Τώρα τον ενδιέφερε η Αίθρα και κάθε προσιτή λύση να βρίσκεται κοντά της, ήταν ευπρόσδεκτη. Ετσι υπάκουσε όταν ο Πιτθέας του είπε:

--Πήγαινε στη φρουρά, βρες το Μελίτωνα, τον Κισέα, ή το Λεύκιππο, και πες τους ότι με εντολή μου θα μείνεις σ αυτήν. Θα πω... αργότερα στο Μελίτωνα τι ακριβώς θα κάνεις....

Και ενώ ο Πόρος έφευγε, ο Πιτθέας χαμογελούσε πίσω του με ικανοποίηση που θα τον είχε υπό τον έλεγχό του. Και σκεπτόταν ότι ο Χάρμπης είχε δίκιο πούλεγε ότι ήταν βασιλόπουλο, γιατί τέτοιο περήφανο παρουσιαστικό είχε...Κι ακόμη ότι αν όλα πήγαιναν όπως τα είχε σχεδιάσει στο μυαλό του, μπορεί να τούδινε και την κόρη του για γυναίκα του.....Και να αποκτούσε διάδοχο για το βασίλειό του, κι ας έλεγε ο Μισίας τις προφητείες του.....

ΗΡΕΜΕΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ

Η Αίθρα δεν άργησε να γίνει καλά, κι ευτυχισμένη που τα πράγματα είχαν πάρει τέτοια τροπή, περνούσε όμορφες μέρες. Ο Πόρος βρισκόταν κοντά της, στο παλάτι, κι εύρισκε πότε – πότε την ευκαιρία να τον συναντάει στα πεταχτά και να ανταλλάσσει και κάνα κλεφτό φιλί. Το ίδιο και ο Πόρος, που μετά την τοποθέτησή του σαν απλού στρατιώτη στη φρουρά, του ανατέθηκαν πιο υψηλά καθήκοντα. Με πρόταση του Μελίτωνα, ο Πιτθέας τον είχε τοποθετήσει επόπτη της ομάδας των εργατών και των τεχνιτών που θάχτιζε το νέο ναό του Ασκληπιού. Ο Μελίτωνας είχε προτείνει τον Πόρο, κι ας ήταν καινούργιος στο παλάτι, γιατί είχε διαπιστώσει ότι ήταν πολύ έξυπνος, και πάνω, απ όλα όπως είχε πληροφορηθεί, ο Πόρος είχε μάθει πολλά για τις κατασκευές σπιτιών από το Χάρμπη, που κι αυτός με τη σειρά του τάχει μάθει από πραγματικούς τεχνίτες. Ετσι θα μπορούσε να επιβλέπει το χτίσιμο του ναού για λογαριασμό του παλατιού. Ο Πιτθέας είχε δεχτεί την πρόταση του Μελίτωνα με ξεχωριστεί ικανοποίηση. Το γεγονός ότι οι άντρες του παλατιού είχαν αρχίσει να συμπαθούν τον Πόρο, βοηθούσε στα σχέδιά του. Πολύ δε περισσότερο αφού κι ο Πόρος έδειχνε ότι ήξερε πάρα πολλά πράγματα, που ως τώρα δεν είχε την ευκαιρία να αποδείξει. Να παρουσιάσει τις ικανότητές του, πέρα από εκείνη της ναυτικής τέχνης που όλοι ήξεραν ότι γνώριζε πολύ καλά.

.... Ετσι τώρα, δεκαπέντε μέρες μετά, ο Πόρος επέβλεπε με επιτυχία το χτίσιμο του ναού του Ασκληπιού, που γινόταν σ ένα πολύ όμορφο και υγιεινό χώρο, μεταξύ του παλατιού και της πόλης της Τροιζήνας, ανάμεσα σε πανύψηλα δροσερά πλατάνια, κάτω από τα οποία έτρεχαν γάργαρα νερά πούρχονταν από ψηλά. Σ ένα τέτοιο χώρο όπου κελαηδούσαν λογής-λογής πουλιά, μόνο η υγεία μπορούσε να βασιλεύει, που ήταν κόρη του Ασκληπιού.....

Το χώρο αυτό επισκεπτόταν πότε – πότε και ο Μισίας, που θα ήταν ο ιερέας του Ασκληπιείου. Και φυσικά η Αίθρα που με το πρόσχημα ότι πάει να δει τις εργασίες, πήγαινε να δει τον αγαπημένο της.

Ο Πιτθέας χαμογελούσε κάθε φορά που η κόρη του τούλεγε ότι πάει εκεί. Και της έλεγε πειραχτικά:

-- Ολο εκεί τρέχεις, μήπως σου αρέσει ο Πόρος;....

Η Αίθρα, αν και θάθελε να βροντοφωνάξει την αγάπη της για τον Πόρο, συγκρατιόταν κι απαντούσε μόνο:

-- Γιατί δεν είναι καλός;....δεν είναι εργατικός;... και μετά το γύριζε: Τι λες καλέ πατέρα, μ ενδιαφέρει να τελειώσει αυτός ο ναός γιατί είναι ο ναός του θεού που με γιάτρεψε...

Και νόμιζε ότι ο βασιλιάς πατέρας της τα πίστευε....και ότι θα τα πίστευε....μέχρι ναρχόταν η ώρα να του φανερώσει το μυστικό της, μόλις ο Πόρος θάχε μια καλή θέση μέσα στο παλάτι.....Κάτι που μέρα με τη μέρα γινόταν πραγματικότητα..... Ένα γεγονός που τόβλεπαν και ο Πιτθέας και η Αίθρα με ικανοποίηση, από τη δική του πλευρά ο καθένας, μα μ ένα κοινό σκοπό.....κάτω από τη σκιά ενός μυστικού, του μυστικού έρωτα του Πόρου και της Αίθρας, που εκτός από το ζευγάρι, ήξεραν ο Πιτθέας, ο Χάρμπης και ο Μισίας, που τους είχε δει να αγκαλιάζονται στην καλύβα του πρώην ψαρά. Αλλά κανένας δε μιλούσε στον άλλο γι αυτό το μυστικό, που όσο περνούσε ο καιρός, τόσο θέριευε, τόσο εδραιωνόταν, γεννούσε ελπίδες για ολοκληρωτική φανερή πια ένωση.....

.....Όμως τις ήρεμες μέρες ήρθε να ταράξει ένα απρόσμενο γεγονός:Ο ξαφνικός θάνατος του Δηλίωνα, του αρχηγού των πλοίων του Πιτθέα. Ο Δηλίωνας αν και ήταν νέος ακόμα, είχε πεθάνει, όπως διαπιστώθηκε, φυσιολογικά, δηλαδή ο θάνατος του δεν ήταν αποτέλεσμα δολοφονικής ενέργειας. Ο Πιτθέας στενοχωρήθηκε πολύ γιατί είχε χάσει έναν καλό αξιωματικό, έναν πολύ καλό ναυτικό που γνώριζε άριστα τα μυστικά της θάλασσας, και διοικούσε τα πλοία του που λιμενίζονταν στον Πώγωνα με σύνεση. Ακόμη γιατί ο Δηλίωνας ήξερε τη ναυπηγική τέχνη και παρακολουθούσε με μεγάλη εμπειρία την κατασκευή των πλοίων που γινόταν στο Νεώριο, στην Καλαυρία, απέναντι από τον Πώγωνα.

Ο Πιτθέας έδωσε εντολή να τον θάψουν με τιμές. Κι άρχισε να προβληματίζεται, ποιόν έπρεπε να βάλει τώρα επικεφαλής των πλοίων. Από το αδιέξοδο των έβγαλαν τόσο ο Μελίτωνας, όσο και ο Κισέας και ο Λεύκιππος, όταν το συζήτησε μαζί τους:

--Τον Πόρο, του πρότειναν, και του εξήγησαν ότι ο Πόρος ήταν ικανός, και πάνω απ όλα, πολλά χρόνια ναυτικός, ήξερε καλά τη θάλασσα και τα μυστικά της. Βέβαια δεν ήταν πολεμιστής, αλλά αυτό δεν είχε και μεγάλη σημασία, γιατί την εποχή εκείνη δεν είχαν πολέμους.....Στο μεταξύ θα μάθαινε.... Θα τον βοηθούσαν και κείνοι να συμπληρώσει τις γνώσεις του....

-- Μα θα αντιδράσουν οι άλλοι, είπε ο Πιτθέας, αν και του άρεσε πολύ η πρόταση, γιατί έτσι ανέβαζε σιγά-σιγά τον Πόρο στα μάτια των υπηκόων του.

-- Γιατί να αντιδράσουν; είπε ο Μελίτωνας. Εγώ δεν ξέρω και κανέναν από τους επικεφαλής των πληρωμάτων των πλοίων που να είναι ικανότερος από τον Πόρο.....

-- Ναι αλλά είναι καινούριος στο παλάτι, παρατήρησε ο Πιτθέας, θέλοντας να σιγουρευτεί ότι η επιλογή θα ήταν χωρίς επακόλουθα.

-- Μπορεί, αλλά είναι παλιός στη θάλασσα.... Από παιδί..... Επειτα τα πληρώματα των πλοίων τον ξέρουν... τον έχουν δει όλοι να αρμενίζει με το σκάφος του....

-- Αυτό είναι που με φοβίζει.... είπε ο Πιτθέας.... τον ξέρουν σαν ψαρά.....όχι σαν πολεμιστή της θάλασσας...

-- Τώρα όλοι ξέρουν ότι είναι στο παλάτι, μαθαίνουν τις ικανότητές του....μετά ποιός θα αμφισβητήσει τις αποφάσεις σου; ρώτησε ο Μελίτωνας.....

-- Καθένας θα μπορούσε να το κάνει, είπε ο Πιτθέας, κι αυτό είναι που δε θέλω. Γιατί δε θα μπορέσει να κάνει σωστά τη δουλειά του... Γιατί δεν πρέπει να τον φοβούνται, αλλά να τον εκτιμούν, να τον σέβονται, να τον αναγνωρίζουν ότι είναι ικανός...

Οι άλλοι σιώπησαν για λίγο. Σκέφτονταν ότι κατά ένα μέρος ο Πιτθέας είχε δίκιο. Γιατί μόνο η εντολή του βασιλιά δε θα τον βοηθούσε πραγματικά αν κάποιοι έφερναν αντίρρηση, αφού ο Πόρος δεν είχε ενδείξεις ότι είχε κάποιους απ όλους μαζί του.

Κι ενώ σκέφτονταν τη λύση, την έδωσε ο Πιτθέας:

-- Ακουσε, είπε στο Μελίτωνα. Θα πάτε και οι τρεις σας στο Ναύσταθμο. Θα προτείνεις στα πληρώματα να διαλέξουν ανάμεσα στον Κισέα και το Λεύκιππο που θάναι εκεί, στους επικεφαλής των πλοίων που θα είναι επίσης εκεί, και στον Πόρο που θα απουσιάζει. Οποιον διαλέξουν αυτοί.....

-- Κι αν διαλέξουν έναν από μας; ρώτησε ο Λεύκιππος.

-- Τότε θα δούμε είπε ο Πιτθέας.... Λοιπόν, ξεκινήστε.....

Οι τρεις αξιωματούχοι ξεκίνησαν για τον Πώγωνα, ενώ ο Πιτθέας βγήκε μόνος στη μεγάλη βεράντα , κοίταξε προς τον Πώγωνα, και καμάρωσε για τις εμπνεύσεις που είχε: Ηταν σίγουρος ότι κανένας από τους δυο αξιωματούχους του δεν ήθελε να πάει στα πλοία. Ετσι αυτοί θα φρόντιζαν, κατά κάποιον τρόπο συνωμοτικά, να πείσουν τα πληρώματα – οι πιο πολλοί ναύτες και κωπηλάτες ήταν δικοί τους- να διαλέξουν τον Πόρο. Οσο για τους πλοιάρχους δεν τον ένοιαζε, ας είχαν όποια γνώμη ήθελαν. Γιατί ήξερε καλά ότι η δύναμη ενός βασιλιά είναι η αγάπη του λαού. Κι ενός πλοιάρχου η αγάπη του πληρώματος..... αν δεν την είχαν τι θα μπορούσαν να κάνουν;.....

ΕΝΑΣ ΠΟΡΟΣ...ΑΛΛΙΩΤΙΚΟΣ

Όπως τόχε προβλέψει ο Πιτθέας, τα πληρώματα διάλεξαν τον Πόρο για αρχηγό του στόλου του, σχεδόν με μια φωνή. Γι αυτό και ήταν γεμάτος χαρά και ικανοποίηση.

Η επιλογή του Πόρου δεν άρεσε σε τρεις από τους οκτώ πλοιάρχους, που παραιτήθηκαν –θάφευγαν για άλλες πολιτείες. Αλλά αυτό δεν τον ένοιαζε. Θάβαζε άλλους , μόλις θα αναλάμβανε ο Πόρος. Ο Πόρος ο οποίος ένοιωσε ξεχωριστή χαρά, αφού θα ξαναζούσε κοντά στη θάλασσα που τον γοήτευε. Βέβαια είχε κάποιους φόβους, πως θα τάβγαζε πέρα, αλλά στο διάστημα αυτό που ήταν στο παλάτι, είχε αρχίσει να μαθαίνει πως πρέπει να επιβάλλεται. Οπότε με λίγη ακόμη προσπάθεια και καλοσύνη για όλους θα τα κατάφερνε.

Αντίθετη σ αυτή την επιλογή ήταν η Αίθρα. Δεν της άρεσε καθόλου όταν τόμαθε. Τώρα ο Πόρος θα ήταν περισσότερο μακριά της. Και δυσκολότερα θα μπορούσε να τον δει, αφού θα έμενε και στα πλοία. Γι αυτό και είπε στον πατέρα της:

-- Τον έκαψες τον άνθρωπο.....

Ο Πιτθέας θάθελε να της φωνάξει κατάμουτρα «για σένα το κάνω χαζή...» αλλά συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε ακόμα να δείξει ότι ήξερε τα πάντα. Ετσι περιορίστηκε να πει:

-- Γιατί, τι έχει να πάθει;.... Τις λίγες αυτές μέρες που είναι κοντά μας, ο Πόρος απέδειξε ότι είναι ένα αριστοκρατικό παλικάρι, ένας δυναμικός άντρας, που μπορεί άνετα να εκτελέσει τα καθήκοντα που του ανέθεσα. Πως δεν είναι ένας χαλαρός, ανούσιος, ψαράς... Πως έχει μέσα του μεγάλη ψυχική δύναμη, εκτός από τη σωματική.....

-- Δεν εννοώ αυτό.....μουρμούρισε η Αίθρα, που δε διαφωνούσε βασικά για όσα έλεγε ο πατέρας της.

-- Τότε για πιο πράγμα μιλάς, είπε κάπως έντονα ο πατέρας της.

Η Αίθρα προτίμησε να μην απαντήσει κείνη τη στιγμή. Δεν την εύρισκε κατάλληλη. Θα φρόντιζε κάποια άλλη στιγμή να ξεκαθαρίσει τα πράγματα με τον πατέρα της. Γι αυτό κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της, αφήνοντας πίσω της τον πατέρα της να γελάει ξέροντας τον πραγματικό λόγο που αντιδρούσε.....

..... Όμως η Αίθρα τάχασε κυριολεκτικά όταν είδε τον Πόρο κατά την τελετή ανάληψης των καθηκόντων του, που έγινε την άλλη μέρα την παραλία του Πώγωνα, όπου βρίσκονταν τα πλοία. Η τελετή ήταν όσο πιο επίσημη μπορούσε, αφού παραβρέθηκαν ο Πιτθέας με τη μεγάλη του στολή, οι αρχηγοί της φρουράς του, πολλοί από τους ιερείς, και φυσικά η Αίθρα, στολισμένη όσο ποτέ. Ο Πιτθέας είχε αποφασίσει να γίνει έτσι αυτή η τελετή για να ανεβεί το κύρος του νέου διοικητή των πλοίων. Ολοι είχαν φτάσει στην παραλία με άμαξες που έσερναν άλογα. Απ την πομπή ξεχώριζε εκείνη του Πιτθέα, που ήταν στολισμένη με χρυσάφι....

... Οπως ξεχώριζε τώρα και ο Πόρος, μέσα στη νέα, πολεμική στολή του, με την περικεφαλαία..... Η Αίθρα είχε μείνει έκθαμβη. Ποτέ δεν τον είχε φαντασθεί έτσι! Ηταν ο ίδιος ο θεός Αρης. Και παρ ότι είχε διαφωνήσει για την τοποθέτησή του στα πλοία, τώρα ένοιωθε περήφανη γι αυτόν, σκεφτόταν πως πράγματι άξιζε να τον αγαπάει, μακάριζε την τύχη της που τούχε δοθεί, πούχε γίνει γυναίκα του....Γιατί όπως φαινόταν, εκείνος ο ψαράς, άξιζε, άξιζε πολλά. « Θα μπορούσε να γίνει και βασιλιάς.....» σκεφτόταν και τον θαύμαζε όλο και πιο πολύ.....

... Το περίεργο είναι ότι την ίδια σκέψη έκανε κι ο Πιτθέας. « Γιατί όχι διάδοχός μου....σκεφτόταν μέσα του.... Αφού αναδειχθεί αρκετά, θα παντρευτεί την Αίθρα, και μετά τον ορίζω διάδοχό μου....Κι ας λέει ο Μισίας ότι δε θα αποκτήσω διάδοχο, κι ότι θα διαλυθεί το βασίλειό μου.....»

Αυτά σκεφτόταν ο Πιτθέας ενώ με το βλέμμα του περιεργαζόταν τα πλοία, τα πληρώματα, τους παρευρισκόμενους, και πολλούς από το πλήθος, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Μισίας, που είχε όμως φροντίσει να είναι πιο πίσω.

Μια σάλπιγγα ήχησε ότι ήρθε η ώρα της τελετής. Ο ιερέας του ναού του Φυταλμίου Ποσειδώνα, ο Ιόλαος, έχυσε ένα υγρό από λάδι και μέλι στη θάλασσα. Μετά ράντισε τα πλοία και τον Πόρο στο κεφάλι. Ηταν μια παράκληση στον Ποσειδώνα για γαλήνια και γλυκιά θάλασσα.

Αφού τελείωσε αυτό το τελετουργικό, πήρε το λόγο ο Πιτθέας:

-- Από σήμερα, άρχισε να λέει απευθυνόμενος στα πληρώματα, διοικητή σας θα είναι ο Πόρος, αυτός που όλοι ξέρετε, αυτός που εσείς διαλέξατε. Εσείς του δώσατε αυτή τη θέση, εσείς οφείλετε να τη στηρίξετε. Βέβαια είναι και της δικής μου εμπιστοσύνης. Αλλά έχω να σας προειδοποιήσω, ότι αν κάποιος άλλαξε γνώμη, να το πει τώρα, πριν μου δώσει την υπόσχεση ότι θα εκτελέσει πιστά τα καθήκοντά του. Μετά θα είναι αργά, κάθε αντίθεση και ανυπακοή σ αυτόν θα θεωρηθεί προδοσία, και θα τιμωρηθεί ανάλογα. Σας ακούω λοιπόν.....

Μετά από αυτή τη φράση τα πληρώματα και όλοι οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές.

Ιδιαίτερα ικανοποιημένος και συγκινημένος ο Πόρος από αυτή την επιδοκιμασία, έφυγε από το πλάϊ του βασιλιά-στεκόταν δεξιά του-, ήρθε μπροστά του , έφερε το δεξί του χέρι σφιγμένο γροθιά στο πλατύ του στέρνο και είπε:

-- Βασιλιά μου, Εγώ ο Πόρος, ο από Καλαυρού, διοικητής από σήμερα του Στόλου, σου δίνω την υπόσχεση, ότι θα εκτελέσω τα καθήκοντα μου με ζήλο, δικαιοσύνη, συνέπεια και πίστη σε σένα και στην πατρίδα, και θα σας υπερασπιστώ ακόμα και με τη ζωή μου.

Σαν τελείωσε, πληρώματα και πλήθος ξέσπασαν πάλι σε ζητωκραυγές. Τότε ο Πιτθέας τούδωσε και το σπαθί του, που ως τώρα κρατούσε ο Λεύκιππος.

-- Πάρε το σπαθί σου, του είπε, και χρησιμοποίησέ το μόνο για τις περιπτώσεις που μου υποσχέθηκες. Για κανένα άλλο ταπεινό λόγο.

Ο Πόρος πήρε το σπαθί, χαιρέτησε με το χέρι-γροθιά στο στήθος και ανέβηκε στο πλοίο «Λάχεσις» πούχε διαλέξει να επιβαίνει και στο οποίο επικεφαλής ήταν ο Δημόσιππος, παλιός του φίλος, απ όταν πήγαινε και τον εύρισκε με τη βάρκα του και ψάρευαν μαζί.

Από το σημείο αυτό ο Πόρος είδε την Αίθρα, να τον κοιτάζει γεμάτη περηφάνια, και να σκουπίζει ένα δάκρυ συγκίνησης. Της έστειλε ένα βλέμμα αγάπης...αλλά δεν ήξερε αν εκείνη το κατάλαβε....Πόσο όμορφη την έβλεπε τούτη την ώρα!.....

Ηχησε ξανά η σάλπιγγα, πράγμα που σήμαινε το τέλος της τελετής.....αλλά και το τέλος της συνάντησης του Πόρου και της Αίθρας, που τώρα προσπαθούσαν απεγνωσμένα να χορτάσουν, με τα μάτια, ο ένας τον άλλο... Λες και δε θα μπορούσαν να ιδωθούν.....τώρα πια που ο Πόρος μπορούσε να μπαινοβγαίνει επίσημα στο παλάτι όποια ώρα ήθελε, και να συζητάει ελεύθερα με την Αίθρα, αφού κι αυτή συχνά ανακατευόταν στα θέματα του βασιλείου.....

.... Ενας- ένας με πρώτους τον Πιτθέα και την Αίθρα, άρχισαν να αναχωρούν από την παραλία. Ο Πόρος έμεινε πάνω στο πλοίο για να ενημερωθεί από το φίλο του το Δημόσιππο, σχετικά με την κατάσταση των πλοίων, των πληρωμάτων, για να καταλάβει τι ακριβώς γίνεται, αν και ήξερε πολλά πράγματα, γιατί συχνά κουβέντιαζε μαυτόν.....

ΕΝΑΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΦΟΝΙΑΣ

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες, περίπου, απ όταν ο Πόρος ανέλαβε τη διοίκηση του στόλου στην Τροιζήνα. Ο πρώην ψαράς αποδεικνυόταν ικανός για τη θέση που του είχαν αναθέσει, αφού μετά από λεπτομερή ενημέρωση, είχε αρχίσει να οργανώνει όπως αυτός νόμιζε καλύτερα τα πολεμικά πλοία. Μια οργάνωση που όλοι επικροτούσαν, που κυρίως στηριζόταν στην εκπαίδευση και την άσκηση των πληρωμάτων, για να είναι ετοιμοπόλεμα, αν χρειαζόταν. Παράλληλα είχε επινοήσει νέα όπλα, όπως τις σφενδόνες που μπορούσαν να πετάξουν αναμμένα πανιά, ποτισμένα με λάδι, στα εχθρικά πλοία που θα βρίσκονταν σε απόσταση βολής και να προκαλέσουν πυρκαϊά. Κι όλα αυτά τα επιχειρούσε με απόλυτη αγάπη και σεβασμό των πληρωμάτων, αλλά και των πλοιάρχων των τριήρεων, τόσο των παλιών, όσο και των νέων που είχε διορίσει εκείνος με τη σύμφωνη γνώμη του Πιτθέα. Ολη ή δύναμη του στόλου, του αναγνώριζε το ενδιαφέρον του, για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, για καλύτερο φαγητό, ενώ παράλληλα προσπαθούσε να αυξήσει το μισθό των πληρωμάτων, ιδιαίτερα σε όσους είχαν οικογένεια. Κι αυτό ίσχυε τόσο για τους τοξότες, όσο και για τους κωπηλάτες και τους άλλους πολεμιστές, σπαθοφόρους και εκτοξευτές.

Όλα αυτά τον «ανέβαζαν» στα μάτια τον πολιτών της Τροιζήνας, κάτι που ευχαριστούσε ιδιαίτερα τον Πιτθέα. Διότι, μετά από ένα λογικό διάστημα, θα μπορούσε να εγκρίνει το γάμο της μοναχοκόρης του, με αυτόν τον έξυπνο και συνάμα δραστήριο αξιωματούχο του παλατιού, όταν πια θάχε ξεχαστεί τελείως ότι ο Πόρος ήταν κάποτε ψαράς. Και χαιρόταν που όλος ο πληθυσμός του βασιλείου του είχε αρχίσει να τον θαυμάζει, να του αναγνωρίζει έμφυτες, ξεχωριστές ικανότητες, που όλοι έλεγαν πως είχε, αφού ήταν γιος του ήρωα Καλαβρού. Γιατί, όπως ήταν φυσικό, μετά την αναφορά που έκανε ο ίδιος ο Πόρος κατά την ορκωμοσία του, στον Καλαβρό- είχε πει «εγώ ο Πόρος ο από Καλαβρού»- μαθεύτηκε ποιος ακριβώς ήταν. Σ αυτό είχε βοηθήσει και ο Χάρμπης, που είχε αρχίσει να αποκαλύπτει το μυστικό για να βοηθήσει την άνοδό του.

Η μόνη που ήταν κάπως δυσαρεστημένη ήταν η Αίθρα, γιατί δεν μπορούσε πια να βρίσκεται συχνά μόνη με τον Πόρο και να χαίρονται τον έρωτά τους. Βέβαια έκανε υπομονή γιατί ήξερε ότι κάποια στιγμή θα γίνονταν επίσημα ζευγάρι, αλλά όσο νάταν, παρά το γεγονός ότι ο Πόρος πήγαινε συχνά στο παλάτι, μόλις που πρόφταινε να τον ξεμοναχιάσει λίγο, για ένα πεταχτό φιλί, αφού την περισσότερη ώρα που ήταν εκεί, ο Πόρος συζητούσε με τον πατέρα της θέματα των πλοίων. Αλλά κιι όταν τον ξεμονάχιαζε, ο Πόρος ήταν σχεδόν πάντα αφηρημένος, είχε στο νου του τι θα κάνει με τα πλοία και τα πληρώματα, κι όλα όσα την αφορούσαν τα έκανε όλα σχεδόν μηχανικά. Γι αυτό και του διαμαρτυρόταν:

-- Σαν ψαράς ήσουν ολότελα δικός μου...τώρα ούτε που με σκέφτεσαι καθόλου....Δεν ενδιαφέρεσαι να μείνεις μόνος μαζί μου, να χαρούμε ο ένας το άλλο, να μιλήσουμε τρυφερά σαν τότε.....

Μάταια ο Πόρος προσπαθούσε να της εξηγήσει ότι αυτά ήταν προσωρινά, κι ότι θάπρεπε νάναι ευχαριστημένη που όλα πήγαιναν τόσο καλά..... Ότι έπρεπε να δείξει τις ικανότητές του για το καλό τους, για να ενωθούν επίσημα όσο πιο σύντομα γινόταν, ότι κι αυτουνού του έλειπε και σα σύντροφος και σα γυναίκα!.....

Μετά είχαν συμβεί κι αυτά τα άλλα γεγονότα, όπως θάνατος του Μισία, που είχαν φέρει ανησυχία στο παλάτι. Γιατί πέντε μέρες μετά από όταν ο Πόρος τοποθετήθηκε αρχηγός στο στόλο, ο γερο-Μισίας είχε βρεθεί πεθαμένος στην καλύβα του. Στην αρχή πολλοί είχαν νομίσει ότι κάποιος τον σκότωσε. Αλλά τελικά διαπιστώθηκε ότι είχε πεθάνει από γεράματα, διότι δεν είχε κανένα τραύμα, ούτε σημάδια δηλητηρίασης. Κι αυτό έγινε τη στιγμή που ένας άλλος αξιωματούχος συνέχιζε το χτίσιμο του ναού του Ακληπιού, στον οποίο, τελικά ο Μισίας δεν πρόλαβε να μπεί.

Βέβαια ο Πιτθέας είχε δώσει εντολή να τον θάψουν με τιμές στο προαύλιο αυτού του ναού, αλλά ο θάνατός του είχε φέρει ανησυχία και ταραχή στο βασίλειο και στο παλάτι. Κάτι που επηρέαζε και τις δικές τους σχέσεις και επαφές αφού ο χαμός του δεν τους άφηνε ασυγκίνητους, μιας και ο γερο-ιερέας είχε κατά ένα μέρος σώσει την Αίθρα από το δάγκωμα του φιδιού……

-- Τέλος πάντων, άντε να δούμε τι θα γίνει… έλεγε και ξανάλεγε η Αίθρα, κάθε φορά που έπιαναν αυτή τη συζήτηση. Πότε το ένα, πότε το άλλο, πότε τα πλοία σου….δε μας αφήνουν να βρεθούμε μαζί…

Κι εννοούσε ότι δεν μπορούσαν να χαρούν ολοκληρωτικά τον έρωτά τους, κάτι που ερέθιζε την Αίθρα να μιλήσει στον πατέρα της, να του πει την αλήθεια, να τελειώνει τέλος πάντων αυτή η ιστορία. Πίστευε ότι ο πατέρας της δε θάφερνε αντίρρηση……

…. Αντίρρηση είχε όμως ο Πόρος. Της έλεγε ότι ήταν ακόμα νωρίς, έπρεπε να εδραιώσει τη θέση του ώστε να μη μπορεί κανείς να πει το παραμικρό γι αυτόν, για να μπορεί να το δεχτεί εύκολα κι ο Πιτθέας. Ετσι η Αίθρα όλο και ανέβαλε, κι οι μέρες περνούσαν ίδιες κι απαράλλαχτες στο γνωστό ρυθμό…..

Την Αίθρα να περιμένει τη μεγάλη στιγμή που θα φανέρωνε το μυστικό της και τον Πόρο να νοιάζεται πως θα κάνει καλύτερο το στόλο……

….. Ωσπου ένα πρωϊ, που η μέρα είχε ξημερώσει με δυνατό άνεμο, βροχή, αστραπές και κεραυνούς, ο Πόρος ζήτησε από τον Πιτθέα την άδεια να βγάλει τα πλοία έξω από το λιμάνι, για να ασκηθούν οι κωπηλάτες….

-- Μ αυτόν τον καιρό; παρατήρησε ο Πιτθέας.

-- Μα έτσι θα κωπηλατήσουν, υποχρεωτικά, κόντρα σε μια φυσική δύναμη, θα εξασκηθούν, επέμεινε ο Πόρος. Στη γαλήνη όλοι κωπηλατούν……Δηλαδή, αν τους τύχει κάτι τέτοιο τι θα κάνουν;…. Δεν πρέπει νάχουν μια εμπειρία;……

Ο Πιτθέας δίστασε στην αρχή, σαν κάτι να φοβόταν, μα πες –πες ο Πόρος τον έπεισε και έδωσε την άδεια να βγει ο στόλος, από το στενό, στην ανοιχτή θάλασσα, απέναντι από τα Μέθανα. Κι έβγαζε φίδια η θάλασσα εκείνη!……

….. Ετσι μετά από αρκετή ώρα, τα πλοία αρμένιζαν απέναντι από τα Μέθανα με πλώρη προς την Αίγινα. Ο άνεμος πολύ δυνατός, ερχόταν από το μέρος της , βόρειος και ανατολικός μαζί….Τα κύματα βουνά, έκαναν τα πλοία καρυδότσουφλα…Οι κωπηλάτες τραβούσαν κουπί δυνατά, να νικήσουν το κύμα, καταϊδρωμένοι. Τα πανιά φυσικά μαζεμένα, γιατί αν ήταν ανοιχτά ή θα τάσκιζε ο αέρας, η θα τους έπαιρνε ανάποδα…..

Ο Πόρος , πάνω στο «Λάχεσις», με το Δημόσιππο πήγαιναν μπροστά και οι άλλοι ακολουθούσαν…..Κάποια στιγμή ο αέρας δυνάμωσε….Κεραυνοί άρχισαν να πέφτουν δεξιά-αριστερά, και μαζί ψιλή παγωμένη δαρτή βροχή…Ο αγώνας φαινόταν άνισος….

--Καλύτερα να γυρίσουμε… πρότεινε ο Δημόσιππος. Δεν έχει νόημα…. Με τέτοια τρικυμία κανένα πλοίο δε θα κυκλοφορούσε…. ούτε θα πολεμούσε… οπότε γιατί να ταλαιπωρηθούμε…. Το πλήρωμα δηλαδή…..

Ο Πόρος συμφώνησε. Εδωσε εντολή να γυρίσουν. Είπε όμως να ανοίξουν το μικρό μπροστινό πανί, να ξεκουραστούν οι κωπηλάτες. Τώρα ο άνεμος θα ήταν πίσω τους και θα τους πήγαινε αυτός…..

Ετσι κι έγινε. Μα μόλις το «Λάχεσις» πήρε στροφή, το μικρό πλάγιο πανί κόπηκε από το κατάρτι. Ολοι είπαν να το δέσουν πάλι, μα ποιος θα ανέβαινε εκεί ψηλά; Ο Πόρος τους έκανε όλους πέρα. Χωρίς να χάσει καιρό τόδεσε μ ένα σκοινί, και μετά σκαρφάλωσε στο κατάρτι, για να το περάσει στην τροχαλία και να το ανεβάσουν πάλι…..

…… Μετά όλα έγιναν αστραπιαία….. Ενας κεραυνός χτύπησε το κατάρτι του «Λάχεσις», και μαζί και τον Πόρο, που ήταν πάνω σ αυτό! Πριν οι άλλοι, πούχαν τυφλωθεί από τη λάμψη και κουφαθεί από τον κρότο, καταλάβουν τι είχε γίνει, ο Πόρος έπεφτε στο κατάστρωμα! Οσοι μπορούσαν έτρεξαν κοντά του. Μα αλίμονο! Ο Πόρος έδειχνε νεκρός!… προσπάθησαν μήπως τον συνεφέρουν!….. Αδικος κόπος!…Ο κεραυνός τον είχε κάψει, τον είχε σκοτώσει!…. Πανδαιμόνιο: ταραχή, αγωνία και θρήνος μαζί!…Προσπάθησαν να δουν τι άλλο είχε συμβεί…..Το κατάρτι είχε σκιστεί στα δύο, και μια τρύπα είχε ανοίξει στο πλοίο, από την οποία έμπαινε ορμητικά το νερό… Επακολούθησε φοβερός πανικός. Το πλοίο θα βούλιαζε…. Οι

άλλοι από τα υπόλοιπα πλοία, που είδαν όσα θλιβερά και τρομαχτικά είχαν συμβεί, προσπάθησαν να τους πλησιάσουν....να τους βοηθήσουν.... Αλλά το κύμα δεν τους άφηνε.. Εκαναν πολλές προσπάθειες γεμάτοι αγωνία... χωρίς να το καταφέρνουν....

Τελικά, όταν το κύμα τους έσπρωξε όλους κοντά στο στενό, που οδηγούσε στον Πώγωνα , τότε μόνο ένα πλοίο κατάφερε να πλησιάσει το « Λάχεσις» που βυθιζόταν. Και ίσα που πρόλαβαν να μεταφέρουν το σώμα του Πόρου, και να περάσουν κι αυτοί, στο άλλο πλοίο, πριν το κουφάρι του χαθεί στα βάθη τις αγριεμένης θάλασσας.....

.....Σαν μπήκαν μέσα στο λιμάνι του Πώγωνα, και ηρέμησαν κάπως απαλλαγμένοι από τα στοιχειά της φύσης, τότε μόνο κατάλαβαν το μέγεθος της συμφοράς!....Γιατί μόνο συμφορά ήταν ο χαμός του Πόρου, που είχε σκορπίσει σ όλους απέραντη θλίψη..... Μια συμφορά που θάπρεπε τώρα να την αναφέρουν στο παλάτι.....

ΘΡΗΝΟΣ….ΑΝΕΙΠΩΤΟΣ ΘΡΗΝΟΣ ΠΑΝΤΟΥ….

Ενας άλλος, πιο δυνατός κεραυνός, έπεσε στο παλάτι και μια απέραντη νεκρική σιγή απλώθηκε παντού, όταν ο Δημόσιππος έφερε το θλιβερό νέο, μόλις πληροφόρησε τον Πιτθέα και την Αίθρα τι είχε συμβεί……

Ολοι έμειναν άφωνοι……

……. Η άμοιρη βασιλοπούλα, έπιασε με τα χέρια της το κεφάλι της, και με σπαραγμό φώναξε:

-- Όχι…..όχι….. και μετά ξέσπασε σε αναφιλητά ….. Όχι…..όχι…. επαναλάμβανε… σαν να μην ήθελε να το πιστέψει μετά ρωτούσε: Γιατί Δία έστρεψες τον κεραυνό σου πάνω στον Πόρο, τι σου έκανε;…….Γιατί;……. Γιατί έριξες τον κεραυνό σου πάνω του; Γιατί;……..Ωϊμέ….. της δύστυχης…..

Μέσα σ αυτό το θρήνο, η χαροκαμένη βασιλοπούλα είδε τα όνειρά της να πεθαίνουν μαζί με τον αγαπημένο της, τα πάντα να χάνονται γύρω της, το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια της….. Και λιποθύμησε…..

…. Μάταια , για ώρα μετά, οι θεραπαινίδες της, κι οι φίλες της που είχαν σπεύσει στο παλάτι όταν έμαθαν το θλιβερό μαντάτο, προσπαθούσαν να τη συνεφέρουν… Συνερχόταν και ξαναλιποθυμούσε….λες κι ήθελε να πεθάνει μαζί του….. Τελικά κατάφερε να διατηρήσει τις αισθήσεις της, και παραδόθηκε σε μακρόσυρτο κλάμα…..

……. Ποιο πέρα ο Πιτθέας, καθισμένος στο πεζούλι της βεράντας, με ακουμπισμένο το κεφάλι του στο δεξί του χέρι, δε μπορούσε κι αυτός να συγκρατήσει τα δάκρυά του για το χαμό του παλικαριού. Μα πιο πολύ στενοχωριόταν για τη θλίψη και τον πόνο που ένοιωθε η μοναχοκόρη του, αφού ήξερε πόσο τον αγαπούσε….. Στενοχωριόταν ακόμη γιατί κι αυτουνού έσβησαν τα όνειρά του να τους παντρέψει και να τη δει ευτυχισμένη στο πλάι του, να τον δει ίσως διάδοχό του, ή να του χαρίσει ένα εγγόνι – διάδοχο……και μονολογούσε:

-- Αλλα οι άνθρωποι επιδιώκουν, άλλα οι θεοί κελεύουν…..

Και αναλογιζόμενος την ηρωική ενέργεια του Πόρου να ανέβει στο κατάρτι μέσα στο χαμό της φύσης, συμπλήρωνε:

--Μηδέν άγαν, ποτέ μην υπερβαίνεις το μέτρο……

…..Ολοι οι άλλοι βέβαια δεν καταλάβαιναν γιατί είχε πέσει τόσος θρήνος στο παλάτι, γιατί δεν ήξεραν, κι έλεγαν «πόσο ευαίσθητη ήταν η Αίθρα», και πόσο οδυρόταν για το χαμό του ανθρώπου που προστάτευαν……Γιατί όλοι τον θεωρούσαν άνθρωπο του παλατιού, όπως και φυσικά ήταν- πολλοί μάλιστα διέδιδαν ότι ήταν και συγγενής του Πιτθέα, που στην αρχή τον είχε αγνοήσει, αλλά τώρα τελευταία είχε αλλάξει γνώμη και φρόντιζε να τον αποκαταστήσει……

….. Ωστόσο ολόκληρο το βασίλειο του Πιτθέα είχε βυθιστεί στη θλίψη και στο πένθος, γιατί αν και οι περισσότεροι δεν τον γνώριζαν, είχαν ακούσει τόσα πολλά καλά γι αυτόν, τελευταία, που η είδηση του θανάτου τους συγκλόνισε: «κρίμα το παλικάρι….» έλεγαν, ενώ άλλοι προσπαθούσαν να πουν κάτι ιδιαίτερο γι αυτόν : «ηρωικός θάνατος», «θύμα του καθήκοντος», «ήταν άφοβος για αυτό τόλμησε»….και άλλα. Υπήρχαν βέβαια και οι μεμψίμοιροι που διατείνονταν: «ήθελε να δείξει ότι μπορούσε να πετύχει τα ακατόρθωτα», « αν μην ανέβαινε….», αυτή ήταν η μοίρα του….»……

Πολύ τους εντυπωσίαζε ο τρόπος του θανάτου του…Ο κεραυνός!…..Πρώτη φορά έβλεπαν στη ζωή τους κεραυνό να σκοτώνει άνθρωπο… Τόχαν ακούσει, αλλά στην περιοχή τους ποτέ άλλοτε δεν είχε γίνει κάτι τέτοιο. Γι αυτό και το θεωρούσαν ξεχωριστό σημάδι για βασίλειο, αφού ο νεφεληγερέτης Δίας, θέλησε να σκοτώσει με τον κεραυνό του έναν νέο άνθρωπο του παλατιού….

….. Ασχετα όμως από τις διάφορες απόψεις, ο θρήνος ήταν θρήνος και τους άγγιζε όλους, γέρους, νέους, άνδρες , γυναίκες, παιδιά…..

... ... Κι όπως ήταν φυσικό, μέχρι θανάτου είχε αγγίξει την Αίθρα, που τώρα είχε κλειστεί στο δωμάτιό της και δεν ήθελε να δει κανένα.....κανένα....Ηθελε να μένει μόνη της, να ξεφεύγει από την ιδέα του χαμού του, φέρνοντας στο μυαλό της τις γλυκιές ώρες που ήταν μαζί του, δημιουργούσε κι άλλες, φανταστικές, τον αισθανόταν δίπλα της, του μιλούσε και αυτός της απαντούσε, έκαναν σχέδια , όνειρα.... Μα αλίμονο κάπου – κάπου ξαναρχόταν στην πραγματικότητα, και τότε έβγαζε μια δυνατή κραυγή πόνου..... κλαίγοντας έτσι μονάχη της, τον αδικοχαμένο αγαπημένο της.....

.....Αυτές τις κραυγές της άκουγε ο πατέρας της και σκιζόταν η καρδιά του...Γι αυτό κι αποφάσισε να πάει στο δωμάτιό της.....

-- Αφησέ με.....άφησε με,.... του είπε.....

Ο Πιτθέας αντί να φύγει πλησίασε:

-- Ηξερα πως τον αγαπούσες, της είπε....πιστεύοντας ότι θα αναγκαζόταν να μιλήσει μαζί του και να αλαφρύνει τον πόνο της.....

Και πράγματι η Αίθρα ξαφνιάστηκε, ανασηκώθηκε και κλαίγοντας ρώτησε:

--Ηξερες;.....κι έπεσε με λυγμούς στην αγκαλιά του.

Ο Πιτθέας κάθισε στο κρεβάτι, και κρατώντας την στην αγκαλιά του, της τα είπε όλα, ακόμα και για το σκοπό του να τον ανεβάσει κοινωνικά, και να τους παντρέψει....

-- Πατέρα μου.....πατέρα μου.... τον χάσαμε!... μουρμούρισε με αναφιλητά η Αίθρα, μέσα την αγκαλιά του, έχοντας τώρα κάποιον να πει τον πόνο της....Κάποιον που έκλαιγε κι αυτός μαζί της....

.... Εμειναν αρκετή ώρα έτσι.....Μετά ο πατέρας της είπε:

-- Πρέπει να κάνεις κουράγιο!... ότι κι αν κάνεις δεν ξανάρχεται πίσω!.....Τώρα έχουμε ένα άλλο καθήκον.....να τον θάψουμε με τιμές, σαν βασιλόπουλο, να τον μυρώσεις....να τον αλείψεις μέλι και λάδι.... Να κάνεις όλες τις χρείες που επιβάλλεται.....Θάναι η μεγαλύτερη φροντίδα σου γι αυτόν, έστω και αν είναι η τελευταία..... γι αυτό πρέπει νάσαι ψύχραιμη.....

Η Αίθρα συμφώνησε κλαίγοντας.....Ο πατέρας της είχε δίκιο.... έπρεπε να φροντίσει τον αγαπημένο της..... Μα όσο σκεφτόταν ότι θα αντικρίσει το άψυχο κορμί του την έπιανε τρόμος!..... άψυχο το κορμί που με τόση φλόγα είχε γεμίσει το είναι της την πρώτη φορά που ενώθηκε μαζί του!....άψυχο το κορμί που με τόση λαχτάρα αγκάλιαζε..... πανιασμένα τα χείλη που τόσο γλυκά τη φιλούσαν.... Σφαλιστά τα μάτια που με λατρεία την κοιτούσαν!.....Πώς να μην την πιάσει τρόμος, θλίψη, μελαγχολία; Πόνος μεγάλος;!....Μα όμως έπρεπε.... Έπρεπε να το κάνει.....Κι ίσως αυτός να τόνοιωθε μέσα στο δικό του κόσμο που βρισκόταν....κι αν τόνοιωθε αυτό θα τον ευχαριστούσε.....θα τον ευχαριστούσε πολύ... Επρεπε λοιπόν να πάρει δύναμη και να το κάνει.....

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΑΚΡΙΒΕ ΜΟΥ

Την άλλη μέρα μετέφεραν το άψυχο σώμα του Πόρου στο ναό του Δία, που βρισκόταν στο κέντρο της πόλης. Δεξιά κι αριστερά στην είσοδο του ναού είχαν τοποθετηθεί δυο σαλπιγκτές. Γύρω από το νεκρό μια ομάδα στρατιωτών με δόρατα. Πολύ πριν από τη μεταφορά πολύς κόσμος με τη θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο είχε συγκεντρωθεί εκεί και περίμενε το βασιλιά και την Αίθρα με τη συνοδεία της που θα μύρωνε το σώμα του. Στο μεταξύ ο ιερέας του ναού, ο Μίλιτος έψαλε προσευχές και παρακλήσεις στο Δία, να πάρει κοντά του το νεκρό, μια και τον «είχε διαλέξει»...

.... Την καθορισμένη ώρα έφθασε ο Πιτθέας. Οι σαλπιγκτές ανήγγειλαν την άφιξή του. Εκείνος κατέβηκε από το άρμα αμίλητος, συνοφρυωμένος, περπάτησε με αργά βήματα, έφτασε μπροστά στο νεκρό, στάθηκε λίγο, κι έκανε μια βαθιά υπόκλιση. Μετά πήγε και κάθισε στο θρόνο που ήταν απέναντι, μέσα στο ναό.

Μετά έφτασε και η Αίθρα με τη συνοδεία της. Μπροστά αυτή, με τα σημάδια του πόνου στο πρόσωπό της, και πίσω οι φίλες της και οι θεραπαινίδες της, ντυμένες όλες με άσπρα, δείγμα του πένθους. Στα χέρια τους κρατούσαν δοχεία με μύρο, μέλι και λάδι για τις σπονδές.

Οι σαλπιγκτές σάλπισαν για την άφιξή τους. Εκείνες πλησίασαν με αργό βήμα και στάθηκαν μπροστά στο νεκρό.

Τότε ο Μίλητος πήρε το λόγο:

-- Ω Δία, σου παραδίδουμε σήμερα, το γενναίο στρατιώτη, τον ήρωα Πόρο, που με τον κεραυνό σου, θέλησες να πάρεις κοντά σου. Νέο, πολύ νέο. Δεν ξέρουμε γιατί τον διάλεξες τόσο νέο. Θέλουμε όμως να παρακαλέσουμε, αφού τον πήρες από μας, να τον έχεις πάντα κοντά σου, να τον προσέχεις, να μην υποφέρει εκεί που θάρθει.....

.... Η Αίθρα μόλις και μετά βίας συγκρατούσε τα δάκρυά της, δείχνοντας ένα σκληρό ανέκφραστο πρόσωπο. Ένα πρόσωπο που θάλεγε κανείς ότι δεν το άγγιζε καμιά σκέψη.....Ετσι ανέκφραστες φαίνονταν και οι άλλες της συνοδείας της... Ο πόνος και η θλίψη είχε σκληρύνει τα χαρακτηριστικά τους τόσο, που δεν άφηναν να φανεί κανένα συναίσθημα...

Ανάλογη όψη είχε κι ο Πιτθέας.....

Ο Χάρμπης που είχε έρθει κι αυτός στο ναό, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του για το χαμό του φίλου του. Οπως και πολλοί από το πλήθος.....

..... Ακόμα κι όταν η Αίθρα έκανε τις σπονδές, άλειψε με μύρο, λάδι και μέλι το πρόσωπο του ήρωα, ήταν ανέκφραστη...γιατί το κενό που είχε μέσα της, δεν δημιουργούσε κανένα συναίσθημα.... Τα έκανε όλα μηχανικά.....Και μόνο όταν άκουσε τις σάλπιγγες να ηχούν πένθιμα, συνήλθε....και τότε λύγισε.... Κι δυο πονεμένα δάκρυα κύλησαν στα κρύα μαγουλά της.....

Μετά οι στρατιώτες σήκωσαν το νεκρό, τον έβαλαν σε μια άμαξα, σχηματίστηκε μια πομπή που ξεκίνησε για το χώρο της ταφής. Σύμφωνα με απόφαση του Πιτθέα, θα τον έθαβαν στην κορυφή της Σφαιρίας, δίπλα στον τάφο του Σφαίρου. Και προς τιμήν του, τόσο η Σφαιρία, όσο και η Καλαυρία, στο εξής θα ονομαζόταν Πόρος.....

... Πρώτος στην πομπή ήταν ο φίλος του Δημόσιππος, που τώρα είχε οριστεί αρχηγός των πλοίων. Ακολουθούσαν έξι στρατιώτες, μετά πήγαινε η άμαξα με το νεκρό, και πιο πίσω άλλοι έξι στρατιώτες. Κατόπιν οι ιερείς, η Αίθρα με τη συνοδεία της, κι η άμαξα του Πιτθέα, με φρουρούς δεξιά και αριστερά. Κι η πομπή ολοκληρωνόταν με τους αξιωματούχους της πόλης και πολλούς από τους κατοίκους.....

.... Εφτασαν στο χώρο της ταφής κάτω από γενική θλίψη, που κορυφωνόταν όσο προχωρούσαν προς τα εκεί. Γιατί καθώς προχωρούσε η πομπή όλο και περισσότεροι κάτοικοι ακολουθούσαν και δημιουργούσαν ακόμη μεγαλύτερη πένθιμη ατμόσφαιρα....

.....Μια ατμόσφαιρα που δεν μπόρεσε να αντέξει η Αίθρα και να μη ξεσπάσει σε λυγμούς.... Τότε ενώ ετοιμάζονταν να τον κατεβάσουν, έσκυψε μπροστά σε όλους και φίλησε τα άσπρα κρύα χείλη του ψιθυρίζοντας:
-- Καλό ταξίδι ακριβέ μου!!!!!.....
Τότε όλοι κατάλαβαν ότι έτσι σφραγιζόταν ένα μυστικό, που κρατιόταν καλά κρυμμένο ως τότε....
.... Κι όταν πια οι άνδρες της φρουράς - αφού σκέπασαν το πρόσωπο του νεκρού με ένα μανδύα, του έβαλαν στο πλάι την περικεφαλαία και το σπαθί του, τον σκέπασαν με χώμα - ετοιμάζονταν να βάλουν από πάνω μια μεγάλη μαρμάρινη πλάκα, η Αίθρα περίλυπη, με φωνή που έτρεμε από τον ψυχικό πόνο, είπε σχεδόν αδύναμα:

Ανοιξη ήρθαν πάλι τα πουλιά,
μα δε σε βρήκαν.
Και τρομαγμένα τσίριξαν,
στο χώρο που σ αφήκαν!

Που πήγες λατρευτέ της γης,
νωρίς δεν ήταν τάχα;
Να πάρεις δρόμο της φυγής,
να κείτεσαι στην πλάκα;

Κι όλοι γύρω έκλαιγαν, ενώ μια σάλπιγγα αντιλαλούσε στα πέρατα το τέλος μιας ζωής.....

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΠΑΙΔΙ

Είχαν περάσει δέκα μέρες απ όταν σκοτώθηκε ο Πόρος από τον κεραυνό. Δέκα μέρες μέσα στο θρήνο, τη θλίψη, το γενικό πένθος που είχε απλωθεί στο παλάτι.

Η Αίθρα νύχτα - μέρα στο δωμάτιό της, σπάνια έτρωγε, όσο και αν προσπαθούσαν οι θεραπαινίδες της , οι φίλες της κι αυτός ο πατέρας της ο Πιτθέας, που στενοχωριόταν διπλά, βλέποντάς την σ αυτή την κατάσταση. Το πρόσωπό της ήταν κάτωχρο, τα γλυκά μάτια της είχαν σχεδόν χαθεί μέσα στις κόγχες τους, και τα χείλη της μόνιμα πανιασμένα από τη θλίψη έμεναν ασάλευτα. Όμως ο βασιλιάς ήξερε ότι ο χρόνος είναι γιατρός, και περίμενε με υπομονή νάρθει η μέρα, που έστω ένα μισό χαμόγελο, θα ξανάνθιζε στο πρόσωπο της Αίθρας, που θάδινε ελπίδες ότι ξανάρχιζε να ζει.....

Στο μεταξύ όλοι στο βασίλειο της Τροιζήνας συζητούσαν διακριτικά για το δεσμό που φανερώθηκε πως είχε η Αίθρα με τον Πόρο, και την κακή της τύχη να τον χάσει έτσι νωρίς. Αναγνώριζαν ότι ο Πόρος ήταν ένα λαμπρό παλικάρι, και σαν γιος ήρωα που ήταν, θα μπορούσε να γίνει ακόμη και βασιλιάς μετά τον Πιτθέα.

Κάτι που είχε κατά νου κι ο Πιτθέας, πριν από το χαμό του Πόρου, και που τώρα ώρες - ώρες πήγαινε να πιστέψει τις προφητείες του Μισία, που τούχε κάνει πριν πεθάνει κι αυτός, ότι τάχα το βασίλειό του θα διαλυθεί. Ηταν ένα σημάδι άραγε ό χαμός του Πόρου, και μάλιστα με τον τρόπο που έγινε; Ένα σημάδι ότι η μοναχοκόρη του δεν θα παντρευόταν, αφού έχασε εκείνον που αγάπησε, και έτσι δε θα μπορούσε να αποκτήσει διάδοχο;.....Όχι...όχι... μια τέτοια σκέψη τον τρέλαινε πιο πολύ....Θάκανε το παν για να ξαναβρεί η κόρη του το χαμένο της εαυτό,..... να συνέλθει..... να την παντρέψει με κάποιον άλλον.....Όμως τώρα δε μπορούσε να κάνει τίποτα....έπρεπε να περιμένει, γιατί η Αίθρα είχε τα χάλια της.....

..... Ωσπου κείνες τις μέρες, εντελώς ξαφνικά, είδε την κόρη του να αλλάζει. Η Αίθρα ζωντάνεψε απότομα, κι αυτός δε μπορούσε να το εξηγήσει.... «Με λυπήθηκαν οι Θεοί...» σκέφτηκε ο Πιτθέας.... «τη λυπήθηκαν και κείνη....» Το απέδιδε βέβαια στους Θεούς γιατί δεν ήξερε όσα ήξερε και η Αίθρα.....

.... Μέσα στον πόνο της η μοναχοκόρη του είχε διαπιστώσει ότι ήταν έγκυος από την ένωσή της με τον Πόρο... είχε περάσει ενάμισος μήνας από τότε.....Μόλις της μπήκαν οι πρώτες υποψίες, λες και αναστήθηκε....τα πάντα άλλαξαν μέσα της...Και πώς να μην αλλάξουν!...μέσα της είχε πια μια καινούργια ζωή! Είχε ότι μεγάλο της είχε απομείνει από κείνον.....

..... Για να νάναι σίγουρη πήρε παράμερα την Αναξώ, που ήταν πολύ μεγαλύτερη, παντρεμένη και με παιδιά, και ήξερε, και της είπε το μυστικό της. Η Αναξώ την άκουσε με προσοχή, και μετά με τη βοήθεια ενός βότανου που το ανακάτεψαν με ούρα, σιγουρεύτηκαν.....Ναι η Αίθρα ήταν έγκυος!

Αυτή η διαπίστωση έφερε χαρά κι ελπίδα στην Αίθρα. Εχασε εκείνον, τον Πόρο, θα είχε το παιδί του! Αυτό ήταν ένα κομμάτι απ αυτόν! Ένα κομμάτι απ τον αγαπημένο της που άξιζε πάρα πολλά αφού θα ήταν η κοινή συνέχειά τους!.....

..... Βέβαια αυτή η εξέλιξη δημιουργούσε άλλα προβλήματα... Πως θα τόλεγε στον πατέρα της, πως θα το γεννούσε, έτσι ανύπαντρη που ήταν.....Άλλος πονοκέφαλος τώρα αυτός....Ωστόσο η χαρά που ένοιωθε τα παραμέριζε όλα αυτά, προς το παρόν.....Πρώτα απ όλα έπρεπε να το πει στον πατέρα της....Το συντομότερο μάλιστα για να δουν τι θα κάνουν!.....

.... Ο πατέρας της είχε χαρεί που ξαφνικά η κόρη του πήρε τα πάνω της. Και με μεγάλη ευχαρίστηση δέχτηκε να κουβεντιάσουν όταν η Αίθρα του ζήτησε να μιλήσουν για κάποιο ζήτημα.

Όταν κάθισαν στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού, κοντά θρόνο, η Αίθρα είπε στον πατέρα της χωρίς περιστροφές:
--Πατέρα..... περιμένω παιδί από τον Πόρο!.... και τον κοίταξε στα μάτια περιμένοντας την αντίδρασή του.

Στο άκουσμα ο Πιτθέας κοκκίνισε ολόκληρος! Όχι από θυμό, αλλά από την έκπληξη, και τον τρόμο, καθώς αμέσως αναλογίστηκε τι θάπρεπε να γίνει τώρα. Σηκώθηκε κι άρχισε να βηματίζει νευρικά πέρα –δώθε στην αίθουσα, ενώ τα μάτια της Αίθρας τον παρακολουθούσαν, περιμένοντας με αγωνία μια λέξη του που θα έδινε μια λύση στο πρόβλημα.

Ο Πιτθέας πήγε κι ήρθε πολλές φορές από τη μια άκρη στην άλλη ενώ σκεπτόταν... Σκεπτόταν την απερισκεψία της κόρης του από τη μια και θύμωνε, σκεπτόταν πως θα αποκτούσε εγγονό, άρα και διάδοχο από την άλλη και χαιρόταν, μα μέσα στα μπερδεμένα συναισθήματά του δε μπορούσε να βρει τον τρόπο που θα δικαιολογούσε τη νόμιμη γέννησή του.... Γιατί σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να φανεί ότι η κόρη του, η κόρη ενός βασιλιά, η κόρη του Πιτθέα, θα έφερνε στον κόσμο ένα παιδί χωρίς προηγουμένως νάχει παντρευτεί.....
..... Πάνω κει σ αυτές τις νευρικές βόλτες, θυμήθηκε παλιές ιστορίες που έλεγαν ότι ο Δίας μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή και ενώθηκε με μια γυναίκα που την άφησε έγκυο, ή άλλοι θεοί είχαν βιάσει παρθένες που έφεραν στον κόσμο παιδιά χωρίς κανένας να τις κατακρίνει..... Τα θεωρούσαν μάλιστα ημίθεους.
.... Ε λοιπόν, θα έφτιαχνε και αυτός ένα τέτοιο παραμύθι:
-- Θα πούμε τούτο, είπε στην Αίθρα που τον παρακολουθούσε αμίλητη. Θα πούμε ότι ενώ είχες πάει να προσφέρεις χοές στον τάφο του Σφαίρου, στη Σφαιρία, ο Ποσειδώνας μεταμορφώθηκε σε ψαρά και σε βίασε..... Και που είναι το ψέμα... Μήπως ο Πόρος ψαράς δεν ήταν; Που ξέρεις, μπορεί νάταν και ο ίδιος ο Ποσειδώνας!.....

Η Αίθρα τον κοίταξε δύσπιστα:
--Μα θα πιστέψει ο κόσμος αυτό το παραμύθι; απάντησε.
-- Γιατί όχι, εμείς πως πιστέψαμε τόσα προηγούμενα.....Ποιος θα μπορεί να αποδείξει το αντίθετο.....ποιος θα τολμήσει;....
-- Μα γίνεται; Όταν πέθανε ο Πόρος όλοι είδαν ότι τον φίλησα, σημάδι ότι κάτι με έδενε μαζί του.....το συζήτησαν.....
-- Δεν έχει σημασία..... εμείς αυτό θα πούμε για νάχουμε μια δικαιολογία....Κι αν θέλουν ας το πιστέψουν..... Εσύ στο μεταξύ κοίτα να προσέχεις τον εαυτό σου, να τρως καλά, γιατί θέλω να βγει γερός ο εγγονός μου , ο διάδοχός μου.....είπε ο Πιτθέας και σχεδόν καμάρωνε πριν ακόμα γεννηθεί.

Η Αίθρα είχε μείνει κατάπληκτη από τον τρόπο που αντιμετώπισε το ζήτημα ο πατέρας της. Κι αυτό βέβαια γιατί επιζητούσε πως και τι διάδοχο....Αλλά η ηρεμία που το δέχτηκε, την εξυπηρετούσε γιατί θα μπορούσε να βάλει και πάλι μια τάξη στη ζωή της.....Ετσι συμφώνησε με την άποψή του, του είπε όμως να μη βιαστούν να το ανακοινώσουν....Να τόλεγαν άμα θα άρχιζε να φαίνεται η εγκυμοσύνη της....

Ο Πιτθέας δεν έφερε αντίρρηση, της είπε μόνο να «προσέχει πολύ το διάδοχό του...»
-- Κι αν είναι κορίτσι; παρατήρησε η Αίθρα.
-- Δε μπορεί, αγόρι θάναι, αγόρι, κι έμοιαζε να τρίβει τα χέρια του από χαρά.....

Η ΤΥΧΗ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΠΙΤΘΕΑ

Οπως όμως και νάταν, γρήγορα φάνηκε πως η θεά Τύχη, ήταν αυτή τη φορά με το μέρος του Πιτθέα.

Την άλλη μέρα μια μεγάλη τριήρης κατέπλευσε στο λιμάνι του Πώγωνα. Ηταν το πλοίο του Αιγέα, του βασιλιά της Αθήνας.

Ο Αιγέας είχε παντρευτεί πολλές γυναίκες, αλλά παρά το γεγονός ότι κόντευε να γεράσει, δεν είχε αποκτήσει διάδοχο. Ετσι κατέφυγε στο μαντείο των Δελφών να ρωτήσει την Πυθία, τι έπρεπε να κάνει. Εκείνη του έδωσε ένα χρησμό, που όμως ο Αιγέας δεν μπορούσε να ερμηνεύσει. Ετσι επισκέφθηκε τον Πιτθέα, που εθεωρείτο σοφός για να του τον εξηγήσει.

Ο Πιτθέας τον δέχτηκε, όπως ήταν φυσικό, με βασιλικές τιμές και από νωρίς το απόγευμα έστρωσε στο παλάτι του ένα μεγάλο συμπόσιο για να τον τιμήσει. Σ αυτό πήραν μέρος όλοι οι προεξέχοντες του βασιλείου της Τροιζήνας. Σαν άρχισε το φαγοπότι, ο Αιγέας εξομολογήθηκε στον Πιτθέα το σκοπό της επίσκεψής του, και συνάμα του μαρτύρησε και το χρησμό της Πυθίας που έλεγε: « Μεγάλε αρχηγέ των Λαών, μη λύσεις το πόδι του ασκού που προεξέχει, πριν επιστρέψεις στο Δήμο Αθηναίων».

Ο Πιτθέας σαν τον άκουσε, κατάλαβε αμέσως το νόημά του, και γέλασε με την καρδιά του:

-- Ώστε αυτό ήταν; του είπε. Και πονηρός καθώς ήταν έδωσε εντολή να φέρουν έναν ασκό εκλεκτό κρασί στο φιλοξενούμενό του, πράγμα που έγινε αμέσως.

Ο Αιγέας πήρε τον ασκό, έλυσε το «πόδι» του από το οποίο έτρεχε το κρασί και το δοκίμασε. Το βρήκε θαυμάσιο, «νέκταρ των θεών», και συνέχισε να πίνει, κάτι που απαγόρευε ο χρησμός. Στο μεταξύ ρώτησε:

-- Καλά δε θα μου πεις τι εννοεί ο χρησμός;

-- Μα και βέβαια θα σου πω, γίνεται να μη σου πω, απάντησε ο Πιτθέας που είχε συλλάβει την πιο τερατώδη ιδέα.

-- Καλά περιμένω,....απάντησε ο Αιγέας και συνέχισε να τρώει και να πίνει. Το ίδιο βέβαια έκαναν και οι άλλοι, αλλά ο Αιγέας, που είχε βρει το κρασί θαυμάσιο έπινε πιο πολύ.....

Σαν είχε πιει αρκετά, ο Πιτθέας του είπε:

-- Λοιπόν ο χρησμός λέει, ότι δεν έπρεπε να ανοίξεις τον ασκό που σου χάρισα, αν δεν γυρίσεις στην Αθήνα νυμφευμένος.

Ο Αιγέας τρόμαξε:

-- Και τώρα τι θα γίνει;....

-- Μην ανησυχείς τούπε ο Πιτθέας, σκέφτηκα εγώ και αποφάσισα. Θα σου δώσω την κόρη μου την Αίθρα για γυναίκα σου, που θάναι και καρπερή.....

Ο Αιγέας γύρισε και κοίταξε τη νεαρή κοπέλα, που καθόταν δίπλα στον πατέρα της.

-- Αυτό το λουλούδι για μένα; ρώτησε μισομεθυσμένος.

-- Ωρα είναι να μη σ αρέσει, αστειεύτηκε. Λοιπόν θα το ανακοινώσω σε όλους....

Η Αίθρα που τάκουσε δυσφόρησε και τράβηξε τον πατέρα της από το μπράτσο. Εκείνος της έκανε νόημα να μη μιλήσει, και σηκώθηκε όρθιος. Χτύπησε τρεις φορές τα χέρια του να κάνουν ησυχία, και είπε:

-- Ακούστε, ακούστε όλοι, απόψε δίνω στο βασιλιά Αιγέα την κόρη μου για γυναίκα του. Τους παντρεύω!.... Φάτε, πιείτε, διασκεδάστε ως το πρωϊ.....

Σ αυτή την ανακοίνωση όλοι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές. Μόνο η Αίθρα δεν αντέδρασε, δεν είχε ακόμα καταλάβει που το πήγαινε ο πατέρας της. Κι αφού ο Πιτθέας κάθισε πάλι, τον ρώτησε:

-- Καλά εγώ τι θα κάνω; μπορώ εγώ να πάω μαζί του;.....

Ο Πιτθέας της ψιθύρισε να ησυχάσει, κι ότι θα της εξηγούσε αργότερα. Μετά συνέχισαν να τρώνε και να πίνουν.....

..... Πέρασαν ώρες γλεντώντας. Ωσπου ήρθε η ώρα του ύπνου. Πρώτα θάφευγαν ο Αιγέας και η Αίθρα που θα κοιμόντουσαν στο δωμάτιό της. Εκεί θα περνούσαν την πρώτη νύχτα του γάμου τους.

Μα όταν σηκώθηκαν, ο Αιγέας μόλις που στεκόταν στα πόδια του. Ηταν τύφλα στο μεθύσι. Μαζί σηκώθηκε κι ο Πιτθέας, ο οποίος πλησίασε την κόρη του και της είπε:

-- Φαντάζομαι να καταλαβαίνεις τι θα κάνεις.....

Εκείνη έγνεψε ναι, χαμογελώντας, και με τον Αιγέα προχώρησε προς το δωμάτιό της, προς το κρεβάτι της, όπου ο Αιγέας έπεσε φαρδύς- πλατύς, ενώ πίσω τους ο Πιτθέας έτριβε τα χέρια του από χαρά που είχε βρει τον καλύτερο τρόπο για να κρύψει την εγκυμοσύνη της κόρης του, και κάθισε να συνεχίσει τη διασκέδαση ώσπου να φύγουν όλοι.

Μέσα στο δωμάτιο η Αίθρα, χάιδεψε λίγο στο στήθος τον Αιγέα, αλλά κείνος γρήγορα αποκοιμήθηκε. Μετά τον ξέντησε αρκετά, τον σκέπασε, και τον άφησε να κοιμηθεί.

Μετά έκατσε σ ένα κάθισμα και γελούσε μέσα της με το σατανικό σχέδιο του πατέρα της.... Το παιδί της θάχε έναν νόμιμο πατέρα, αν και κείνη με πίκρα συλλογιζόταν πως θάθελε να ζούσε ο Πόρος και να το χαίρονταν μαζί.... Αλλά τώρα τι άλλο μπορούσε να κάνει; Το μόνο σίγουρο ήταν ότι δεν θα πήγαινε με τον Αιγέα στην Αθήνα. Θάλεγε ότι θέλει να ζήσει κοντά στο γέρο πατέρα της. Κι ο Αιγέας ας ερχόταν όποτε ήθελε. Κοντά ήταν άλλωστε.....Και κει στο αναπαυτικό κάθισμα την πήρε ο ύπνος.....

.....Την άλλη μέρα ο Αιγέας ξύπνησε αργά σχεδόν γυμνός. Το μεθύσι του είχε περάσει και απέκτησε συνείδηση του περιβάλλοντος και των γεγονότων. Ετσι γυμνό που είδε τον εαυτό του σχημάτισε την εντύπωση ότι είχε «κοιμηθεί» με την Αίθρα. Γι αυτό το «συμβάν» τον βεβαίωσε και κείνη. Οταν έμαθε ότι δεν θα τον ακολουθούσε στην Αθήνα, τουλάχιστον τώρα κοντά, της συνέστησε, αν από την ένωσή τους, γεννιόταν αγόρι, να το ανάτρεφε αντάξια του πατέρα του , και του παππού του.

Υστερα την πήγε στο δρόμο που οδηγούσε στην Ερμιόνη, όπου υπήρχε ογκώδης βράχος που ονομαζόταν «βωμός Σθενίου Διός», και τοποθέτησε κάτω από αυτήν το σπαθί και τα σανδάλια του. Αυτό το βράχο έπρεπε να μετακινήσει ο γιος του, αν γεννιόταν γιος, και να φορέσει τα σανδάλια και το ξίφος για να τον αναγνωρίσει όταν θα συναντιόντουσαν. Κατόπιν επέστρεψε στην Αθήνα.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΗΣΕΑ

Αφ ότου ο Αιγέας έφυγε για την Αθήνα, η Αίθρα φρόντιζε νάχει μια καλή εγκυμοσύνη ώστε και η ίδια να μην κινδυνέψει, και το παιδί της να γεννηθεί γερό. Το παιδί που ήταν και παιδί του Πόρου, κι ας θα το νόμιζε ο Αιγέας δικό του. Ο βασιλιάς της Αθήνας είχε μείνει με την εντύπωση ότι τι βράδυ εκείνο ενώθηκε με την Αίθρα, μέσα στο μεθύσι του, κι ότι θάπρεπε να γεννηθεί λογικά κάποιο παιδί, αγόρι ή κορίτσι. Γι αυτό και της είχε δώσει εκείνες τις εντολές και τις οδηγίες.

Ότι το παιδί ήταν του Αιγέα θα πίστευαν και όλοι όσοι δεν ήξεραν την αλήθεια. Δηλαδή όλοι, εκτός από τον Πιτθέα και την Αναξώ. Βέβαια εκείνη θα μπορούσε να το μαρτυρήσει σε μερικούς και να διαδοθεί, αλλά αυτό πολύ λίγο ένοιαζε την Αίθρα.

Της αρκούσε που είχε μια καλή κάλυψη, που τώρα μπορούσε να χαίρεται την ησυχία της ζώντας κοντά στον πατέρα της, πηγαίνοντας πότε –πότε στον τάφο του Πόρου στη Σφαιρία, να προσφέρει σπονδές. Με τίποτα δε μπορούσε να ξεχάσει τον άντρα που αγάπησε τόσο δυνατά, και που έχασε το ίδιο πρόωρα, λες κι η μοίρα της έπαιξε ένα θλιβερό παιχνίδι. Ένα παιχνίδι που θάπαιρνε τέλος, όπως πήρε κι η ζωή της, μετά τη γέννηση του παιδιού τους.

Σ αυτό το χώρο δίπλα από τον τάφο του Πόρου, έχτισε λίγες μέρες αργότερα το ναό της Απατουρίας Αθηνάς, σε ανάμνηση του γεγονότος του γάμου της με τον Αιγέα, που έκρυβε και αρκετή απάτη. Και όρισε να γίνονται γιορτές κάθε άνοιξη, που θα ονομάζονταν «Απατούρεια». Κατά τη διάρκεια των γιορτών οι κοπέλες που θα επρόκειτο να παντρευτούν μέσα στο χρόνο, θα έπρεπε να καταθέτουν την παρθενική τους ζώνη, για να δείχνουν ότι ήταν αγνές μέχρι το γάμο τους. Κάτι βέβαια που δεν συνέβη με την ίδια. Εκείνη, αντίθετα, έκανε ένα αγνό γάμο....με το βασιλιά Αιγέα.

.... Αν και η Αίθρα, ήταν τώρα βασίλισσα της Αθήνας, δεν πήγε σ αυτή την πόλη. Δεν την ενδιέφερε καθόλου να πάει, ήθελε να ζει πάντα στην Τροιζήνα όπου είχε τις ευχάριστες μα και οδυνηρές μνήμες της. Αλλά ούτε και ο Αιγέας ενδιαφέρθηκε να ξανάρθει ποτέ στην Τροιζήνα. Ετσι αποτέλεσαν ένα ψεύτικο ζευγάρι μιας νύχτας.... Ένα γεγονός που σιγά-σιγά ξεχάστηκε τελείως.....

....Με διάφορα μικρογεγονότα κύλησαν οι μήνες.... Ωσπου ήρθε ή μέρα που η Αίθρα γέννησε ένα όμορφο, υγιέστατο αγοράκι. Αυτό το αγοράκι που ήταν καρπός του Πόρου και της Αίθρας, το ονόμασαν Θησέα. Κι ήταν ο εγγονός και διάδοχος του Πιτθέα, ο οποίος είχε χαρεί πάρα πολύ από τη γέννησή του. Αλλά και του Αιγέα που υποτίθεται πως ήταν ο πατέρας του.... Μετά τη γέννηση του Θησέα κυκλοφόρησε μια φήμη ότι αυτός ήταν γιος του Ποσειδώνα. Από κουβέντα σε κουβέντα, ο ψαράς, ο θαλασσινός, ο ναυτικός, ο Πόρος, έγινε Ποσειδώνας.

Ο Θησέας ανατράφηκε με μεγάλη προσοχή. Παιδαγωγός του υπήρξε ο Κονίδας. Αλλά την όλη επίβλεψη της ανατροφής και μόρφωσης του Θησέα την είχε ο παππούς του ο Πιτθέας.

Ο Θησέας από πολύ μικρός ήταν ρωμαλέος. Αναφέρεται δε και το εξής περιστατικό: Κάποτε ο Πιτθέας φιλοξενούσε τον Ηρακλή. Λίγο πριν από το γεύμα ο Ηρακλής έβγαλε τη λεοντή – γούνα λιονταριού- που φορούσε και την απόθεσε κάπου. Τότε οι μικροί σύντροφοι του Θησέα νόμισαν ότι το θηρίο ήταν ζωντανό και έτρεξαν να κρυφτούν. Ο Θησέας, ηλικίας επτά ετών, καίτοι και αυτός εξαπατήθηκε, άρπαξε από τον πιο κοντινό πολεμιστή το τσεκούρι του και όρμησε να σκοτώσει το λιοντάρι.

.... Όμως η μοίρα συνέχισε να παίζει το δικό της παιχνίδι. Δεν έμελλε να γίνει ο Θησέας βασιλιάς της Τροιζήνας και διάδοχος του Πιτθέα.

Δεκατεσσάρων μόλις ετών ο Θησέας κατόρθωσε να μετακινήσει τον βράχο , κάτω από τον οποίο βρίσκονταν το σπαθί, και τα σανδάλια του Αιγέα, τα φόρεσε και ξεκίνησε να τον βρει. Είχε γίνει ένα ψηλό, όμορφο, δεμένο και δυνατό παλικάρι.

Στη διαδρομή Τροιζήνας – Αθήνας, πραγματοποίησε τους τέσσερις άθλους του, σκοτώνοντας ισάριθμους ληστές: στην Επίδαυρο τον Περιφήτη, στον Ισθμό το Σίνη τον πιτυοκάμπτη, στα Μέγαρα το Σκίρωνα, και στο Δαφνί τον Προκρούστη. Κατόπιν πήγε στο βασίλειο του υποτιθέμενου πατέρα του. Ο γερο-Αιγέας, που τον αναγνώρισε από το ξίφος και τα σανδάλια, τον δέχτηκε με χαρά.

Η Αίθρα έμεινε στην Τροιζήνα με μία ιδιότητα άγνωστη στους πολλούς. Την ιδιότητα της δασκάλας της αριθμητικής (λογιστικής).

Ιέρεια των απαρχών της πλέον εγκεφαλικής επιστήμης, η Αίθρα μάθαινε λογιστική (αριθμητική) στα παιδιά της Τροιζήνας, με εκείνη την πολύπλοκη μέθοδο, που προκαλεί δέος, μιας και δεν υπήρχε το μηδέν και οι αριθμοί συμβολίζονταν πολύπλοκα, αφού τα σύμβολά τους απαιτούσαν πολλές επαναλήψεις (Κρητομυκηναϊκό σύστημα αρίθμησης).

Όμως ο Θησέας δεν εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα. Πηγαινορχόταν μεταξύ Αθήνας και Τροιζήνας.

Από μικρός ήταν πολύ ζωηρός. Δεκαοχτάρης απήγαγε από την Τροιζήνα την πανέμορφη νέα της περιοχής Αναξώ, αλλά την εγκατέλειψε γρήγορα.

Αργότερα παντρεύτηκε στην Τροιζήνα την Αμαζόνα Ιππολύτη με την οποία απέκτησε τον Ιππόλυτο. Κατόπιν σκότωσε το Μινώταυρο στην Κρήτη, και αφού γλέντησε την κόρη του Μίνωα Αριάδνη που τον βοήθησε, παντρεύτηκε την άλλη του κόρη, τη Φαίδρα που την έφερε στην Τροιζήνα. Εκεί η Φαίδρα ερωτεύτηκε παράφορα τον πρόγονό της Ιππόλυτο, αλλά επειδή της αρνήθηκε τον έρωτά του πήγε προς το Σκύλλαιο και κρεμάστηκε.

Στο μεταξύ πέθανε ο Πιτθέας και το βασίλειό του διαλύθηκε, όπως είχε προβλέψει ο ιερέας και μάντης Μισίας. Διάφοροι τύραννοι των γύρω περιοχών διοίκησαν την Τροιζήνα, αφού κι ο Θησέας προτίμησε στην Αθήνα, όπου έγινε βασιλιάς όταν πέθανε ο Αιγέας.

Αργότερα με τη βοήθεια του φίλου του Πείριθου, έκλεψε την ωραία Ελένη, πριν ακόμη παντρευτεί τον Μενέλαο, και την έφερε στην Αφιδνα Αττικής, όπου άφησε τη μητέρα του Αίθρα να τη φυλάει.

Η Αίθρα ποτέ δεν του αποκάλυψε το μυστικό της, ότι δηλαδή ήταν παιδί του Πόρου. Ωστόσο η περιοχή όπου ήταν ο τάφος του πραγματικού του πατέρα, ονομάστηκε Πόρος, όπως λέγεται και σήμερα.

Αργότερα τα αδέλφια της Ελένης, Κάστωρ και Πολυδεύκης, ήρθαν και την ελευθέρωσαν, παίρνοντας μαζί τους, σαν δούλα, την Αίθρα. 'Οταν η Ελένη παντρεύτηκε τον Μενέλαο, η Αίθρα , έγινε κυρία των τιμών στην αυλή της Ελένης. Ετσι , όταν ο Πάρις -έκλεψε την ωραία Ελένη, την πήρε μαζί του στην Τροία, από όπου ελευθερώθηκε πολύ γριά, από τον εγγονό της Ακάμαντα, γιο του Θησέα.

Αλλά η όλη ζωή και η δράση του Θησέα είναι μια άλλη, πολύ μεγάλη ιστορία.....

Τ Ε Λ Ο Σ

<u>ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ:</u>

Εγραψα το «μυθιστόρημα» βασισμένος σε πάρα πολλούς θρύλους και παραδόσεις, παραστάσεις αγγείων –όπως του εξωφύλλου, ή την υποδοχή του Θησέα στο παλάτι του Ποσειδώνα, ή τη συνάντησή του με τον Αιγέα, που ήταν άτεκνος από πολλές γυναίκες, κλπ -, αλλά και σε πραγματικά περιστατικά, όπως είναι η επικράτηση διαφόρων τοπωνυμίων.